

Giới thiệu Chí Tôn Triệu Hồi Sư

Hán Việt: Yêu nghiệt giữa đường: Chí tôn triệu hoán sư.

Editor: Bạch Nguyệt (BachNguyet_22)

Converter: Abe

Ở thế kỷ 21 thì trong thế giới ngầm nàng là đệ nhất sát thủ No.1 nổi tiếng phúc hắc tà ác. Còn ở cổ đại thì "Nàng" là xấu nữ Nam Vân quốc mặt như ác quỷ, phế vật yếu đuối.

Hai con người hai tính cách trái ngược nhau bỗng chốc nhập thành một, bàn tay trắng nõn đưa lên, tơ máu yêu dã, thiên hạ biến sắc. Phế vật? Thiên tài toàn hệ triệu hồi sư, tinh thần lực sâu không thấy đáy...

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không thành quỷ nhan nữ

(*) Quỷ nhan nữ: cô gái có dung nhan như quỷ

Mặc Nhiên dựa vào trên chiếc giường điêu khắc cổ xưa, nàng đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương phát đau, khẽ thở dài một tiếng. Xác định một việc, nàng đã xuyên không rồi!

Nàng là No.1 của giới sát thủ, mười năm chưa bao giờ đứng dưới bóng Mặt Trời, không ngờ sau khi xuyên không lại trở thành đại tiểu thư phế vật phủ tướng quân.

Mẫu thân mất sớm, phụ thân chẳng quan tâm nàng, càng khiến người ta khó tiếp nhận chính là trên nửa mặt bên kia của nàng có một vết bớt đỏ như máu, trông như ác quỷ, làm người ta tránh như tránh rắn rết.

"Cạch—" một tiếng, một nha hoàn búi tóc mười ba tuổi đi tới.

Nàng ta tròn tròn mắt, ấp úng nói: "Tiểu thư, người... người tỉnh?"

"Vương gia còn đang ở trong hoa viên xem ca múa, chờ người đi qua đấy! Nếu người đã không sao, nô tỳ đỡ người qua đó." Nàng đến gần muốn đỡ Mặc Nhiên dậy.

Mặc Nhiên cười lạnh, hôm nay là tiệc mừng sinh thần 21 tuổi của Lạc Vương - vị hôn phu của Mặc Nhiên, bởi vì lúc bắt đầu yến hội nàng kính Thái tử một chén rượu, sau đó liền ngất xỉu nên được đưa đến khách phòng trong Lạc vương phủ để nghỉ ngơi.

Từ từ đã...

Mặc Nhiên xoa xoa đầu phát đau, ký ức vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, mà hình như nàng đã quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng.

"Phốc —"

Lúc này, Mặc Nhiên học ra một ngụm máu, nàng vừa duỗi tay thì thấy vết máu thế nhưng lại là màu đen!

Nàng trúng độc, kịch độc chí mạng.

Tiểu nha đầu kia nhào tới, khóc rống lên. "Oa oa oa! Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Ánh mắt Mặc Nhiên trầm tĩnh vô cùng, nàng phát hiện nha hoàn này tuy khóc lóc thảm thiết nhưng trong cái nước nở ấy lại ngầm mang theo sự đắc ý.

Dần dần, ký ức rốt cuộc cũng rõ ràng, việc nàng trúng độc đều là do Mặc Nhiên tiền nhiệm tự mình chuốc lấy.

Trước đêm mừng thọ, Lạc Vương có đến tìm Mặc Nhiên, yêu cầu Mặc Nhiên giúp hắn làm một việc, đó là kính Thái tử một chén rượu trên yến hội, mà rượu kia lại có độc.

Tiểu nha đầu đó yêu hắn đến cuồng, hơn nữa Lạc Vương đã hứa với nàng ta, một khi hắn thành công loại trừ kinh địch Thái tử liền cưới nàng làm phi. Mặc Nhiên đương nhiên không nghĩ ngờ gì mà lập tức đồng ý. Chỉ cần người mình yêu nhất nguyện ý cưới nàng, cho dù có lên núi đao xuống biển lửa nàng ta cũng đồng ý.

Nhưng nàng ta không ngờ chẳng những chén của Thái tử có độc mà của mình cũng có.

Mặc Nhiên lạnh lùng cất tiếng: "Hạnh Nhi, có phải ngươi biết chuyện gì hay không? Chẳng hạn như việc vì sao bốn tiểu thư lại trúng độc?"

Hạnh Nhi vội vàng quỳ xuống, dập đầu đáp: "Tiểu thư, nô tỳ không có làm gì cả. Người nhất định phải tin tưởng nô tỳ, để nô tỳ đi bẩm báo Lạc Vương, xin ngài ấy tìm ngự y cho người."

Lúc này sắc mặt Mặc Nhiên lạnh băng lại trắng bệch, trên nửa khuôn mặt kia là vết bót đỏ như máu, tựa như ác quỷ bò ra từ địa ngục khiến Hạnh Nhi sợ tới mức muốn cất bước chạy ngay.

Ngay lúc Hạnh Nhi muốn đứng lên, Mặc Nhiên rút trăm cái đầu ra, ánh mắt trầm xuống, khiến nàng càng thêm dữ tợn khủng bố.

Nàng cầm cây trăm đầu đặt ngay cổ Hạnh Nhi, sau đó cất tiếng: "Ngươi muốn đi mật báo cho Lạc vương sao?" Mặc dù đã thay đổi thân xác nhưng sát thủ chỉ vương vẫn là sát thủ chỉ vương, cho dù trúng độc, muốn giết một tiểu nha đầu cũng dễ như trở bàn tay.

Hạnh Nhi nhìn nữ nhân tàn nhẫn khủng bố trước mắt, đây là đại tiểu thư yếu đuối nhà bọn họ sao?

Chẳng lẽ là bị quý ám? Nghĩ đến đó, thân thể nàng ta run lên bần bật.

"Không... Không có..."

"Chuyện tới nước này, ngươi còn muốn mạnh miệng sao? Không muốn chết thì thành thật cho ta!" Cây trăm đầu lên da thịt trên cổ Hạnh Nhi, làm nàng ta đau đến run rẩy.

Nàng ta quỳ trên mặt đất, cầu xin tha thứ: "Đại tiểu thư tha mạng, nô tỳ nói!"

Sau đó thành thành thật thật, "Là Lạc vương sai nô tỳ giám sát người, không cho bất kì kẻ nào phát hiện người trúng độc bỏ mình, sau đó gài mọi chuyện vào người Thái tử, để phủ thái tử vĩnh viễn không thể được phủ tướng quân nâng đỡ. Hơn nữa nếu người chết thì hôn ước của cả hai có thể giải trừ, ngài ấy có thể cưới nhị tiểu thư làm phi, liên hôn với phủ Hộ quốc Tướng quân."

"Nô tỳ cũng chỉ biết có như thế, xin đại tiểu thư tha mạng, nô tỳ không dám phản bội người nữa." Nàng ta nói, rồi "Cộp cộp —" dập đầu.

Việc hạ độc Thái tử nào có dễ dàng như vậy, nếu không thì đã không phải Lạc vương. Hơn nữa nếu Thái tử xảy ra chuyện ở Lạc Vương phủ, Lạc Vương bụng lâm dạ chịu.

Nhưng hạ độc Hách Liên Mặc Nhiên lại rất đơn giản, một cái mạng của Mặc Nhiên, đổi lấy phủ Thái tử và phủ Tướng quân bất hòa, lại còn có thể vứt bỏ vị hôn thê bất quá như nàng, có sao lại không làm!

Vân Thiên Lạc, kẻ hoạch hay đấy! Mặc Nhiên cười lạnh.

Đột nhiên nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, đây tuyệt đối là độc được chí mạng, nàng vốn rất tinh thông về độc dược, nhưng hiện giờ nàng mới tới dị thể, lại còn có người khác trong phủ đệ. Đúng là không bột đổ gột nên hồ mà! [1]

[1] Không bột đổ gột nên hồ (tục ngữ): ý nói muốn làm được việc, muốn tạo ra được sản phẩm, trước hết phải có những điều kiện cơ bản, điều kiện tiên quyết, cần thiết lúc ban đầu. Nếu đã không có những điều kiện cần thiết đó thì không nên cố gắng làm làm gì, vì có làm cũng không đạt được như mong muốn. Cũng như việc muốn làm được ra hồ thì phải cần có bột.

"Ngươi cho rằng ta sẽ chết sao?" Mặc Nhiên hỏi.

Hạnh Nhi giấu kín nỗi sợ hãi trong mắt, vội vàng a dua nịnh hót: "Không có không có, đại tiểu thư phúc lớn mạng lớn, sao có thể chết được!"

Vốn dĩ Lạc Vương nói đại tiểu thư hôn mê sẽ không bao giờ nữa tỉnh lại nữa, vậy mà bây giờ lại tỉnh lại, hơn nữa tỉnh tỉnh còn đại biến, nàng... nàng nghĩ đại tiểu thư thật sự bị quý ám rồi!

"Đem cho ta một thùng nước sạch, đừng hòng chạy trốn, cho dù ngươi có chạy đến đâu, bốn tiểu thư cũng có thể kéo ngươi xuống địa ngục."

"Dạ dạ..." Hạnh Nhi muốn chạy nhưng lại không dám. Đặc biệt là sau khi cảm thấy người này là quý, nàng ta càng không có gan phản kháng Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên cố nén cơn đau đầu, nàng vừa bước ra ngoài thì chợt thấy bên ngoài trồng đầy hoa mẫu đơn. Khóe miệng nàng gọi lên một nụ cười, có vẻ ông trời cũng không tuyệt đường người.

Nàng hái một đóa hoa mẫu đơn xuống, lúc này Hạnh Nhi cũng mức nước lại, nhìn nàng cắn nát hoa mẫu đơn rồi nuốt xuống, sau đó bắt đầu uống nước.

Hạnh Nhi quỳ trên mặt đất nhìn nàng điên cuồng uống nước mà thật sự muốn ngắt ngay đi, đại tiểu thư thật sự bị quý ám rồi, nếu không nàng ta đã chẳng làm mấy chuyện quý dị như vậy!

Sau khi uống xong một ngụm nước, Mặc Nhiên chợt "Ọe —" rồi ới mưa, phun ra người Hạnh Nhi.

"Oe —" Hạnh Nhi cảm thấy ghê tởm không thôi, nhưng lại không thể trốn.

Sau khi Mặc Nhiên nôn rồi lại nôn thì sắc mặt đã tốt nên rất nhiều, mặc dù rửa ruột không thể thanh trừ hết độc tố nhưng cũng có thể miễn cưỡng bảo vệ cái mạng nhỏ này trong chốc lát.

May mà nàng nhớ có một lần Tam muội của nàng khiến nàng trong lúc vô tình đã ăn phải một gốc mẫu đơn, sau đó ói mửa gần nửa ngày, thiếu chút nữa ói chết, bằng không hôm nay nàng cũng không biết cách rửa ruột như này.

"Tiểu thư..." Khuôn mặt tiểu nha đầu nhăn nhó như bị ném vào trong mương.

Nàng ta không biết ác quỷ trước mắt này sẽ còn làm chuyện nào nữa.

"Đỡ ta dậy, hồi phủ." Mặc Nhiên lạnh lùng nói, nơi này là Lạc Vương phủ, Lạc Vương lại hại nàng, nếu còn ở đây nữa thì quả thực là tìm chết.

Tuy rằng trong phủ tướng quân lão cha không yêu thương nàng, nhưng ít nhất còn có một gia gia thương nàng đến tận xương.

Nhớ đến lão nhân đáng yêu lúc nào cũng che chở nàng, khuôn mặt lạnh như băng của Mặc Nhiên rốt cuộc cũng có chút ấm áp.

Nhưng một chút tươi cười như vậy lại càng khiến Hạnh Nhi thêm bất an, ác quỷ này không phải muốn đến tướng quân phủ gây họa hại người khác đấy chứ!

Thời điểm Mặc Nhiên và Hạnh Nhi chuẩn bị rời khỏi đây để trở về phủ tướng quân thì lại truyền đến một thanh âm.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm —"

"Lạc Vương điện hạ giá lâm —"

Hạnh Nhi kích động không thôi, Lạc Vương điện hạ tới, nhất định có biện pháp tìm người đối phó ác quỷ này!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tra nam ngoan độc

() Tra nam: loại nam nhân không ra gì, vong ơn phụ nghĩa, phụ tình, lợi dụng tình cảm người khác, nói chung là làm những chuyện tồi tệ.*

Nàng ta thật sự cho rằng Hoàng hậu và Lạc Vương có thể cứu nàng ta sao? Si tâm vọng tưởng! Mắt Mặc Nhiên ánh lên một tia sáng lạnh lẽo, hạ thủ đánh ngất Hạnh Nhi.

Hạnh Nhi mở to hai mắt, không cam lòng hôn mê bất tỉnh.

Lúc này, một đám người đi vào, dẫn đầu là một mỹ phụ ăn mặc hoa lệ trông khoảng ba mươi tuổi.

Quần áo màu đỏ phía trên dùng chỉ vàng thêu cửu thiên phượng hoàng bay lượn khiến cho bà ta trông vừa ung dung vừa hoa quý.

Bên cạnh bà ta là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ, bộ dáng thoát nhìn cỡ hai mươi tuổi, mặc một thân áo gấm màu tím, quý giá bất phàm.

Ngũ quan lập thể thâm thúy, làn da trắng nõn, đôi con ngươi đen nhánh như hắc diệu thạch.

Lòng Mặc Nhiên khẽ run lên, người này chính là Lạc Vương Vân Thiên Lạc.

Nam nhân mà chủ nhân thân thể này yêu sâu đậm.

Bọn họ đi vào, thấy Mặc Nhiên vẫn khỏe mạnh đứng đó thì cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó nhìn qua Hạnh Nhi dính nôn đầy người, cảm thấy ghét bỏ không thôi.

Thái giám bên người Hoàng hậu lập tức mở miệng, "Người đâu! Ném tiện tì này ra ngoài."

Hạnh Nhi lập tức bị người ta ném ra ngoài, lúc này Lạc Vương hỏi: "Nhiên Nhi, thân thể nàng đã tốt lên chưa?"

"Vừa rồi ta ăn phải một ít đồ không sạch sẽ, sau khi nôn xong đã tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Lạc Vương quan tâm!" Nói xong, khoe miệng nàng hơi cong lên, hẳn thấy nàng không chết, có phải rất thất vọng không.

Sắc mặt Lạc Vương hơi trầm xuống, chẳng lẽ sừu bát quái này vận khí tốt đến vậy, nôn độc ra nên không bị trúng độc bỏ mình?

Nàng ta tuyệt đối không được sống sót.

Lúc này Hoàng hậu đến gần nói: "Lâu rồi không gặp Nhiên Nhi, không ngờ đã trở thành một đại a đầu lớn thế này."

Bộ dạng khủng bố như vậy, sợ rằng cũng chỉ có mẫu nghi thiên hạ Hoàng hậu mới có thể nói ra lời trái lương tâm như thế.

Mặc Nhiên cúi đầu, nguy trang thành bộ dáng Mặc Nhiên yếu đuối lúc trước, độc tố chưa được thanh trừ sạch sẽ, thân thể nàng lại suy yếu, không phải thời điểm cứng đối cứng với bọn họ.

"Nghe nói hôm nay ngươi kính rượu Thái tử?"

"Ta... ta..." Mặc Nhiên run rẩy nói không ra lời.

Hoàng hậu tiếp tục truy vấn: "Vì sao Nhiên Nhi lại nhớ tới kính rượu Thái tử vậy?"

Lạc Vương đứng một bên lòng nóng như lửa đốt, Hoàng hậu trong lòng có kim, nếu xấu nữ này nói ra sự thật, như vậy hẳn liền gặp phiền phức lớn.

Mặc Nhiên thấp giọng nói: "Ta... ta nghe nha hoàn ở phủ Tướng quân nói Thái tử cần chính ái dân, là một Thái tử tốt. Rất sùng bái hần, lần đầu tiên ta nhìn thấy hần, cho nên muốn kính rượu hần."

Lạc Vương thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra xấu nữ nhân này vẫn chưa ngu đến mức khai ra hết.

Mà Hoàng hậu thì khẽ sùng sốt, ha ha cười: "Thật sự như vậy sao?" Nhìn tiểu nha đầu xấu xí vô cùng này, nghe đồn nàng rất yếu đuối, không có khả năng có gan nói dối bà.

Trừ phi có người dẫn dò trước.

Liếc nhìn Lạc Vương bên cạnh, đôi mắt đẹp âm tình bất định, việc này tuyệt đối liên quan đến hần, lúc này có cơ hội kéo Lạc Vương xuống, bà sẽ không từ bỏ.

Thái tử chỉ vị, ngôi vị hoàng đế, chỉ có thể là thuộc về nhi tử bà.

"Vậy ngươi có biết vì sao sau khi Thái tử uống xong thì không lâu sau liền ngất xỉu không?"

Mặc Nhiên mím môi, trả lời: "Ta không biết, ta thật sự không biết." Trong lòng nàng có chút nôn nóng, lúc này Hoàng hậu và Lạc Vương đều sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng nên làm gì bây giờ?

Vừa tới dị giới, nhập vào một thân thể suy yếu như vậy, muốn phản kháng hiển nhiên là điều không thể.

Hiện tại nàng phải xem có thể tìm được biện pháp tự cứu mình hay không.

Nhìn Mặc Nhiên không biết tốt xấu như thế, Hoàng hậu cũng nổi giận. "Hiện tại Thái tử hôn mê bất tỉnh, sinh tử chưa biết, lại uống chén rượu kia của ngươi, ngươi còn dám nói không biết? Chẳng lẽ ngươi không biết tội hạ độc Thái tử chính là diệt cửu tộc sao?"

Mặc Nhiên càng cúi thấp đầu, "Ta thật sự không biết." Diệt cửu tộc, nói diệt chỉ sợ phải diệt Lạc Vương cửu tộc, một Hoàng hậu như bà dám diệt không!

Lúc này quân gia dẫn ngự y tới, ngự y quỳ xuống nói: "Bẩm Hoàng hậu, vi thần đã điều tra hai cái chén kia. Một cái chứa độc nhưng rất ít, cái còn lại chứa kịch độc chí mạng. Chén chứa rất ít độc tố là của Hách Liên đại tiểu thư, mọi chuyện tuyệt đối có người sắp đặt."

Độc hại nàng rất ít, không có khả năng khiến nàng bị như vậy, hiển nhiên là có người động tay động chân, mà người kia là...

Nàng hơi liếc về phía Lạc Vương, kế tiếp hẳn sẽ làm thế nào đây?

Lúc này Lạc Vương đi về phía trước, nói: "Mẫu hậu, việc này quan trọng, vẫn nên nhốt Hách Liên Mặc Nhiên vào thiên lao thẩm vấn đi, chân tướng sẽ tự tra ra."

"Thiên lao... Ta không muốn đến thiên lao!" Hách Liên Mặc Nhiên lùi về phía sau, tựa hồ cực kỳ sợ hãi, khuôn mặt nhỏ bị nước mắt che kín, càng thêm khó coi không thôi.

Nếu Lạc Vương đề nghị nhốt nàng vào thiên lao, như vậy hẳn liền có thể nắm chắc giết chết nàng ngay dưới mắt Hoàng hậu, nàng không muốn đi chịu chết!

Con người ôn nhu của Hoàng hậu lướt qua Lạc Vương, hình bộ thiên lao là địa bàn hần, nếu hần động tay chân thì chỉ sợ bà không ngăn cản được.

Chợt lúc này truyền đến tin tức: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ đã tỉnh lại, Thái tử điện hạ đã tỉnh lại!"

Nghe thấy Thái tử tỉnh lại, Hoàng hậu rất cuộc yên tâm, phân phó: "Hầu hạ Thái tử cho tốt."

Mà bản thân vẫn nhìn Mặc Nhiên như hổ rình mồi.

Nhi tử của mình vừa mới từ quỹ môn quan trở về, không lo đi thăm nhi tử mà còn tâm tư nhằm vào nàng là sao! Mặc Nhiên thầm kêu khổ, nữ nhân trong hoàng quyền thật đáng sợ!

Lạc Vương xin chỉ thị: "Hoàng hậu, chuyện này còn rất nhiều nghi vấn, hơn nữa lại không thoát khỏi liên quan tới Hách Liên Mặc Nhiên, xin cho phép nhi thân giam giữ nàng ta vào thiên lao để thẩm tra."

Ngữ khí Lạc Vương cực kỳ cường ngạnh, hơn nữa lúc này Thái tử đã tỉnh, muốn mang Hách Liên Mặc Nhiên đi ngay dưới mí mắt Lạc Vương là điều không thể.

"Nhất định phải thẩm tra ra chân tướng, phạm là người dám làm con ta bị thương, bổn cung sẽ không bỏ qua." Hoàng hậu sắc bén nói.

Lạc Vương hạ lệnh: "Người đâu! Trói Hách Liên Mặc Nhiên lại đưa đến thiên lao cho ta!"

"Đừng, đừng đưa ta đến thiên lao. Ta không có hạ độc Thái tử!" Nhìn thị vệ vây lại, Mặc Nhiên vừa lui về sau vừa nói.

Đang lúc người bắt nàng lại gần, Mặc Nhiên nghiêng người tránh thoát, lúc này liều chết đánh nhau là điều không tránh khỏi. Thủ vệ ở thiên lao lại càng nghiêm ngặt, tới đó tuyệt đối trốn không thoát, không bằng động thủ luôn bây giờ.

Nhưng thể giới này tu luyện huyền lực, người có huyền lực cường hãn vô cùng, không phải thứ mà thân thể trứng độc này có thể chịu đựng.

Chết tiệt! Chẳng lẽ nàng thật sự trở thành con cá bị tên tra nam ngoan độc và lão yêu bà này giăng lưới bắt sao?

"Ồn ào quá đi mất!" Lúc này, một thanh âm lười biếng từ trên không trung vang đến, một hồng y thân ảnh bay xuống. Mặc Nhiên ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn hồng y thân ảnh ấy...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phượng Thế tử yêu nghiệt

Đây rốt cuộc là một gương mặt như thế nào...

Ngũ quan tinh mỹ tuyệt luân, mang theo nét tà mị mê hoặc lòng người, tựa như tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất mà trời cao tạo ra. Mắt phượng mày ngài, hàng mi cong cong, nhất là đôi con ngươi màu tím mị hoặc vô cùng, mỹ lệ không thể tưởng tượng được, làm người ta không cách nào dời mắt.

Sóng mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ búng mê người, hồng y nhẹ nhàng như lửa, tư dung khuynh quốc khuynh thành, đây quả thật là một nam tử yêu nghiệt còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Tóc đen tung bay, hắc phi tử từ trên nóc nhà xuống, thoát nhìn như một thước phim mỹ lệ quay chậm, chẳng qua trong lúc rơi xuống hắc lại đột nhiên kêu lên thảm thiết, "A —"

"Cứu mạng —!"

"Ta không khống chế được huyền lực —!"

Hình ảnh duy nữ ấy bởi vì tiếng kêu thảm thiết này mà bị phá hỏng, cả người hắc rơi từ trên không trung xuống...

"Bịch —" Thảm án đã xảy ra, tên thị vệ chuẩn bị bắt Mặc Nhiên lập tức bị nam tử yêu nghiệt này đè bẹp, miệng sùi bọt mép.

Còn nam tử yêu nghiệt thì từ từ đứng dậy, phui phui bụi trên người rồi nói: "Đa tạ người đã cứu giúp, người chết thảm quá, để bản Thế tử bồi thường người một cái quan tài hoàng kim."

Thị vệ kia khàn khàn đáp: "Ta... vẫn... chưa... chết..."

Mặc dù không chết nhưng bị một người trưởng thành đè trúng, hiển nhiên đã bị trọng thương. Mặc Nhiên nhin không được vui sướng khi người khác gặp họa. Ai bảo người dám bắt bản tiểu thư! Đáng đời!

Nàng đánh giá hồng y nam tử trước mặt, bộ dáng thoát nhìn chưa tới hai mươi tuổi. Tóc đen như mực, chỉ dùng một cây trâm màu tím sẫm búi tóc, thân thể đứng lên xiêu xiêu vẹo vẹo. Gió tay nhắc chân đều làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác tàn mạn không kiềm chế được. Nhưng tự nhiên lại ngậm mang theo khí chất thiên thành hoa quý.

Thật là một nam nhân mẫu thuẫn!

Vừa nhìn thấy nam nhân giống như yêu nghiệt này, Hoàng hậu và Lạc Vương kinh hãi cất tiếng: "Phượng Thế tử, sao ngươi lại ở đây?"

Rõ ràng lúc mời hán tham gia yến hội, hán lười không đi, không ngờ hán lại xuất hiện vào lúc này.

"Còn không phải là đang ngủ trên nóc nhà bị các người ồn ào nhồn nháo đánh thức hay sao!" Hán lười biếng ngáp một cái, cả người đứng như không xương, tựa như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Lạc Vương đi tới trước, nói: "Nếu Phượng Thế tử buồn ngủ thì nên hỏi Phượng Vương phủ đi. Bây giờ Bổng Vương còn có chuyện quan trọng phải làm." Ánh mắt hán lạnh lùng quét về phía Mặc Nhiên, mà Mặc Nhiên thì lại nhìn yêu nghiệt trước mắt.

Nàng tìm kiếm trong ký ức, Phượng Thế tử, không phải là Phượng Khuynh Ca đấy chứ!

Nhi tử duy nhất của Phượng Vương — một thể hệ chiến thần của Nam Vân Quốc, thân phận tôn quý vô cùng. Đúng là hán rồi! Người này hoàn toàn không theo lý lẽ, ăn chơi trác táng không biết kiềm chế, thích sắc đẹp, lại còn là một phế vật cực phẩm, lúc mới sinh ra thực lực đã là Hoàng huyền nhất phẩm, vốn dĩ tưởng là một thiên tài yêu nghiệt, không ngờ mười mấy năm qua không có một chút tiến bộ, vĩnh viễn chỉ là nhất phẩm.

Nói tới phế vật, nàng còn phế vật hơn, bên trong thân thể ngay cả một chút huyền lực cũng không có, Hoàng huyền nhất phẩm lại càng không.

Thế giới này không tu luyện nội lực mà là một loại lực lượng tên huyền lực, cấp bậc chia làm Hoàng huyền, Địa huyền, Thiên huyền. Từ Thiên huyền trở lên còn có cấp bậc gì thì nàng không biết, bởi vì thực lực như vậy hoàn toàn đã vượt qua phạm vi nhận thức của Mặc Nhiên.

Mỗi cấp bậc có cửu phẩm, loại giống nàng và Phượng Khuynh Ca không thể tu luyện thì vĩnh viễn là nhất phẩm, đương nhiên thuộc hàng phế vật.

Tuy Phượng Khuynh Ca vô dụng, ăn chơi trác táng nhưng trong kinh thành này, cho dù là Vương gia hay Hoàng tử cũng không dám trêu chọc hán, một phần vì phụ thân hán là một thể hệ chiến thần, nhưng phần nhiều là vì phụ thân hán là cường giả Thiên huyền nhất phẩm hiếm thấy tại Nam Vân Quốc.

Phượng Khuynh Ca hứng thú nhìn Lạc Vương, hỏi: "Ngươi nói người có chuyện quan trọng, là chuyện gì? Nói nghe thử xem."

Mặt Lạc Vương có chút cứng đờ, phế vật vô dụng này xen vào làm gì? Bất quá lại không thể không ôn tồn đáp: "Hách Liên Mặc Nhiên hạ độc Thái tử, ta muốn bắt nàng ta đến thiên lao thẩm tra. Mong Phượng Thế tử tránh ra, miễn cho bị ngộ thương."

Ai ngờ Phượng Khuynh Ca lại cười, "Ha ha! Hạ độc Thái tử, không tui không tui, lá gan đủ lớn."

Nghe hán nói như thế, sắc mặt Hoàng hậu nháy mắt đen như mực, bà ta siết chặt góc áo mình, nhẫn nhịn. Nếu là những người khác, bà ta đã sớm kéo ra ngoài chém, nhưng bà ta lại không thể làm như vậy với Phượng Khuynh Ca.

Lúc này Phượng Khuynh Ca xoay người, ánh mắt dừng trên người Hách Liên Mặc Nhiên. "Lá gan của ngươi không tồi, hôm nay ta che chở ngươi, xem ai dám bắt ngươi đến thiên lao."

Nói rồi hán còn khoa trương chắn trước người Hách Liên Mặc Nhiên như gà mẹ che chở cho đàn con. Khóe miệng Hách Liên Mặc Nhiên gằn gặt, không biết thẳng nhai này có phải bị trúng gió không mà lại muốn đi che chở cho nàng, bất quá ít nhất cũng vì nàng mà tranh thủ một đường sinh cơ.

Lấy sự cung chiều mà Phượng Vương dành cho Phượng Khuynh Ca, Hoàng hậu và Lạc Vương nào dám bắt hán.

Phượng Khuynh Ca cẩn thận đánh giá Hách Liên Mặc Nhiên, sắc mặt tái nhợt, bốt hồng khuôn bố, hán tám tác lấy làm lạ: "Không hổ là đệ nhất xấu nữ, quả thật là một trên trời một dưới đất với đệ nhất mỹ nam ta!"

Hán nhẹ nhàng phát mái tóc dài, yêu mị cười: "Nhìn ngươi bốn thế tử lại cảm thấy bản thân đẹp thêm vài phần, ta nhất định phải thưởng cho ngươi mới được."

Hách Liên Mặc Nhiên nhìn nam nhân vô cùng yêu nghiệt này, trán nàng chảy đầy vạch đen, nàng đã từng gặp qua tự kỷ, nhưng chưa thấy ai tự kỷ như thế này. --|||

Phượng Khuynh Ca không coi ai ra gì như thế khiến trong mắt Lạc Vương hiện lên một tia tức giận, Phượng Khuynh Ca này ngoại trừ diện mạo và thân phận bên ngoài thì không được gì cả. Lại bởi vì có phụ vương thực lực Thiên huyền chống lưng cho hán nên không để bọn họ vào mắt chút nào!

Hán nén giận lên tiếng: "Phượng Thế tử, mong ngươi đừng làm phiền bốn vương xử lý chính sự."

Phượng Khuynh Ca cả giận nói: "Chẳng lẽ bốn thế tử thưởng thức mỹ mạo của mình không phải là chính sự sao?"

Quả thực là ông nói gà bà nói vịt, Lạc Vương giận muốn học máu, về phần Hoàng hậu đứng ngoài cuộc, bà ta còn ước gì Lạc Vương và Phượng Khuynh Ca gây gổ lớn hơn nữa cơ!

Phượng Vương thương đứa con trai này như mạng sống, Lạc Vương mà đắc tội với Phượng Khuynh Ca thì chẳng khác nào đắc tội Phượng Vương.

Mặc Nhiên khề cong khỏe miệng, nàng cảm thấy Phượng Khuynh Ca đúng là một nhân tài, có thể khiến Lạc Vương vẫn luôn ần ần âm độc trở thành bộ dạng này.

"Phượng Thế tử, hôm nay ngươi thật sự muốn quấy rối sao?" Sắc mặt Lạc Vương trở nên âm trầm, hôm nay tuyệt đối không thể buông tha Mặc Nhiên được, nếu nàng ta "tuôn" chân tướng ra ngoài, hắn liền xong đời.

Con người màu tím của Phượng Khuynh Ca lưu chuyển quang mang, đường hoàng cười nói: "Ta đây sao có thể xem là quấy rối được! Chỉ là ta cảm thấy một xấu nữ như vậy có thể làm nền cho sự xinh đẹp của ta, nếu nhốt trong thiên lao thì quá đáng tiếc, cho nên..."

Lý do kì quái như thế, cũng chỉ có Phượng Khuynh Ca hắn mới có thể nói ra được, Lạc Vương trầm mặc một lát, sau đó hạ lệnh: "Người đâu! Nhốt Hách Liên Mặc Nhiên vào thiên lao, chờ thẩm tra."

Lúc này lại xuất hiện thêm một hàng thị vệ, nhưng thực lực đám thị vệ này mạnh hơn rất nhiều. Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hồng y nam tử trước mặt, thân hình hần cao gầy, rõ ràng là một phé vật ăn chơi trác táng, thế nhưng không hiểu sao khi chắn trước mặt nàng, hắn lại cho nàng một cảm giác an toàn.

Mặc Nhiên lắc lắc đầu, nhất định là do nàng trúng độc nên cơ thể hư nhược quá rồi mới có suy nghĩ kì quái như vậy, cho rằng một tên lớn lên còn muốn xinh đẹp ẻo là hơn cả nữ nhân có cảm giác an toàn.

Lúc này Phượng Khuynh Ca chợt cười một tiếng: "Ha ha... Lạc Vương bắt nàng ta đến thiên lao chẳng phải là để giết nàng hay sao, không bằng..."

Lúc này, Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy sát khí bao phủ khắp nơi, sau đó nàng bị Phượng Khuynh Ca bắt lấy.

Hắn muốn giết nàng ư?

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phượng Thế tử muốn hủy dung

Quả nhiên, bàn tay thon dài của Phượng Khuynh Ca đã bóp lấy cổ nàng, nhưng hắn lại không dùng sức, chỉ là làm bộ thôi. Rõ ràng vừa rồi nàng thấy sát khí thoát lướt qua mắt hần mà? Mặc Nhiên không hiểu ra sao, thằng nhãi này rốt cuộc muốn làm gì?

Hoàng hậu và Lạc Vương cũng sững sốt, tuy Phượng Khuynh Ca chỉ là một phé vật, bất quá hắn lại giết người không chớp mắt, kinh thành có không ít người bị giết chết do không vừa mắt hần.

Mà cho dù hần không có thực lực thì cũng có không ít người giúp hần động thủ, hiện giờ hần lại muốn giết Mặc Nhiên? Đúng là không biết đứt cọng dây thần kinh nào rồi!

Phượng Khuynh Ca hơi liếc về phía Mặc Nhiên, khuôn mặt này thật sự xấu đến mức thiên nộ nhân oán[1], nhưng làn da thì lại trắng như sứ, trông hoàn toàn tương phản nhau.

[1] Thiên nộ nhân oán: trời tức người ghét.

Đối mặt với tử vong, không ít người đều cực kỳ sợ hãi, nhưng nữ nhân này ngoại trừ vẻ mặt kinh ngạc ban đầu thì lúc sau lại rất thản nhiên.

Khỏe miệng hần mang theo ý cười nghiền ngẫm.

Phượng Khuynh Ca nhìn Mặc Nhiên từ trên xuống dưới, sau đó nói: "Tất cả mọi người đều nói hai người chúng ta là hai đại phé vật ở kinh thành. Nếu đều là phé vật, đương nhiên phải quyết đấu một trận sinh tử mới được."

"Người ở đây thật sự quá chướng mắt, chúng ta đổi địa điểm tỷ thí." Nói xong hần kéo Mặc Nhiên chuẩn bị đi, nhưng Lạc Vương nào chịu để yên, hần nói với những thị vệ kia: "Giữ Hách Liên Mặc Nhiên lại cho ta!"

Hắn sao có thể để Phượng Khuynh Ca dùng lý do chết tiết như vậy đưa Mặc Nhiên đi. Cho dù Mặc Nhiên khó thoát chết, hần vẫn muốn tự mình giết chết nàng mới yên tâm.

Phượng Thế tử làm việc vẫn luôn kiêu ngạo ương ngạnh, hần muốn đi thì ai giữ được hần! Hần vỗ vỗ tay vài cái, vài hắc y nam tử liền xuất hiện.

"Bọn họ muốn cản bản thế tử, giết hết toàn bộ cho ta."

Sắc mặt Lạc Vương đại biến. "Phượng vệ..." Phượng vệ là ám vệ Phượng Vương phủ, thực lực cực kỳ cường đại, là đồn sát thủ của Phượng Vương.

Hắn không ngờ Phượng Khuynh Ca chỉ vì muốn bắt Mặc Nhiên đi mà lại gọi Phượng vệ ra "tiếp đón".

Cho dù có Phượng hộ vệ, hắn cũng sẽ không để Phượng Khuynh Ca bắt Hách Liên Mặc Nhiên đi. Lạc Vương triệu tập ám vệ Lạc Vương phủ tới, ám vệ Lạc Vương phủ và Phượng vệ đánh nhau, còn Phượng Khuynh Ca thì kéo Hách Liên Mặc Nhiên rời đi.

Lạc Vương muốn đuổi theo nhưng lại bị người khác cản. Mà lúc này, bọn họ lại bị thị vệ bên người Hoàng hậu cản đường.

"Hách Liên đại tiểu thư, Hoàng hậu mời người vào cung uống trà."

Phượng Khuynh Ca cả giận nói: "Uống cái gì? Uống trà có quan trọng bằng bọn ta quyết đấu sinh tử không? Một đám ngu xuẩn!"

Sắc mặt Hoàng hậu rất khó coi, Phượng Khuynh Ca đáng chết, hoàn toàn không để Hoàng hậu bà vào mặt.

Phượng Khuynh Ca kéo Mặc Nhiên bắt đầu công kích những thị vệ không có mặt này. Tuy rằng hắn là một tên Hoàng huyền nhất phẩm "vạn năm", nhưng ít nhất cũng có chút huyền lực, hơn nữa có chút kinh nghiệm đánh nhau ẩu đả trên phố, chuyên tấn công mắt người ta, làm cho đám thị vệ không động được vào hắn kia kêu khổ không ngừng.

Mà Mặc Nhiên bị hắn lôi kéo cũng ở trong tối động thủ với bọn thị vệ, những nơi nàng ra tay đều là nơi chí mạng.

Vì thế dưới sự bao vây của mười mấy tên hộ vệ của Hoàng hậu, hai phế vật Mặc Nhiên và Phượng Khuynh Ca vẫn có thể chém giết ra khỏi cửa Lạc Vương phủ.

Sau khi ra khỏi Lạc Vương phủ, Mặc Nhiên muốn nhanh chóng rời đi, nhưng tay nàng lại bị Phượng Khuynh Ca bắt được. "Nữ nhân, đừng quên chúng ta còn phải quyết đấu sinh tử, hiện tại chưa thể đi được đâu."

"Lên ngựa." Hắn kéo Mặc Nhiên tới rồi nhảy lên một con ngựa bên cạnh.

Bản thân mình cho dù thế nào cũng không thoát được hắn, chỉ có thể bắt đắc dĩ bị hắn mang lên ngựa.

"Giá ——" Hai người cười ngựa, rời xa Lạc Vương phủ, lúc này hai nhóm nhân mã muốn đuổi theo hai người bọn họ lại bị Phượng vệ cản lại.

Phượng vệ nhìn nơi Phượng Khuynh Ca biến mất, có chút đau đầu, Thế tử lại chơi đùa phát hỏa, hy vọng đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bằng không lửa giận của Vương gia bọn họ nhận không nổi đâu!

Tới một rừng cây nhỏ, Phượng Khuynh Ca mới mang theo Mặc Nhiên xuống ngựa, sau đó hắn buông tay.

Mặc Nhiên bắt đắc dĩ hỏi: "Phượng Thế tử, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

"Toàn bộ người ở kinh thành đều nói chúng ta là hai kẻ phế vật nhất, cho nên chúng ta phải quyết đấu sinh tử một trận, nếu ngươi thua thì bị ta giết chết, sau đó ta sẽ trở thành phế vật duy nhất kinh thành!"

"Ha ha..." Hắn cười cực kỳ thiếu đôn, sau đó làm một tư thế đầu vó: "Đến đây đi! Dùng bản lĩnh thật của ngươi, bằng không ngươi phải chết oan uổng đấy!"

Người nam nhân này hoàn toàn hồ nháo, chỉ vì danh hiệu phế vật duy nhất mà muốn quyết đấu với nàng, thật sự khiến cho Mặc Nhiên dở khóc dở cười.

Quyết đấu sao? Xem ra nếu không đánh một trận, hắn sẽ không tha nàng rồi. Mặc Nhiên trả lời: "Quyết đấu thì quyết đấu."

"Ngươi động thủ đi!" Bản thân còn dư lại một chút sức lực, dạy dỗ phế vật ăn chơi trác táng này hắn là không có vấn đề gì lớn.

Phượng Khuynh Ca mở miệng nói: "Vậy ngươi tiếp chiêu đi!"

Phượng Khuynh Ca ngưng kết một chút huyền lực công kích hướng về phía Mặc Nhiên, Mặc Nhiên nghiêng người né tránh, đây là huyền lực sao?

Cho dù thực lực Phượng Khuynh Ca chỉ là Hoàng huyền nhất phẩm nhưng đối với nàng mà nói cũng là một sự uy hiếp.

Huyền lực, nàng nhất định phải tu luyện, đây là cơ sở để nàng có thể sống bình yên vô sự trên thế giới này.

Để thay đổi thể chất vô dụng này, nàng nhất định phải nghĩ cách.

Vì thế Phượng Khuynh Ca và Mặc Nhiên, một người tấn công, một người tránh né, tuy rằng Mặc Nhiên không có huyền lực, nhưng đệ nhất sát thủ nàng cho dù bị thay đổi thân thể nhưng tốc độ vẫn cực kỳ nhanh, né tránh đòn công kích của Phượng Khuynh Ca tuyệt đối không thành vấn đề.

Nếu như đổi thành Hoàng huyền nhị phẩm, chỉ sợ nàng đã gặp nguy hiểm.

Lúc này, đột nhiên về mặt Phụng Khuyết Ca như đưa đám, hắn nói: "Ta đã dùng hết huyền lực rồi nhưng vẫn chưa giết chết ngươi..."

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?" Hắn dựa vào một chút huyền lực kia điều võ giường oai, nhưng rốt cuộc do quá yếu, lực không kéo dài được, hơn nữa Phụng Thế tử được nuông chiều từ bé, chưa từng phải động tay chân, kết quả mới đánh một lát đã không lại.

Trong mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia sáng, cơ hội tốt!

Thân hình nàng lập tức công kích về phía Phụng Khuyết Ca, Phụng Khuyết Ca nhìn Mặc Nhiên thế tới rào rạt, lại không biết phải phản kích như thế nào.

Vì thế hắn chỉ có thể hoảng loạn lui về sau, nhưng không cẩn thận dẫm phải cục đá, sau đó...

"A ——" một tiếng, ngã bịch xuống đất.

Vốn dĩ Mặc Nhiên đã tập trung toàn bộ sức mạnh nên khi nàng phi tới thì lập tức bị vồ hụt, thân thể hoàn toàn mất khống chế ngã về phía trước, sau đó bị kịch đã xảy ra...

"A ——"

"Mặt ta! ——"

Lúc này Mặc Nhiên ngã đè lên người hắn, lại còn ngồi lên trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Phụng Thế tử.

Mặc Nhiên cảm giác rất 囧[2], lúc nàng chuẩn bị đứng lên, bỗng một đôi tay đã giữ nàng lại, khiến nàng ngồi xuống trên cổ Phụng Khuyết Ca.

[2] 囧: Đây là icon mà tác giả dùng thay cho từ bộc lộ cảm xúc của nhân vật, các bạn tự tưởng tượng ra cảm xúc nha!

"Nàng làm mặt ta bị thương rồi, chuẩn bị bồi thường thế nào đây?" Ánh mắt ai oán của hắn khiến Mặc Nhiên có chút đỏ mặt lạnh.

Bình thường, khi một người nam nhân bị nữ nhân ngồi lên mặt, người đó nhất định sẽ tức giận muốn giết người mới đúng, vậy mà hắn chỉ nghĩ tới dung mạo hắn. Phụng Thế tử này, quả nhiên đúng là một kỳ tài.

"Oa oa oa! Ta không muốn sống nữa, nàng huỷ mặt ta mà còn không chịu phụ trách!" Khuôn mặt như hoa lộ ra biểu tình muốn khóc.

Kỳ thật chỉ là cái mũi hắn hơi bị nàng đè lên mà thôi, những chỗ khác chẳng bị sao. Hắn có cần phải trông như mặt cha mất mẹ hay không? Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen, nàng hỏi: "Phụ trách, ngươi muốn ta phụ trách thế nào?"

"Đề ta nghĩ xem." Phụng Khuyết Ca suy tư, sau đó nói: "Nàng cũng phải cho ta ngồi lên một lần, ta chưa từng ngồi lên đầu nữ nhân nào cả!"

Nhất thời trên đầu Mặc Nhiên có vô số quạ đen bay qua, nàng lạnh lùng đáp: "Không có khả năng!"

"Không được, ta muốn!"

"Không có khả năng, ngươi mau buông tay ra!"

"Nàng đồng ý đi rồi ta buông."

"....."

Hai người, một nằm trên mặt đất, một ngồi trên chiếc cổ thon dài giằng co với nhau. Đột nhiên một luồng hơi thở lạnh băng đánh úp về phía bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chạy trốn

Ngay tức khắc, hai người bọn họ hoàn toàn cứng đờ. Đối mặt với sát khí như vậy, hai tay gà mờ như bọn họ tuyệt đối chỉ có đường chết.

Một đám hắc y nhân lãnh khốc xuất hiện vây quanh bọn họ, những người này đều hành nghề sát thủ. Đồng tử Mặc Nhiên co rụt lại, đối với hơi thở đồng nghiệp, nàng rất miễn cảm.

Nàng kéo cổ áo Phụng Khuyết Ca, hỏi: "Ám vệ của ngươi đâu?" Thằng nhãi này thân phận cao quý, ám vệ bảo hộ hắn nhiều vô số kể, đám sát thủ này hẳn sẽ không thực hiện mục đích được.

"Toàn bộ Phụng vệ đều được xuất động để ngăn cản người của lão thái bà và Lạc Vương rồi."

"Toàn bộ?"

Phụng Khuynh Ca gật đầu.

"Người không đùa đấy chứ!" Mặc Nhiên nổi giận.

"Phụng Thế tử, chịu chết đi!" Bọn sát thủ mở miệng, lập tức cầm kiếm đánh úp về phía Phụng Khuynh Ca.

Trên người bọn họ mang theo một loại huyền khí màu vàng, mà từ Hoàng huyền ngũ phẩm trở lên mới có thể biểu hiện ra màu sắc, sau khi đạt tới Địa huyền thì là màu xanh lá, Thiên huyền là màu lam, Thần huyền màu tím.

"Họ giết người, không liên quan đến ta." Mặc Nhiên vội vàng phủi sạch quan hệ với Phụng Khuynh Ca.

"Nếu người và Phụng Thế tử đã ở cạnh nhau thì người cũng buộc phải chết cùng!" Sát thủ kia hoàn toàn không có ý muốn buông tha Mặc Nhiên.

Vì thế hai người hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động, Phụng Thế tử đột nhiên như bị bùng nổ, kéo Mặc Nhiên lên ngựa hô: "Chạy ——"

Bọn họ giục ngựa chạy trốn, sát thủ đương nhiên cũng sẽ không từ bỏ, bảy sát thủ Hoàng huyền thất phẩm lập tức đuổi theo hai người bọn họ.

Ngay lúc bọn họ liều mạng chạy trốn, đột nhiên một thanh kiếm mang theo Huyền lực màu vàng bay về phía họ, Mặc Nhiên kéo Phụng Khuynh Ca còn đang trì độn bên trên lăn xuống dưới ngựa.

Nhưng chưa chờ bọn họ rơi xuống đất an toàn, Mặc Nhiên và Phụng Khuynh Ca đã cảm thấy dưới thân không có gì cả. Vực sâu đen thẳm thẳm dưới chân lập tức "nuốt chửng" bọn họ.

"Cứu mạng ——" Phụng Khuynh Ca quán lấy Mặc Nhiên như bạch tuộc, khiến cho Mặc Nhiên không bắt được bất cứ thứ gì, chỉ có thể để mặc cho thân thể rơi xuống.

Một tên sát thủ đuổi theo, lại không thấy bóng dáng họ, hai người lớn sờ sờ cứ như vậy biến mất.

"Đuổi theo ——"

"Hai tên phế vật đó nhất định không chạy xa được."

Mặc Nhiên hoàn toàn không biết rốt cuộc nàng rơi xuống bao sâu, chỉ cảm thấy cuối cùng nàng cũng "được" rơi xuống đất. Lúc này chợt vang lên một tiếng kêu thảm thiết, "Đau quá ——!"

"Nữ nhân, nặng nặng quá!" Phụng Thế tử lại một lần nữa bị Mặc Nhiên đè, nhưng may mà phía dưới là bùn đất mềm nên Phụng Khuynh Ca không bị ngã gãy xương, chẳng qua cả người hắn lại dính đầy bùn đất.

"Đơ quá đi mất..." Phụng Khuynh Ca nhìn bộ áo gấm màu đỏ yêu diễm của mình biến thành bộ dạng này thì cảm thấy chán ghét không thôi.

Nhưng khi nhìn tới mặt đất đen thui phía dưới, hắn liền lập tức lại gần Mặc Nhiên nói: "Nhiên Nhiên, nơi này tối quá, ta sợ!"

Mới vừa rồi còn là bộ dạng chán ghét, một giây sau đã đổi thành bộ dáng sợ hãi muốn dựa dẫm, cuối cùng Mặc Nhiên nàng cũng được thấy cái gì gọi là đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách.

Nhìn Phụng Khuynh Ca bị dây bản, Mặc Nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Bản chết mất, người cách ta xa ra một chút!"

Tình hình bây giờ chỉ sợ là không thể dựa vào bao cò này được nữa rồi.

Có thể sống sót từ thủ hạ sát thủ, vậy có nghĩa là mệnh nàng còn chưa tuyệt, nàng nhất định phải nghĩ cách rời khỏi nơi này.

"Nhiên Nhiên, chúng ta sẽ chết ở đây sao?" Phụng Khuynh Ca đáng thương nhìn chằm chằm Mặc Nhiên.

"Oa oa oa! Ta không muốn chết." Dung nhan khuynh quốc khuynh thành lộ ra biểu tình như thế làm người ta thương tiếc, nam nữ già trẻ không tha, nhưng với điều kiện người đó không phải Mặc Nhiên.

Trong bóng tối, Mặc Nhiên mò mẫm đi về phía trước, sau khi đi qua một đoạn đường thì trước mặt nàng bỗng hiện ra một con đường phát sáng. Mà dọc theo con đường này đều được khám phá mình châu to bằng nắm tay.

Thật là kiệt tác! Ngay cả hoàng lăng cũng không được xa hoa như vậy.

Vốn dĩ Phụng Khuynh Ca đang ủ rũ cụp đuôi thì lập tức sục sôi máu sống lại, hưng phấn nói: "Nơi này nhất định có giấu bảo tàng. Thật tốt quá, bản thể từ muốn tắm bảo."

Đại lục Huyền Khí đã có lịch sử từ lâu đời, không ít nơi giấu bảo tàng tổ tiên lưu lại, mà bảo tàng cũng không phải dễ dàng đến tay như vậy.

Khác với Phụng Khuyết Ca hưng phấn, Mặc Nhiên phải nói là thấp phần trầm tĩnh, thu hoạch lớn cũng có nghĩa nguy hiểm càng lớn.

Bọn họ đi dọc theo hành lang gấp khúc về phía trước, con đường này dẫn đến một căn phòng nhỏ, thế nhưng khi bước vào lại không còn đường đi tiếp.

Phụng Khuyết Ca lẩm bẩm. "Sao lại không còn đường?"

"Có cơ quan, nhất định có cơ quan." Phụng Khuyết Ca vọt qua một bên tìm cơ quan. Mặc Nhiên trầm nghĩ, thăng nhải này chỉ có chút năng lực, sao có thể tìm thấy cơ quan bảo tàng được cơ chứ!

Phụng Khuyết Ca hưng phấn tìm được một chỗ rồi sau đó lại cúi đầu nói: "Ta không tìm thấy cơ quan, chẳng lẽ chúng ta sẽ bị vây chết ở đây sao?"

"Bỏ thế tử còn chưa đánh với vô địch thiên hạ, sao có thể chết ở đây được!" Phụng Khuyết Ca phiền phức như vậy khiến Mặc Nhiên thật sự muốn đánh chết hắn. Nàng đánh giá cẩn thận cách bố trí trong căn phòng này, sau đó đi tới một chỗ, ấn vào một phiến đá.

Quả nhiên, nàng vừa ấn vào phiến đá đó thì một cánh cửa liền xuất hiện. Cánh cửa tự động chậm rãi mở ra.

Phụng Khuyết Ca cao hứng nhảy dựng lên. "Nhiên Nhiên lợi hại quá!"

Cũng mặc kệ phía trước như thế nào, hắn liền trực tiếp vọt qua, mà Mặc Nhiên cũng theo chân bước vào.

Đi vào cánh cửa kia, Mặc Nhiên hoàn toàn ngăn cả người, trước mắt là một vùng hải dương xanh biếc, tựa như tiên cảnh, nơi này tuy không được ánh sáng mặt trời chiếu xuống nhưng lại có thể có cảnh sắc như vậy.

Lúc này một mùi hoa thoang thoảng bay tới, khiến cho Mặc Nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề.

"Nhiên Nhiên, ta nóng quá..." Sắc mặt của yêu nghiệt Phụng Khuyết Ca lúc này đã nhiễm màu hồng phấn, ngoại y (y phục bên ngoài) cũng đã bị hắn vứt bỏ từ lúc nào.

Con ngươi màu tím của hắn óng ánh nhìn Mặc Nhiên, tựa như yêu tinh câu dẫn con người.

Đây là lúc nào rồi, yêu nghiệt này có thể không làm chuyện xấu như vậy hay không!

Mặc Nhiên cắn đầu lưỡi để bản thân thanh tỉnh hơn một ít, nàng nói: "Nơi này có độc tình hoa. Chúng ta đều bị trúng độc của độc tình hoa rồi."

"Hình như độc của độc tình hoa không thể giải được, chỉ có..." Nhìn khuôn mặt như yêu tinh kia, Mặc Nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nàng cần phải mau chóng thanh tỉnh.

Nàng có thể cố gắng giữ cho bản thân mình thanh tỉnh, nhưng Phụng Khuyết Ca thì không, hắn không cẩn thận nhào tới một cái.

"Nhiên Nhiên, ta nóng quá."

Độc của độc tình hoa thấp phần bá đạo, ý chí Mặc Nhiên cứng cỏi mới có thể nhịn đến bây giờ, nhưng Phụng Khuyết Ca được nuông chiều từ bé, căn bản không nhịn được.

Cả người Phụng Khuyết Ca như bị thiêu đốt, hắn khàn khàn gọi: "Nhiên Nhiên..."

Mỹ nam như vậy, Mặc Nhiên nàng ăn hắn cũng không thiệt. Cho dù người nam nhân này quá phế vật, quá khiến người ta chán ghét.

Nhưng mà...

Mặc Nhiên nàng lại không nhận mệnh, mệnh mình do mình chứ không phải do trời, chuyện thân mật như vậy nàng chỉ làm với người mình thích.

Mà nàng và Phụng Khuyết Ca vừa mới quen biết, hơn nữa ở chung cũng không hề vui vẻ, nàng tuyệt đối không chấp nhận hắn.

Mặc Nhiên đẩy yêu tinh này ra, "Ngươi bình tĩnh một chút cho ta!"

Tuy nói như vậy, nhưng sau lưng Mặc Nhiên đã ướt đầm mồ hôi, nếu trong vòng một nén nhang mà nàng không thể nghĩ biện pháp thì hai người họ sẽ hộc máu mà chết.

Bảo tàng này thật sự quá hại người, bọn họ không kiếm được gì không nói mà còn trúng độc như thế.

Mặc Nhiên gắt gao siết chặt tay, rốt cuộc còn biện pháp gì? Chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây?

Thấy Mặc Nhiên kiên trì, con ngươi xinh đẹp màu tím của Phụng Khuyết Ca hiện lên một tia sáng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhẹ nhàng

Đột nhiên, sắc mặt Mặc Nhiên tái nhợt, "Hự ——" một tiếng, nàng học ra một ngụm máu đen.

Cả người Mặc Nhiên run rẩy, chết tiệt, dư độc chưa được loại trừ hết, hiện giờ còn bị độc tình hương thúc đẩy thêm, hậu quả nàng thật không dám tưởng tượng.

Xuyên không tới đây còn chưa tham quan phong cảnh ở dị thế này đã gặp phải một đồng chuyện phiền phức, thiếu chút nữa còn chết ở đây, thật đúng là xui xẻo!

Phượng Khuyết Ca vọt qua, lo lắng hỏi: "Nhiên Nhiên, nàng sao vậy?"

"Bịch ——"

Mà lúc này, Mặc Nhiên thống khổ đánh về phía Phượng Khuyết Ca, hai người cùng ngã xuống trên mặt đất.

"Lạnh..." Thân thể Phượng Khuyết Ca run lên, hắn cảm thấy nhiệt độ cơ thể Mặc Nhiên khác hẳn với người bình thường.

Vốn dĩ trúng độc tình hương, thân thể của nàng hẳn là nóng lên mới đúng, nhưng hiện giờ lại lạnh đến thấu xương.

"Nóng quá, thật thoải mái!" Mặc Nhiên run rẩy tới gần Phượng Khuyết Ca, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm khuôn mặt tuyết thể vô song trước mắt.

Một chút nhiệt độ truyền đến trên người làm nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút, hồng y lộn xộn, đôi con ngươi màu tím thanh khiết vô cùng, nam nhân có một vẻ đẹp không thể bắt bẻ như thế lại là kẻ ăn chơi trác táng, điều này khiến cho Mặc Nhiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Nhiên Nhiên, nàng trúng độc sao, rốt cuộc là ai hạ độc nàng?" Phượng Khuyết Ca lo lắng hỏi.

Nhưng hiện tại đầu óc Mặc Nhiên hỗn loạn vô cùng, chỉ muốn cho mình một chút ấm áp.

"Nhiên Nhiên, nàng nhiệt tình quá, thật sự làm ta thụ sủng nhược kinh[1] đó!"

[1] Thụ sủng nhược kinh 受宠若惊: Bỗng nhiên được sủng ái làm cho phát sợ.

Băng và hòa giao hòa, mặt Phượng Khuyết Ca trở nên đỏ rực, mà gương mặt Mặc Nhiên lại càng thêm tái nhợt.

Lúc này, Phượng Khuyết Ca đột nhiên xoay người, thay đổi vị trí hai người.

Cánh môi đỏ bừng của hắn chạm rai tới gần, Mặc Nhiên trừng lớn mắt, hắn...

Mặc Nhiên muốn tránh ra, nhưng lại bị hắn giữ chặt đầu. Hắn vung về muốn cạy hàm răng nàng ra, nhưng do Mặc Nhiên kháng cự nên hắn không thể làm được, Phượng Khuyết Ca khàn khàn nói: "Nhiên Nhiên, ngoan."

"Há miệng, ta sẽ không làm gì nàng đâu." Hắn lướt qua cánh môi Hách Liên Mặc Nhiên, mê hoặc nàng chậm rãi mở môi ra.

"Ừm ——" Mặc Nhiên đột nhiên cảm giác có một vật tròn bóng đi vào trong cổ họng, nàng ngẩn người.

Hắn đang giúp nàng uống thuốc sao?

Hôn xong, Phượng Khuyết Ca càng ngày càng mê luyến cảm giác ấy, vốn dĩ chỉ là vì đưa thuốc, hiện giờ lại trở nên bá đạo.

Ai có thể tưởng tượng được một Mặc Nhiên có dung nhan còn khủng bố hơn quý lại làm hắn không muốn buông tay cơ chứ.

Ngay lúc mọi chuyện không cách nào ngăn cản, Phượng Khuyết Ca lại vội vàng đẩy Mặc Nhiên ra.

Hắn nhanh chóng rời khỏi người Mặc Nhiên, cố gắng ổn định lại nỗi lòng khó có thể khống chế của mình.

Mặc Nhiên ngẩn người, ngay lúc này hắn vẫn gắng nhịn xuống, rốt cuộc là hắn không phải vô dụng như bề ngoài, ý chí cường đại hay chán ghét nàng quá xấu?

Mặc Nhiên vỗ nhẹ vào mặt mình, đúng là khuôn mặt này xấu đến mức không có nam nhân nào nguyện ý chạm vào nàng. Vừa lúc như vậy, nguy cơ tiếp xúc tạm thời không tiếp tục nữa.

Nàng cảm giác được thân thể mình từ từ ấm lại, viên thuốc kia đã phát huy tác dụng. Hơn nữa được hiệu của độc tình hương trong cơ thể cũng rút dần đi. Mặc Nhiên đứng lên, nhìn về phía Phụng Khuyết Ca đang ngồi ở một góc, trán hấn lấm lấm mồ hôi. Nàng thì không sao, nhưng hấn lại gặp chuyện lớn.

Viên thuốc kia của Phụng Khuyết Ca tuyệt đối là thần hiệu, bản thân nàng cảm giác tốt lên không ít, cơ mà hấn...

Nàng đi qua, hỏi: "Phụng Khuyết Ca, người rốt cuộc thế nào?"

Hấn không trả lời, Mặc Nhiên liền đặt tay lên trán hấn, nhiệt độ vô cùng phồng tay, nàng cả kinh nói: "Nóng quá!"

Chỉ sợ cho dù phát sốt bốn mươi lăm độ cũng không phồng tay như vậy, lúc này Phụng Khuyết Ca mơ mơ màng màng mở mắt, bên trong đôi con ngươi màu tím xinh đẹp kia mang theo sự nhần nhện điên cuồng, làm đông tử Mặc Nhiên bỗng nhiên co rụt lại.

Hấn đáng thương nói: "Nhiên Nhiên, ta khó chịu quá."

"Ta thật sự rất khó chịu."

Mặc Nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt kia, nói: "Khuyết thế yếu nhan, mị cốt thiên thành, thật sự khiến người khác muốn 'ăn' người đấy!"

Đối mặt với một Phụng Khuyết Ca xinh đẹp gần như yêu nghiệt như thế, nàng không hề kiêng kỵ nói ra suy nghĩ thật của mình.

Cho dù được hiệu của độc tình hương đã lui, nhưng nàng cũng không phải ni cô ăn chay trường.

"Nhiên Nhiên, giúp ta... Cứu ta..." Phụng Khuyết Ca cầu xin Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên bắt lấy hấn, nói: "Viên thuốc người cho ta vừa rồi không phải rất hữu dụng sao? Được hiệu không tồi, sao người không ăn?"

"Viên thuốc kia là viên cuối cùng, phụ vương đặt nó trong miệng ta. Chỉ có một viên, không còn cái khác." Phụng Khuyết Ca trầm giọng trả lời. Ngay cả như vậy, hấn cũng không hối hận khi đã đưa viên đan dược đó cho nàng.

Phụng Vương ái tử[2] như mạng, thứ tốt gì cũng đưa cho nhi tử mình, đương nhiên cũng chuẩn bị cho con hấn đan dược thần hiệu.

[2] Tử ở đây là nhi tử, hải tử, còn gọi là con trai. Ái tử nghĩa là yêu đưa con trai.

Chỉ cần hấn còn một hơi cuối cùng thì khi nuốt viên thuốc vào trong miệng cũng có thể sống lại, cho dù là trúng nhiều độc mạnh, nhưng lúc này hấn lại đưa viên thuốc đó cho Hách Liên Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn hấn, hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Phụng thế tử ăn chơi trác táng, coi mạng người như cỏ rác, phạm là quý tộc đều có tật xấu, hấn cũng giống không kém.

Nhưng nào ngờ hấn lại quên mình vì người, có đan dược như vậy nhưng không giải độc cho mình, mà lại cho nàng.

Nàng từng cảm thấy tên thế tử ngọc này giống như một trang giấy trắng, có thể khiến người ta liếc mắt một cái là nhìn thấu, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy nàng hoàn toàn không hiểu hấn.

"Nhiên Nhiên, giúp ta..."

"Thật sự không còn sao?" Mặc Nhiên hỏi.

"Không còn." Dù ra giá cũng không có người bán Linh Liên đan, có một viên đã là kỳ tích, sao còn dư thêm được!

Mặc Nhiên không còn cách nào, trúng độc tình mà muốn giải độc chỉ có..., cơ mà...

Nàng không muốn dính líu với nam nhân mà mình không yêu, nhưng người này vừa rồi lại dùng đan dược cứu nàng một mạng.

Mặc Nhiên nàng luôn luôn có thù tất báo, có ân tất trả, nhưng đề cập đến vấn đề này...

Mặc Nhiên chau mày, trong mắt Phụng Khuyết Ca hiện lên một tia âm đạm, sau đó nói: "Nhiên Nhiên, nếu nàng không muốn thì đừng lo cho ta, ta sẽ không ép nàng."

"Ta tin Nhiên Nhiên có thể ra khỏi nơi này, sau đó dẫn phụ vương ta tới, để phụ vương hạ táng ta một cách long trọng." Hấn đang cười, lúc này hấn lại còn cười được, Mặc Nhiên cảm thấy ngũ vị tạp trần[3] trong lòng.

[3] Ngũ vị tạp trần: ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý chỉ trong lòng rối bời.

Lúc này, khỏe miệng Phụng Khuyết Ca tràn máu tươi, thời gian sắp tới rồi.

Nếu không tìm ra biện pháp, Phụng Khuyết Ca nhất định sẽ học máu mà chết, hẳn dùng đan dược cứu mạng duy nhất để bảo vệ mạng nòng, mà nòng...

Mặc Nhiên nắm lấy chiếc cảm tình xảo của hắn, nói: "Ta giúp ngươi."

"Nhiên Nhiên, nòng không cần phải ép mình đâu." Phụng Khuyết Ca nhẹ nhàng lên tiếng.

"Nếu học máu chết, chỉ sợ ngươi sẽ rất xấu, chẳng lẽ ngươi muốn chết một cách rất khó coi sao?" Mặc Nhiên quan sát sắc mặt hắn, hỏi.

Phụng Khuyết Ca trầm mặc, hẳn không muốn chết rất khó coi, vì thế ngượng ngùng cúi đầu nói: "Nhiên Nhiên, nòng nhớ phải nhẹ nhàng đấy nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Chịu trách nhiệm

"Nhiên Nhiên, tuy rằng chúng ta không phải phu thê thật, nhưng đã tới nước này rồi, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nòng." Phụng Khuyết Ca kiên định nói, cười phi thường yêu nghiệt.

Sắc mặt Mặc Nhiên lạnh lùng, nòng đẩy hắn ra: "Ta không cần ngươi chịu trách nhiệm." Cho dù là trước đây hay bây giờ, nòng đều quen sống một mình, không muốn bởi vì chuyện này mà bị trói buộc cả đời với nhau.

"Nhiên Nhiên, yên tâm, ta sẽ không chê nòng xấu đâu. Ta khuyển quốc khuyển thành như vậy, không cần phải cười thể tử phi xinh đẹp. Hơn nữa Nhiên Nhiên không xinh đẹp thì sẽ không có ai tranh giành với ta." Không màng đến chuyện bị Mặc Nhiên cự tuyệt, Phụng Khuyết Ca tiếp tục nói.

Mặc Nhiên nhìn chằm chằm hắn: "Cho dù ta xấu hay đẹp, ta cũng không có một chút hứng thú với ngươi. Mọi chuyện hôm nay đều là ngoài ý muốn, ta không cần ngươi chịu trách nhiệm, càng không muốn gả cho ngươi."

"Nhiên Nhiên..." Phụng Khuyết Ca như muốn khóc, nhìn bộ dáng hắn hết sức đáng thương. Mặc Nhiên thầm khinh bỉ, hẳn làm bộ cũng hơi quá rồi!

Thằng nhãi này là yêu nghiệt, nếu cứ tiếp tục chỉ sợ nòng sẽ đổi ý mất. Bình thường tuy hắn có vô dụng một chút, nhưng nếu đặt cạnh bên người lại cực kỳ đẹp mắt.

Những đồng nghiệp nam của nòng thích nhất chính là nuôi vưu vật quyến rũ[1], mỗi lần xong nhiệm vụ đều tự thưởng lớn cho mình. Hơn nữa sống trong bóng tối, con người ta đều cô đơn, loại cô đơn này đôi khi sẽ cắn nuốt tâm trí không kiên định của họ. Đương nhiên những người này không bao gồm nòng mà thôi.

[1] Ý ở đây nói là nuôi nhân sùng á, có thể là nam hoặc nữ, nhưng có điểm chung là đẹp, quyến rũ. Còn "thưởng lớn cho mình" là gì thì các bạn tự hiểu nha! *cười gian*

Mà nòng vẫn luôn lẻ loi một mình, bởi vì nòng hoàn toàn không tìm thấy nam nhân khiến nòng động tâm. Nhưng hiện giờ...

Sắc đẹp mê hoặc nhân tâm, ai bảo yêu nghiệt này là người đẹp nhất nòng từng gặp cả kiếp trước lẫn kiếp này làm gì, nếu hắn lại tiếp tục câu dẫn, nòng không dám đảm bảo sẽ có suy nghĩ khác thường.

Thấy Mặc Nhiên quay đầu đi, Phụng Khuyết Ca cúi đầu, đôi con ngươi đáng thương kia hiện lên một tia lạnh băng, nắm tay siết chặt.

Nhiên Nhiên cự tuyệt hẳn là vì Vân Thiên Lạc sao? Hẳn nhớ hình như Vân Thiên Lạc là vị hôn phu của Nhiên Nhiên! Nhiên Nhiên thật sự còn tình cũ khó quên với hắn ta.

Con ngươi màu tím hiện lên một chút quỷ quyết, hẳn ngược mắt nói với Mặc Nhiên: "Nhiên Nhiên, ta sẽ không từ bỏ đâu."

"Nàng hoàn toàn đang đùa bỡn ta, nòng không định chịu trách nhiệm sao?" Phụng Khuyết Ca xông lên ôm lấy Mặc Nhiên. "Thân thể của ta đều là của nòng, chẳng lẽ Nhiên Nhiên muốn vứt bỏ ta sao?"

Mặc Nhiên cảm giác được gân xanh trên trán mình giãn giãn, thằng nhãi này vậy mà dám bảo nòng phụ trách.

Thấy hắn không mặc gì, làm người ta miên man bất định, nòng lạnh lùng nói: "Ngươi mặc quần áo vào cho ta trước cái đã."

Quần áo Phụng Khuyết Ca đã rách nát, mặc vào cũng chỉ nửa kín nửa hở.

"Nhiên Nhiên, nàng nhìn cũng đã nhìn rồi, có phải nàng..."

Mặc Nhiên lạnh lùng quát: "Ngươi im miệng cho ta!"

"Hiện tại chúng ta bị nhốt ở trong này, có lẽ sẽ bị vây chết không ra được, vậy mà đầu ngươi còn nghĩ đến mấy việc đó."

"Còn nói tiếp nữa là ta giết ngươi luôn đấy." Ngón tay mảnh khảnh của nàng dừng ở động mạch chủ trên cổ hắn.

Đối với việc Phụng Khuyết Ca đề ý, Mặc Nhiên không một chút hứng thú, là một sát thủ, nàng vốn không sợ chết, nhưng lại cực kỳ trân trọng tính mạng.

Sống sót rời khỏi đây trước mới là chính sự, còn mấy chuyện lung tung khác thì gác sang một bên cái đã.

Quả nhiên Phụng Khuyết Ca lập tức ngậm miệng, tương lai còn dài. Hắn đột nhiên chỉ vào một nơi: "Nhiên Nhiên, nàng có cảm thấy cây phía bên kia hơi lớn một chút không? Không giống với mấy cây khác."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kế thừa Vô thượng được diễn

Mặc Nhiên vừa tới gần, quả nhiên phát hiện đóa hoa kia có vấn đề.

Dược hiệu của độc tình hoa chỉ ảnh hưởng được một lần, lúc sau liền vô dụng, Mặc Nhiên rút đóa hoa kia ra thì đột nhiên dưới chân lại trống rỗng, Phụng Khuyết Ca vội vàng nhào tới.

"Nhiên Nhiên cẩn thận ——"

Hai người bọn họ rơi xuống, Phụng Khuyết Ca vẫn làm đệm lưng như cũ, lại còn...

Phụng Khuyết Ca che mình lại, nói: "Nhiên Nhiên, ta đau quá, có phải bị hỏng rồi hay không?"

Mặc Nhiên thoáng nhìn, thấy sắc mặt hắn khó coi, nếu hắn thật sự bị phế, Phụng Vương tuyệt đối sẽ xé xác nàng.

Mặc Nhiên an ủi hắn: "Yên tâm đi! Sẽ không đâu. Cho dù có, ta cũng sẽ giúp ngươi chữa khỏi."

Phụng Khuyết Ca nói: "Cái này trị không hết đâu."

"Nhiên Nhiên có thể chịu trách nhiệm với ta không, hơn nữa... hơn nữa..." Bộ dáng Phụng Khuyết Ca như muốn khóc, làm Mặc Nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Mặc Nhiên vẫy vẫy tay: "Nếu ngươi thật sự bị hỏng thì ta sẽ chịu trách nhiệm." Người nam nhân này thật sự không phải khó chơi bình thường.

Phụng Khuyết Ca cao hứng ôm lấy nàng, nói: "Thật tốt quá, Nhiên Nhiên phải chịu trách nhiệm với ta, này chính là nàng nói đấy nhé!"

"Ngươi đừng có cất câu lấy nghĩa được không, ta nói là nếu ngươi hỏng rồi ta mới chịu trách nhiệm."

"Ta mặc kệ, dù sao Nhiên Nhiên cũng đã đồng ý sẽ chịu trách nhiệm với ta." Phụng Khuyết Ca sống chết quẩn lấy nàng, không chịu buông tay, phát huy công phu bám người đến mức tận cùng.

"Bây giờ tìm cửa ra cho ta trước đi." Âm thanh Mặc Nhiên lạnh lùng, sau đó nàng đi xem xét bốn phía, phía trước có một cánh cửa, Phụng Khuyết Ca giành nói: "Nhiên Nhiên, để ta mở cửa cho nàng."

"Nàng phải nhớ kỹ lời nàng nói đấy nha!" Phụng Khuyết Ca nói xong liền mở cửa đi vào, Mặc Nhiên bước theo, nhưng khi nàng vừa đi vào lại không nhìn thấy thân ảnh Phụng Khuyết Ca đâu.

"Phụng yêu nghiệt, ngươi chết ở nơi nào rồi?"

"Phụng Khuyết Ca ——"

"Phụng thiếu ——"

Nhưng vẫn không có ai đáp lại nàng, nàng chậm rãi tiến về phía trước, nhìn đến một chiếc hộp nằm trên đài cao, nàng cảm giác có thứ gì đó đang hấp dẫn nàng tới gần.

Mặc Nhiên đặt tay lên hộp, lúc này chiếc hộp chợt "Cạch ——" một tiếng, mở ra.

Bên trong hộp phóng ra một chiếc vòng tay huyết ngọc, mặt trên điêu khắc hoa văn phượng hoàng.

Đột nhiên một thanh âm truyền vào trong tai Mặc Nhiên, "Cuối cùng ngươi cũng tới, người thừa kế của ta. Không ngờ sau nhiều năm chờ đợi như vậy, cuối cùng cũng có người đủ khả năng đi vào nơi này, mở ra truyền thừa chi bảo."

Mặc Nhiên khẽ sùng sốt, "Là ai? Đi ra cho ta!"

"Ta không ở đây, ta sớm đã rời đi, lưu lại chỉ là một chút thần thức mà thôi. Ta muốn hỏi ngươi một việc, ngươi có nguyện ý tiếp nhận truyền thừa của ta hay không?"

Mặc Nhiên nói thầm "Truyền thừa? Nếu ta tiếp nhận truyền thừa của ngươi thì được gì?"

"Ta chính là một thể hệ Dược tôn, nếu ngươi tiếp nhận truyền thừa thì sẽ có được Vô thượng dược điển của ta, tu luyện Vô thượng dược điển[1], ngươi có thể trở thành luyện dược sư tôn quý nhất thế giới này, ngươi cho rằng sẽ được gì?"

[1] Dược điển: sách thuốc.

Mặc Nhiên hơi ngần ra, luyện dược sư, trong ký ức Mặc Nhiên, hiểu biết của nàng về luyện dược sư rất ít, bất quá thân phận tôn quý lại là sự thật không thể nghi ngờ.

"Ngươi cho ta thứ tốt, chẳng lẽ không cần ta làm chuyện khác sao?" Mặc Nhiên hỏi, thiên hạ không bữa ăn nào không trả tiền.

"Ngươi chỉ cần tu luyện Vô thượng dược điển đến nhất đỉnh thì đó đã là báo đáp tốt nhất đối với ta rồi. Linh hồn của ngươi mạnh đến mức hoàn mỹ, có lẽ ngươi có thể vươn lên tới đỉnh cao mà ngay cả ta cũng không thể đạt được không chừng."

Cuộc giao dịch này, đối với nàng mà nói rất có lợi, Mặc Nhiên gật đầu đáp: "Được, ta đồng ý với ngươi."

"Tiểu nha đầu, đủ sáng khoải, thả lỏng tinh thần của ngươi ra, đừng chống cự tinh thần lực của ta, tiếp thu truyền thừa của Vô thượng dược điển."

Mặc Nhiên vô thức làm theo lời ông ta nói, lúc này trong đầu nàng xuất hiện một ít ký ức không thuộc về chính mình.

Vô thượng dược điển, tầng thứ nhất.

Vô thượng dược điển có tổng cộng bảy tầng, chỉ có tu luyện đột phá đến tầng thứ nhất mới có thể xem đồ của tầng thứ hai.

Nàng chỉ tùy tiện nhìn vào nội dung tầng thứ nhất đã cảm thấy Vô thượng dược điển này thần kỳ cỡ nào, khóe miệng nàng gợi lên một nụ cười, xem ra nàng đã kiếm được món hời lớn rồi!

Lúc sau người kia nói: "Ngươi cầm cái huyết vòng kia đi, ta cũng không biết nó là thứ gì. Nếu ngươi có thể khiến nó nhận chủ, vậy thì không thể tốt hơn được nữa."

Mặc Nhiên khẽ sùng sốt, "Nhận chủ, làm sao để vòng tay nhận chủ?"

"Chỉ cần nhỏ máu của ngươi lên trên mặt vòng là được."

Mặc Nhiên cắn ngón tay mình, khiến máu tươi nhỏ giọt trên mặt vòng, mà ngay lúc này, một luồng hồng quang phá tan chân trời xuất hiện, khiến tất cả người trên đại lục đều thấy được kỳ tích này.

Đây rốt cuộc là thứ gì? Chẳng lẽ có thần vật xuất thế? Xem ra cần phải điều tra mới được!

Tất cả các thế lực lợi hại trên toàn lục địa đều đã xuất động, mà lúc này Mặc Nhiên lại không biết việc nàng khiến một chiếc vòng tay nhận chủ lại tạo ra oanh động lớn như vậy.

"Ngươi vậy mà có thể, ngươi..." Người kia kinh ngạc vô cùng, sau đó ông cười nói: "Ta đưa ngươi ra ngoài, đúng là ngươi có thể đạt tới điều ta không làm được."

Mặc Nhiên cầm chiếc vòng đeo lên tay, bên trong vòng tay này phóng ra không ít tạp vật, đây là một cái không gian trữ vật[2].

[2] Không gian trữ vật: kiểu như túi thần kì của Doraemon á.

Bên trong không gian rất lớn, có thể đặt không ít thứ, thật sự rất thần kỳ.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng thần thức của người kia đang dần dần biến mất, mà chính nàng cũng từ từ rời khỏi đây.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình rơi vào một cái ôm quen thuộc, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt đẹp đến thiên nộ nhân oán, "Nhiên Nhiên, nàng rốt cuộc cũng ra."

Mặc Nhiên hỏi: "Người gặp chuyện gì?" Nàng được truyền thừa Vô thượng được điển, lại còn được một cái vòng tay không gian, có lẽ hẳn cũng vậy.

Phượng Khuyết Ca trả lời: "Không hiểu sao ta lại đến được nơi này, mà đợi rất lâu cũng không thấy Nhiên Nhiên ra, lo lắng chết ta mất!"

Không phải ai cũng có vận may như vậy, hơn nữa nơi nào có hai cái nghịch thiên chi vật thì nơi đó đã là kỳ tích rồi.

Mặc Nhiên đánh giá chung quanh, phát hiện hai người bọn họ đang ở dưới một vách đá, nàng tức khắc liền thăm mắng lão nhân không phúc hậu kia.

Đưa bọn họ đến nơi nào không đưa lại cố tình đưa xuống dưới vực sâu, muốn bọn họ đi lên như thế nào, chẳng lẽ để bọn họ kẹt chết ở đây à!

"Nhiên Nhiên, kỳ thật chúng ta vẫn luôn ở đây, quá thần tiên nhật tử[3] chẳng phải cũng không tồi sao!" Phượng Khuyết Ca ôm Mặc Nhiên nói.

[3] Thần tiên nhật tử: cổ tích

Mặc Nhiên cốc đầu hắn, "Thần tiên cái đầu ngươi, ngươi bỏ được cuộc sống cầm y ngọc thực của ngươi à?"

[4] Cầm y ngọc thực 錦衣玉食: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc. Nghĩa bóng: Cuộc sống giàu sang.

"Bỏ được bỏ được, chỉ cần có Nhiên Nhiên, cái gì ta cũng bỏ được!" Phượng Khuyết Ca cười quyến rũ.

Mặc Nhiên vô cùng cạn lời với hắn, hắn muốn vĩnh viễn sống ở đây như người rừng thì mặc hắn, nàng sẽ không làm đâu!

Nếu đã vào dị thế chiếm dụng thân thể của Mặc Nhiên, đương nhiên nàng phải báo thù cho nàng ấy, khiến cái tên tra nam khốn nạn kia trả giá đắt.

Ngay lúc Mặc Nhiên đang nghĩ cách để rời khỏi đây thì đột nhiên một hắc ảnh khổng lồ với cái miệng rộng đẫm máu xuất hiện trên đỉnh đầu hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nguy cơ

Mặc Nhiên vội vàng đẩy Phượng Khuyết Ca ra, nàng lui về phía sau vài bước, nhìn con quái vật khổng lồ này.

Đó là một mảng xà khổng lồ, không biết lớn gấp bao nhiêu lần so với trên địa cầu, mà bây giờ cho dù là gặp mảng xà bình thường, bọn họ cũng chỉ có nước ăn phân! [Nguyên văn nha mọi người! :))]

Huống chi là gặp phải một phiên bản VIP thế này, thật là muốn chết mất!

"Nhiên Nhiên ——" Phượng Khuyết Ca bò dậy, nhìn đến mảng xà khổng lồ kia cũng bị dọa ngây người.

Mặc Nhiên quát: "Tránh ra!"

Lúc này, một trận cuồng phong do cự xà công kích bay đến, Mặc Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất né tránh, nhưng nàng vẫn bị mảng xà làm cho bị thương.

"Hự ——" Mặc Nhiên trúng đòn nghiêm trọng, nàng kêu lên một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi.

Trước mặt con quái vật to lớn này, nàng trông vô cùng nhỏ bé, bất kham chịu một kích. Nhưng, nàng không thể thua, bởi vì nàng không muốn chết!

"Aaa! Nhiên Nhiên, ta..." Phượng Khuyết Ca thấy Mặc Nhiên bị thương thì lập tức muốn xông lên.

"Không muốn chết thì chờ có lại đây, chạy đi cho ta!" Thanh âm Mặc Nhiên lạnh lùng, muốn đánh bại con mảng xà này quả thực chính là người si nói mộng, trước hết nàng chỉ có thể kiềm chế mảng xà này để Phượng Khuyết Ca chạy trước.

"Ta không đi, cho dù chết ta cũng muốn chết chung với Nhiên Nhiên!" Phượng Khuyết Ca vô cùng kiên định nói.

Mặc Nhiên thật sự bất đắc dĩ, cái tên ngốc này! Không có tâm trạng để nói chuyện với hắn, Mặc Nhiên xoay người nhảy lên trên cây, đánh rắn phải đánh đập đầu, nàng bẻ một nhánh cây.

Thân hình nàng như tia chớp nhảy lên trên lưng cự xà bảy tấc, nàng lập tức đâm nhánh cây đang cầm trong tay vào lưng nó.

"Rắc ——" Nhánh cây gãy đôi, vảy của mãng xà thật không gì phá nổi, tuy không thể gây thương tích cho cự xà, nhưng lại khiến nó nổi giận, nó điên cuồng tung cơ thể khiến Mặc Nhiên bị ném lên trời.

Cảm thấy cả người mình cách tầng mây càng lúc càng gần, Mặc Nhiên nhắm hai mắt lại, nàng rơi từ độ cao như vậy xuống cho dù không chết thì cũng tàn.

"Hự ——" Lúc này, Mặc Nhiên lại học máu một lần nữa, nhưng không phải máu đỏ mà là máu màu đen.

Độc trong cơ thể nàng vẫn còn, cuối cùng Mặc Nhiên không chịu đựng nổi nữa, lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Chết tiết ——" Một thân ảnh màu đỏ bay vào không trung như tia chớp, tiếp lấy Mặc Nhiên, sau đó lau đi vết máu đen trên miệng nàng, khẽ gọi: "Nhiên Nhiên ——"

Con ngươi màu tím hiện lên một tia đau lòng, hần nhẹ nhàng ôm nàng bay xuống, ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chăm đại mãng xà màu đen kia: "Tự ngươi kết liễu mình hay để bọn ta từ từ tiễn ngươi một đoạn?"

Khóe môi hần gọi lên nụ cười thì huyết lạnh băng làm đại mãng xà hoảng sợ không thôi. Người nam nhân này rất nguy hiểm! Nó quay đuôi, muốn nhanh chóng chạy thoát.

Lúc này, một lực lượng cường đại từ không trung bổ tới, chém nó thành hai nửa, đại mãng xà chết không nhắm mắt.

"Dám làm Nhiên Nhiên nhà ta bị thương, để ngươi chết thoải mái như vậy thật đúng là còn quá nhẹ với ngươi."

Rồi hần ném một bao bột phấn qua, "Ta muốn ngươi chết không toàn thây." Bột phấn vừa rơi xuống, mãng xà lập tức ngay cả xương cốt cũng không còn.

Phượng Khuynh Ca ôm Mặc Nhiên vào lòng, đưa huyền lực vào điều trị thân thể nàng, con ngươi màu tím thâm trầm không thôi.

Rốt cuộc Nhiên Nhiên trúng loại độc gì? Ngay cả đan dược của lão nhân kia cũng chỉ có thể tạm thời áp chế, không thể giải được độc.

Thật ra trên người hần vẫn còn không ít đan dược, nhưng dưới tình huống nguy hiểm thế này, hần không dám tùy tiện cho Nhiên Nhiên dùng, chỉ có thể chờ đợi.

Hần lấy đạn tín hiệu ra thả lên trời, ôm chặt Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên, ta nhất định sẽ không để nàng xảy ra chuyện!"

"Ừm..." Mặc Nhiên tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, nàng lập tức nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Khuynh Ca.

Mặc Nhiên nhéo nhéo mắt hần, cảm giác có chút ấm, mới phát hiện hần còn sống.

Nàng vừa chuẩn bị rút tay lại đã bị Phượng Khuynh Ca bắt được, hần ngượng ngùng nói: "Nhiên Nhiên, nàng muốn sờ thì cứ sờ đi. Chỉ cần nàng thích thì sờ ở đâu cũng được!"

Mặc Nhiên nhìn xung quanh, hỏi: "Sao chúng ta lại không bị gì? Đại mãng xà kia đâu?"

Phượng Khuynh Ca đáp: "Mãng xà không hiểu sao đã đi rồi, mà ta thì vừa lúc tiếp được nàng."

Đại mãng xà không hiểu sao đã bỏ đi? Nhìn nơi này ngoại trừ dấu vết đánh nhau thì không còn gì khác nên Mặc Nhiên tin lời hần.

"Ngươi tiếp được ta? Làm sao ngươi tiếp được ta?" Nàng rơi từ trên cao xuống, phé vật hần có thể tiếp được nàng chứng tỏ hần cũng không hẳn là vô dụng.

"Nhiên Nhiên, nàng cũng không nên xem thường thực lực Hoàng huyền nhất phẩm của ta nha! Hơn nữa nàng rất nhẹ, tiếp được nàng chỉ là chuyện nhỏ."

"Nhưng tay của người ta sưng lên mất rồi, nàng thổi thổi nó có được không?" Phượng Khuynh Ca vươn tay tới, bàn tay trắng nõn đã sưng đỏ không thôi, Mặc Nhiên vừa nhìn đã biết là bị gãy xương nghiêm trọng.

Chẳng qua dưới tình huống cứu nàng như vậy mà chỉ bị gãy xương thôi là đã may mắn lắm rồi, xem ra huyền lực vẫn có chút tác dụng.

Mặc Nhiên cầm cổ tay hần, nói: "Ta giúp ngươi bẻ lại, ngươi nhất định phải kiên nhẫn một chút."

"Không cần, Nhiên Nhiên hôn một cái là được rồi."

"Ngươi đừng có quấy nữa có được hay không?" Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen, nếu không xử lý, tay hần sẽ bị phé mất.

"Nhiên Nhiên không hôn thì ta không cho nàng bẻ, Nhiên Nhiên hôn một cái bộ không được sao!" Phượng Khuynh Ca đưa cổ tay trắng nõn tới

trước mặt Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên bắt đầu đi, nhìn cánh tay đã sưng đỏ kia rồi nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó "Rắc ——", nhanh chóng bẻ lại xương đã bị lệch của hắn.

Phượng Khuynh Ca giống như hoàn toàn không biết đau, cười: "Nhiên Nhiên hôn quả nhiên là kỳ hiệu, ta không thấy đau một chút nào hết."

Sau đó lại còn vờn bàn tay khác ra, nói: "Còn cả này nữa!"

Có thể được Nhiên Nhiên hôn những hai lần, thật không uống công hắn tự gây ra thương tích như vậy.

Mặc Nhiên bắt đầu đi, tiếp tục hôn cổ tay hắn, ngay lúc hắn thất thần, lại "Rắc ——" thêm một tiếng.

Xử lý xong Phượng Khuynh Ca, Mặc Nhiên liền kiểm tra độc trên người mình, sau khi được kế thừa Vô thượng dược điển, hiểu biết của nàng về dược lý ngày càng nhiều, vì thế khi kiểm tra thân thể mình, nàng hoàn toàn ngăn cả người.

Thân thể của nàng trúng độc, hoàn toàn không chỉ có độc Lạc Vương hạ, mà còn một loại độc dược mất tính từ mười mấy năm trước.

Hiện giờ hai loại này đều bị thôi tình hương làm cho trở nên gay gắt, biến thành một loại độc khác, ngay cả đan dược của Phượng Khuynh Ca cũng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn.

Thấy sắc mặt Mặc Nhiên cực kỳ khó coi, Phượng Khuynh Ca lo lắng hỏi: "Nhiên Nhiên, nàng không thoải mái ở đâu ư? Nàng đừng làm ta sợ!"

Mặc Nhiên nhìn về phía hắn, đáp: "Phượng yêu nghiệt, ta trúng độc, còn sống không quá hai ngày." May mà đan dược hắn cho nàng ăn có hiệu quả, bằng không chỉ sợ nàng còn chưa được kế thừa Vô thượng dược điển thì đã chết rồi.

Phượng Khuynh Ca ôm nàng, khuyên nhủ: "Sẽ không đâu. Chờ phụ vương tìm được chúng ta rồi, ta nhất định sẽ bảo người mời được sư tốt nhất giải độc cho Nhiên Nhiên."

Mặc Nhiên dựa vào người hắn, tìm kiếm trong Vô thượng dược điển, hy vọng có thể tìm thấy đan dược giải được loại độc trên người nàng

Chợt hai mắt nàng lóe sáng...

Tìm thấy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đau

Tây tử dịch, chỉ cần luyện chế ra tây tử dịch tây tử phạt kinh là hoàn toàn có thể giải trừ tất cả độc trong cơ thể nàng.

Mặc Nhiên nhìn được liệu bên trong huyết vòng, tìm xem có nguyên vật liệu của tây tử đan hay không. Quả nhiên trời không tuyệt đường người, nàng tìm được không ít!

Nhưng lại thiếu một loại thảo dược, đó chính là thiên linh thảo.

"Nhiên Nhiên..." Nhìn thần sắc Mặc Nhiên biến hóa, Phượng Khuynh Ca khẽ gọi.

"Ta tìm được biện pháp giải độc rồi, chỉ cần luyện chế ra tây tử dịch!"

Phượng Khuynh Ca nhíu mày, "Phối phương của tây tử dịch đã sớm thất truyền mấy ngàn năm, muốn tìm được e là có chút khó khăn!"

"Ta biết phối phương, nhưng lại thiếu thiên linh thảo."

Mặc Nhiên đảo mắt nhìn chung quanh, "Kiểu này chắc chỉ có thể tìm thiên linh thảo ở đây. Có tìm được hay không thì phải hoàn toàn nhờ vào vận may rồi."

"Nhiên Nhiên cứ nghỉ ngơi cho tốt, ta lập tức đi tìm." Phượng Khuynh Ca đứng lên nói.

"Người có biết thiên linh thảo không?" Mặc Nhiên rất hoài nghi.

"Ta đã từng nhìn thấy qua trong sách, bây giờ Nhiên Nhiên đang không khỏe, nàng cứ nghỉ ngơi ở đây đi, ta nhất định sẽ tìm được."

Cho dù có tỉnh lại thì nàng cũng không còn sức lực, chỉ có thể dựa vào tên yêu nghiệt này vậy!

"Được! Mạng ta đang nằm trong tay ngươi, ngươi cũng đừng để ta "rớt xích" đấy!"

"Nhất định nhất định." Phụng Khuyết Ca cam đoan trả lời, rồi đi nhanh như gió.

Dưới đáy vực, một nam nhân hồng y thị huyết với yêu nhan khuyển thành đang tàn mát ra uy áp cường đại, trực tiếp đánh bại thủ lĩnh của đám thú có linh trí ở đây.

Hắn lạnh lùng lên tiếng: "Ta giới hạn cho các ngươi thời gian trong vòng một nén nhang phải tìm cho bằng được thiên linh thảo cho ta, nếu không ta sẽ huyết tẩy nơi này."

Nam tử có một dung nhan khuyển quốc khuyển thành, nhưng lúc này lại tựa như yêu ma, làm người ta sợ hãi không thôi.

Toàn bộ ma thú có chút linh trí đều phủ phục trên mặt đất, sợ hãi nhìn hắn.

"Thất thần ở đó làm gì? Còn không mau đi!"

Toàn bộ ma thú ở địa vực này đều xuất động, sau đó tìm được không ít thiên linh thảo đưa đến trước mặt hắn.

Phụng Khuyết Ca chọn mười cây thiên linh thảo tương đối lâu năm rồi rời đi. Nhìn thân ảnh màu đỏ càng lúc càng xa, đám ma thú đó mới thở phào một hơi.

Sát thần này từ đâu tới thế không biết! Quá khủng bố!

Một thân ảnh hòa hồng sắc hưng phấn chạy tới chỗ Mặc Nhiên, "Nhiên Nhiên Nhiên Nhiên, ta tìm được thiên linh thảo rồi!"

Hắn đặt thiên linh thảo trước mặt Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên, nàng xem, ta hái được rất là nhiều đó nha!"

Quả thật chính là thiên linh thảo, thứ thảo dược này không phải tùy tiện một cái là có, gương mặt Mặc Nhiên hiện lên sự vui mừng.

Toàn bộ vật liệu đều đã đầy đủ, nhưng lúc này nàng lại không có huyền lực, càng không cần phải nói đến chuyện luyện chế tẩy tủy dịch, may mà trong không gian luyện dược có vật liệu tinh chế, Vô thượng dược điển cường đại đủ để nàng miễn cưỡng điều chế ra.

"Phụng yêu nghiệt, đồ ta đi tìm một cái hồ." Tẩy tủy dịch phải được đặt trong nước, sau đó ngâm cơ thể bên trong.

Hi vọng nơi này có hồ.

Phụng Khuyết Ca không đỡ Mặc Nhiên mà trực tiếp bế ngang nàng lên, rất nhanh đã tìm thấy một hồ nước nhỏ, hơn nửa mặt nước lại trong vắt.

Mặc Nhiên khẽ nói: "Chỗ này đi."

Nàng đem dược liệu ra luyện chế, trộn thành tẩy tủy dịch, sau đó bước vào bên trong hồ.

Mặc Nhiên nói: "Xoay người sang chỗ khác cho ta, nếu ngươi dám nhìn lên, coi chừng ta lấy con mắt xinh đẹp của ngươi ra làm đồ trang sức!" Mà công nhận cái đôi mắt kia quả thật rất đẹp!

Phụng Khuyết Ca nói thầm, "Nhiên Nhiên, nàng đã nhìn ta hết từ trên xuống dưới rồi, vì sao ta lại không thể chứ!"

Hắn hơi liếc về phía đôi mắt lạnh băng của Mặc Nhiên, vẫn ngoan ngoãn xoay người đi.

Mặc Nhiên cởi quần áo, ngâm mình trong nước.

Không bao lâu sau, Mặc Nhiên cảm thấy bên trong cơ thể tựa như bị cửa đứt, mỗi một chỗ trên người đều giống như bị máy khoan hung hăng càn quấy, khiến nàng đau đớn không thôi.

Toàn thân như bị đục khoét ngàn vạn lần làm cả người Mặc Nhiên run rẩy. Đây là lần đầu tiên nàng trải qua nỗi thống khổ như vậy, nhưng chỉ cần có thể sống sót, nàng nhất định phải chịu đựng.

Mặc Nhiên cắn chặt môi, cố gắng không để mình hét lên.

Lúc này tẩy tủy dịch đã bắt đầu cải tạo thân thể nàng, nàng có thể cảm giác được âm thanh gân mạch đứt từng khúc rồi liền lại, khiến cả người nàng co rút.

"A ——" Lực phủ ngũ tạng nàng quặn đau, cuối cùng Mặc Nhiên nhịn không được hét lên.

Thanh âm thống khổ ấy như muốn xé rách trái tim Phụng Khuyết Ca, hắn không để ý đến việc Mặc Nhiên uy hiếp, xoay người nhìn qua.

Lúc này nửa khuôn mặt có chứa ấn ký màu đỏ của Mặc Nhiên đã bị tóc đen che lại, lộ ra nửa khuôn mặt hoàn mỹ còn lại.

Làn da nhẵn mịn, ngũ quan hoàn mỹ, thể nhân đều nói hắn là yêu nghiệt, nhưng ai có thể tưởng tượng được rằng, Nhiên Nhiên bị đồn vì quý nhan, lúc này lại càng tựa yêu tinh hơn.

Sắc mặt Mặc Nhiên tái nhợt, khó chịu không thôi, Phụng Khuyết Ca vọt tới bên trong ao, muốn giúp đỡ nàng, nhưng lại không biết mình có thể làm gì.

Khuôn mặt Mặc Nhiên tái nhợt không còn một giọt máu, trên trán tuôn đầy mồ hôi. Đột nhiên Mặc Nhiên đau không chịu nổi bắt lấy Phụng Khuyết Ca trước mặt, đẩy hắn tới cạnh hồ rồi cắn xuống cổ hắn.

Con đau đớn khiến nàng tiếp tục phát tiết, mà Phụng Khuyết Ca trước mặt lại là con mồi đưa tới cửa.

Phụng Khuyết Ca có thể cảm giác được răng nanh của nàng đang cắt qua da thịt của hắn, máu tươi sền sệt chảy từ trên cổ hắn xuống, rất đau, nhưng so với Nhiên Nhiên cắn bản không tính là cái gì.

"A... Nhiên Nhiên, nhẹ chút." Phụng Khuyết Ca khàn khàn gọi.

Càng kêu nhẹ, Mặc Nhiên càng cắn ác hơn, mà Phụng Khuyết Ca chỉ có thể biết là nàng còn muốn tiếp tục, tim hắn đập càng lúc càng nhanh, ôm chặt lấy Mặc Nhiên.

Từ trên cổ, đến trên vai, Mặc Nhiên bị tẩy tủy dịch tra tấn không ngừng, cứ như vậy cắn xé Phụng Khuyết Ca.

"Ừm..."

"Nhiên Nhiên..."

Phụng Khuyết Ca dùng thanh âm mê hoặc mất hồn mà thờ dục, Mặc Nhiên cảm giác bản thân như bị mê hoặc, tựa như con thỏ ngây ngô cũng không mấy nghiêm trọng, toàn tâm toàn ý thưởng thức mỹ vị trước mắt.

"Nhiên Nhiên, ta sắp chịu không được nữa." Sắc mặt Phụng Khuyết Ca đỏ bừng, máu lại chảy đi rất nhiều.

"Nhiên Nhiên....."

Muốn đau thì cùng nhau đau, cảm giác này thật sự không tồi.

Mùi máu tươi bao trùm lên cả được hương bên trong hồ, huyết sắc chậm rãi lan ra, tóc đen dây dưa, một hồ kiều diễm.

Lúc này, có tiếng bước chân chậm rãi truyền tới, đột nhiên một hắc ảnh xuất hiện, trùng lớn cặp mắt nhìn cảnh ấy.

Phụng Khuyết Ca đang trầm mê với sự thống khổ lẫn vui sướng cực hạn này thì đột nhiên cảm giác được gì đó, hắn xoay người áp Mặc Nhiên đang cắn cổ hắn lên trên vách đá.

Sau đó hắn nhìn về phía hắc ảnh cách đó không xa, ra lệnh: "Bảo vệ mảnh sơn cốc này cho ta, không được để bất kỳ ai lại gần!"

"Người tới giết không tha!" Lúc này Phụng Khuyết Ca quỵ rũ mà sát phạt, hắc y nam tử nhìn nữ nhân trong lòng Phụng Khuyết Ca, còn có cả vết máu đỏ tươi trên cổ kia, hai tròng mắt hắn như muốn rớt ra, bất quá vẫn cúi đầu đáp: "Dạ!"

"Chủ tử."

"Ừm ——"

Mặc Nhiên rất thống khổ, lúc này ý thức của nàng vẫn hỗn loạn như cũ. Phụng Khuyết Ca dùng bàn tay thon dài giữ lấy chiếc cảm tình xảo của nàng, sau đó ép xuống...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Dấu vết

Một người đau đớn muốn chết, giống như bị dã thú cắn xé.

Một người không biết gì thoả mãn hưởng thụ mỹ thực trước mắt, không buông tha bất kỳ nơi nào.

Hương vị ngọt tinh tràn ngập khoang miệng, khiến họ quên đi tất cả.

Cuối cùng, sau khi được hiệu của tẩy tủy dịch đã hết, toàn bộ hồ đều trở nên đen nhánh.

Cả hồ nước đen như mực, toàn bộ đều là độc tố và tạp chất trong thân thể Mặc Nhiên, nhìn đến đây, sắc mặt Phụng Khuyết Ca càng ngày càng âm trầm. May mà hắn đã sớm bách độc bất xâm, bằng không đang sống sờ sờ cũng sẽ bị độc chết.

Có một cơ thể như vậy, hắn thật sự không biết Nhiên Nhiên làm thế nào để sống sót.

Hộ Quốc tướng quân phủ lại đối xử như thể này với Nhiên Nhiên.

Phụng Khuyết Ca luôn luôn yêu sạch sẽ, có thói ở sạch nặng, nhưng khi ôm Mặc Nhiên đang bẩn, hắn lại không chê một chút nào.

Sau khi tẩy tủy xong, Mặc Nhiên bởi vì quá mệt mỏi nên cuối cùng hôn mê trong lòng Phụng Khuyết Ca.

Phụng Khuyết Ca bế Mặc Nhiên lên bờ, lau người nàng sạch sẽ rồi mặc quần áo vào cho nàng, còn mình thì quần áo lại ướt đầm dề, càng lúc càng lộ. Sau đó hắn cứ như vậy ôm nàng, chờ Mặc Nhiên tỉnh lại.

Chung quanh yên tĩnh vô cùng, Phụng Khuyết Ca cười phát sợi tóc trên mặt Mặc Nhiên ra, lập tức thấy ấn ký đỏ như máu kia.

Hắn nhẹ nhàng chạm vào, phát hiện chỗ đó cực kỳ nhẵn mịn, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Nhiên Nhiên đã tẩy tủy phạt kinh, độc tố trong thân thể đều bị trừ sạch sẽ, nhưng cái ấn ký đó vẫn còn, vậy có nghĩa nó vốn không phải do độc, cũng không giống trời sinh, như vậy rốt cuộc nó là cái gì?

Xem ra hắn phải điều tra thật kỹ một phen mới được.

"Úm——" Mặc Nhiên rót cuộc mở đôi mắt ra, đột nhiên phát hiện mình đang nằm trong lòng ai đó, mà đập vào mắt nàng chính là da thịt trắng nõn.

Nhưng phía trên da thịt trắng nõn ấy lại có không ít dấu răng dữ tợn, nhìn như bị dã thú hung tàn cắn.

Mặc Nhiên nhìn không được giật mình một cái, có dự cảm không lành, lúc này một thanh âm vui sướng truyền vào trong tai nàng, "Nhiên Nhiên, nàng rốt cuộc cũng tỉnh lại!"

Mặc Nhiên nhanh chóng đứng dậy, nhìn nam nhân giống như yêu nghiệt đang ngồi tựa vào thân cây.

Da thịt hoàn mỹ không tỳ vết lại xuất hiện vết thương dữ tợn ở khắp nơi, trên cổ, trên vai, nơi nơi đều có, không có chỗ nào may mắn thoát khỏi.

Mặc Nhiên nhớ lại cảnh tượng trong hồ, bản thân nàng do đau đớn nên hoàn toàn không khống chế hành vi của mình. Thật sự đã ngược yêu nghiệt này không nhẹ!

Cảnh tượng như vậy, nàng có chút không đành lòng nhớ lại. Cũng may ít nhiều hắn chịu được, dù sao thì yêu nghiệt này cũng đã bị nàng tra tấn đến thảm rồi.

"Ta..." Bây giờ Mặc Nhiên căn bản không biết nên nói gì cho phải.

Phụng Khuyết Ca ôm lấy Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên thật thô lỗ nha! Bây giờ cả người ta đều đau, chỗ nào cũng đau."

"Thực xin lỗi, không phải ta cố ý." Mặc Nhiên nhìn hắn, xin lỗi.

"Ta..." Phụng Khuyết Ca ngượng ngùng cúi đầu.

"Ta đã là người của Nhiên Nhiên rồi, chẳng lẽ Nhiên Nhiên vẫn không định chịu trách nhiệm sao? Nàng cứ như vậy sẽ làm ta tổn thương đó!" Con người màu tím long lanh của hắn nhìn nàng, tựa như tiểu tức phụ bị người ta khi dễ, đáng thương vô cùng.

Nhìn hắn vết thương đầy người, không có một chỗ lành, khiến trong lòng Hách Liên Mặc Nhiên có chút thương hại, đây là nàng cưỡng bách hắn.

Mặc Nhiên nàng luôn luôn dám làm dám chịu, nàng nhún chặt mày, sau đó chuẩn bị mở miệng...

Ngay lúc này, bỗng nhiên một thanh âm truyền đến. "Vương gia Vương gia, tìm được Thế tử rồi!"

"Thế tử ở đây!"

Đột nhiên một đám người chạy lại, vô cùng vui sướng nhìn về phía Phụng Khuyết Ca và Mặc Nhiên.

Khi bọn hắn nhìn đến bộ dáng chật vật của Thế tử nhà mình thì toàn bộ đều ngăn cả người, mà con người màu tím của Phụng Khuyết Ca thì hiện lên một tia âm trầm, thật đúng là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều. Thời điểm quan trọng như vậy lại tới làm hỏng chuyện tốt của hắn!

Phượng Khuyh Ca sửa sang lại quần áo của mình, sau đó kéo Mặc Nhiên lại, cười nói: "Thật tốt quá, phụ vương đã tìm tới, Nhiên Nhiên chúng ta được cứu rồi!"

Nhóm người này thực lực cường hãn, cuối cùng nàng cũng có thể rời khỏi đây. Trên gương mặt Mặc Nhiên lộ ra thần sắc vui sướng.

Lúc này nhóm hắc y nhân tránh ra, nhường đường cho một nam nhân cao lớn đi đến, người nam nhân này thoát nhìn bộ dáng hơn ba mươi tuổi, ngũ quan lập thể tinh tế, tuấn mỹ vô cùng, là một mỹ đại thúc.

Phượng Khuyh Ca gọi: "Phụ vương, cuối cùng người cũng tới. Nếu như người không tới, chỉ sợ người sẽ phải đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh[1] rồi!" Hắn không đáng hoàng dựa vào trên người Mặc Nhiên.

[1]: Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh: Màu xanh là màu lá cây đang căng tràn nhựa sống. Vậy nên đầu xanh tượng trưng cho người trẻ, con người của sức sống mãnh liệt. Người đầu xanh tượng trưng cho người già. Câu này ngày trước hay dùng cho các bộ đội trong thời kì chiến tranh.

Phượng Vương quan sát Phượng Khuyh Ca, tinh thần không tồi, xem ra không có chuyện gì lớn, nhưng khi nhìn thấy vết cắn trên cổ hắn thì ông lập tức ngăn người.

Quan sát Mặc Nhiên bên người hắn, nhìn quý nhan nơi nửa mặt kia của nàng, ông khẽ sửng sốt, đây chẳng phải vị kia của Hách Liên gia sao?

Tuy nữ tử này diện mạo không tốt, nhưng hắn lại cảm vui mừng, ít nhất con hắn vẫn còn thích nữ nhân chứ không phải nam nhân!

Bất quá ông lại nhin không được thâm mắg trong lòng, thật là vô dụng, thế nhưng lại bị nữ nhân áp chế, làm mất hết cả mặt Phượng Vương phủ bọn họ.

"Trở về lại dạy dỗ con sau." Phượng Vương hận sát không thành thép nhìn về phía Phượng Khuyh Ca.

Bởi vì có hộ vệ Phượng Vương phủ, Mặc Nhiên và Phượng Khuyh Ca bình yên vô sự trở về kinh thành, vốn dĩ Phượng Khuyh Ca chuẩn bị dẫn Mặc Nhiên về Phượng Vương phủ, nhưng lúc này lại xuất hiện thêm một nhóm người đi tới.

Cầm đầu là một lão giả tóc nửa bạc khí thế mạnh mẽ, nhìn thấy Phượng Khuyh Ca tới gần Mặc Nhiên như vậy, ông lập tức phần nộ đánh một chuông.

Phượng Vương sốt sắng, vội vàng chạy qua che chắn. "Hách Liên lão tướng quân, xin hạ thủ lưu tình!"

Hách Liên Bá Thiên âm trầm vô cùng, sau đó nhanh chóng kéo Mặc Nhiên bên cạnh Phượng Khuyh Ca ra, bắt đầu nhao nhao khóc rống lên. "Ô ô ô! Nhiên Nhi, gia gia lo lắng chết mất! Nếu con có chuyện gì, ta cũng không sống nổi!"

Cả chục tuổi rồi mà còn khóc giống như tiểu hài tử, Mặc Nhiên thật sự bất đắc dĩ đáp: "Gia gia, con rất tốt, đừng khóc, chẳng phải con không bị gì sao!"

Gia gia là thật lòng quan tâm đến nàng, toàn bộ Hách Liên gia, ông là người duy nhất hết mực thương nàng. Trong lòng Mặc Nhiên hiện lên một chút ấm áp.

"Nhiên Nhiên cả một ngày không trở lại, hắn là đã mệt mỏi, chúng ta về phủ trước rồi từ từ nói sau. Phượng gia tiểu tử, khoản nợ này ta nhất định sẽ nhớ kỹ!" Ngay khi ông biết Phượng Khuyh Ca dẫn theo Mặc Nhiên mất tích, ông thiếu chút nữa đã tức điên lên rồi.

Phái quân đội tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Ông cảm thấy sợ hãi không thôi, hiện giờ nhìn thấy cháu gái bình an trở về, cuối cùng ông cũng yên tâm.

Cơ mà đối với tên đầu sỏ gây tội nào đó, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Người khác sợ Phượng Vương, không có nghĩa là Hách Liên Bá Thiên ông sợ!

Phượng Khuyh Ca ngẩng đầu nói: "Gia gia, kỳ thật..."

Lúc này, đồng tử Hách Liên Bá Thiên bỗng co rụt lại, ông nhìn chằm chằm dấu răng kia, dấu răng hơi nhỏ, hình như là...

"Ngươi... ngươi gọi ta là gì? Ngươi cái tên tiểu tử hỗn xược này, ta muốn giết ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Nam tử thần bí

Phượng Vương chắn trước mặt Hách Liên lão tướng quân, "Hách Liên lão tướng quân, có chuyện gì từ từ nói."

Hách Liên lão tướng quân âm trầm nhìn Phượng Khuyh Ca, "Rốt cuộc ngươi đã làm gì Nhiên Nhi nhà ta?"

Phượng Khuynh Ca ngượng ngùng cúi đầu, dùng âm thanh nhỏ như muỗi nói: "Gia gia, người hẳn là nên hỏi Nhiên Nhiên đã làm gì ta mới đúng."

Phượng Vương bắt đầu đi đỡ trán, thật là... Sao hẳn lại sinh ra một nhi tử không biết cố gắng như vậy chứ!

Hách Liên lão tướng quân nhìn Phượng Khuynh Ca, sau đó lại nhìn cháu gái mình, trên người Phượng Khuynh Ca có không ít dấu vết, nhưng Mặc Nhiên một chút cũng không có.

Không thể nào! Cháu gái ngoan của mình sẽ không bị sắc đẹp của yêu nghiệt này mê hoặc, sau đó ăn luôn đấy chứ!

Mặc Nhiên kéo tay Hách Liên lão tướng quân: "Gia gia, con mệt rồi, mau hồi phủ thôi!"

Nàng có thể không mệt sao, vừa tỉnh lại đã phải đối mặt với việc bị Hoàng hậu và Lạc Vương thay phiên oanh tạc, sau đó dây dưa với tên Phượng yêu nghiệt động kinh, vừa bị đuổi giết vừa trúng độc, cuối cùng đại chiến mắng xà, sau đó tẩy tủy phạt kinh.

Nếu là người bình thường đã sớm mệt đến hôn mê, may mà lúc trước huấn luyện sát thủ nàng đã từng chịu khổ không ít nên vượt qua được.

Hách Liên lão tướng quân cũng cảm thấy cháu gái mình có vẻ mệt mỏi nên vội vàng nói: "Được được được, chúng ta hồi phủ trước."

Hách Liên lão tướng quân dẫn Mặc Nhiên xoay người rời đi, vậy mà phía sau lại còn truyền đến âm thanh ai oán, "Nhiên Nhiên, đừng bỏ ta lại mà!" Tựa như Mặc Nhiên đã bỏ vợ bỏ con vậy!

Phượng Vương cảm thấy mất mặt đến cực điểm, ông trực tiếp phong bế hành động của Phượng Khuynh Ca rồi hạ lệnh: "Đưa Thế tử về vương phủ."

Hách Liên lão tướng quân đưa Mặc Nhiên về sân, phân phó người bảo vệ. Mặc Nhiên vừa động vào giường đã lập tức ngủ thiếp đi.

Mà ngay thời điểm Mặc Nhiên nghỉ ngơi, toàn kinh thành lại truyền đến một tin chấn động.

Đại tiểu thư quý phủ Hách Liên Tướng quân và Thế tử Phượng Khuynh Ca biến mất hai ngày một đêm, hơn nữa trên người Phượng Thế tử còn có dấu răng, chỉ sợ hai người đã...

Hách Liên Mặc Nhiên còn chưa lấy chồng đã mất trong sạch, hơn nữa nàng vẫn còn là vị hôn thê của Lạc Vương, đây tuyệt đối là một đại gièm pha.

Vốn dĩ thanh danh Hách Liên Mặc Nhiên ở kinh thành đã không tốt, phế vật, quý nhan, hiện giờ lại còn mất trong sạch, chỉ sợ Lạc Vương sẽ không cưới cái gậy rách này.

Mặc Nhiên đương nhiên không biết điều này, hiện tại việc nàng phải làm chính là khôi phục lại thực lực như trước kia, có như vậy thì cho dù không thể tu luyện huyền lực, thời điểm đối mặt với việc bị Lạc Vương và Hoàng hậu đuổi giết cũng có thể chạy trốn.

Giấc ngủ này, Mặc Nhiên ngủ tới tận khuya, lúc này cửa sổ mở ra, Mặc Nhiên cảm giác có người tới, nàng lập tức mở to mắt thì thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện phía trước cửa sổ. Nàng cảnh giác hỏi: "Người là ai?"

Chẳng lẽ là người Lạc Vương và Hoàng hậu phái tới? Bọn họ thật to gan, ở Hộ Quốc tướng quân phủ mà cũng dám phái người tới ám sát.

"Tiểu gia hòa, tính cảnh giác không tồi." Thanh âm có chứa từ tính, nghe lại linh động, nhưng càng nhiều lại là tà mị mê hoặc nhân tâm.

Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người nam nhân này, một bộ bạch y, mặt trên thêu hoa văn mạn đà la phức tạp, giống như thần, cũng tựa yêu ma.

Hai loại khí chất cực đoan tập trung vào một thể, chúng chẳng những phối hợp với nhau mà còn gia tăng vẻ mỹ lệ của hắn.

Lại nhìn lên trên, mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ bằng ngọc, mặt trên cũng vẽ hoa văn mạn đà la màu tím sẫm.

Mặc Nhiên mở miệng hỏi: "Người là ai?" Người nam nhân này có khí chất không tầm thường, khí thế cường hãn, tuyệt đối không phải người Hoàng hậu hay Lạc Vương có thể mời đến.

Hắn chậm rãi tới gần, đôi con ngươi đen láy nhìn nàng thật sâu, thời điểm hắn muốn đưa tay nắm lấy cằm Mặc Nhiên thì lại bị nàng nhanh chóng né tránh.

"Các hạ muốn làm cái gì? Có thể nói thẳng luôn hay không?"

"Tiểu nha đầu đúng là nóng nảy mà!" Hắn cười, tính tế quan sát Mặc Nhiên, "Sư huynh ta cần một đồ đệ. Ta du lịch tới Nam Vân Quốc, nghe nói Hách Liên gia đại tiểu thư nổi danh là phế vật, cho nên tới đây xem."

"Không ngờ..." Hắn nghiêng ngả cười, "Thật đúng là một hạt giống tốt!"

Rồi sau đó hắn gọn gàng dứt khoát hỏi: "Cho nên ta quyết định để ngươi làm đồ đệ của sư huynh ta. Ý ngươi thế nào?"

Mặc Nhiên nhìn hắn với ánh mắt kì lạ, người này đúng là cổ quái, tìm đồ đệ cho sư huynh mình mà lại đi tìm tới phế vật nàng, chẳng lẽ hắn và sư huynh hắn có thù oán à?

"Người cho rằng sư huynh ngươi sẽ đồng ý nhận một kẻ phế vật như ta làm đồ đệ sao?"

Nam tử tự tin cười: "Đó là đương nhiên, sư huynh đánh cược thua ta, phải đáp ứng ta một việc, hắn sẽ không bội ước."

"Mà ngươi, có phải phế vật hay không thì còn phải chờ xem lại." Ánh mắt sáng rực của hắn nhìn về phía Mặc Nhiên, làm cho cả người Mặc Nhiên cảm thấy không được tự nhiên, nàng cũng tin bản thân mình không phải phế vật.

Lúc này, nam tử lấy ra một quả cầu màu trắng, nói: "Muốn kiểm tra ngươi có phải phế vật hay không, việc thứ nhất, đặt tay ngươi lên, khảo nghiệm tinh thần lực của ngươi."

Nhìn quả cầu kia, Mặc Nhiên cũng cảm thấy tò mò, sau đó đặt tay lên, rất nhanh quả cầu xuất hiện màu đỏ, màu cam... thăng cho đến màu tím.

Đột nhiên quả cầu "Dùng ——", nổ mạnh một tiếng.

Thời điểm quả cầu nổ mạnh, Mặc Nhiên cảm giác có một lực lượng cường đại kéo nàng ra, sau đó nàng rơi vào trong một lồng ngực to rộng. Hương hoa đậm bực như mộng như ảo.

"Tiểu gia hỏa, ngươi không sao chứ?"

"Ngươi thật sự làm ta quá kinh ngạc, linh hồn lực của ngươi vậy mà vượt qua tử phẩm[1], thật sự sâu không lường được. Đúng là đệ tử từ kia nhất được tiện nghi." Nghĩ vậy, nam tử có chút buồn bực.

[1] Tử: Mâu tím

"Vậy sao ngươi không nhận ta làm đồ đệ luôn đi?" Người nam nhân này rất mạnh, hơn nữa lại không có ý xấu với nàng, làm đồ đệ hắn cũng không tồi.

"Không không không, ta tuyệt đối sẽ không nhận ngươi làm đồ đệ." Nam tử vội vàng nói.

Nếu bản thân đã bị ghét bỏ thì Mặc Nhiên cũng không muốn dây dưa, thực lực sư huynh hắn chắc cũng không chênh lệch lắm so với hắn, cũng không tệ.

Mặc Nhiên hỏi tiếp: "Tinh thần lực của ta vượt qua tử phẩm thì sẽ như thế nào?"

"Ta có thể tu luyện huyền lực không?" Trước kia Mặc Nhiên hoàn toàn là một bao cò, về việc tu luyện, nàng hoàn toàn không biết gì, cho nên chỉ có thể thỉnh giáo hắn.

Nam tử cười nói: "Ha ha! Huyền lực chỉ là đồ con nít thôi. Tinh thần lực của ngươi cường đại như thế, tuyệt đối có thể trở thành triệu hồi sư."

"Triệu hồi sư?" Mặc Nhiên nói thầm, không biết thứ này là gì. Đối với ký ức của bao cò Mặc Nhiên, nàng thật sự có chút bất đắc dĩ.

"Triệu hồi sư là chức nghiệp tôn quý nhất thế giới này, có thể khế ước với huyền thú khiến cho bản thân trở nên cường hãn vô cùng. Thử hỏi nếu ngươi chiến đấu với người khác, có thêm một con huyền thú hỗ trợ, tuyệt đối có thể xếp ngươi vào hàng bất bại."

Huyền thú thì nàng biết, một loại sinh vật còn lợi hại hơn con mãng xà kia, nếu có thể có huyền thú hỗ trợ chiến đấu, sức chiến đấu tuyệt đối sẽ rất cường đại.

"Chẳng qua thực lực hiện tại của ngươi không đủ để trở thành triệu hồi sư, ít nhất ngươi cũng phải tu luyện đến Địa huyền, làm triệu hồi sư ngươi phải đi trên con đường của một triệu hồi sư. Cuốn Phượng thiên cửu quyết này là công pháp tu luyện huyền lực, tu luyện nó thực lực của ngươi sẽ đạt tới Địa huyền, còn ta sẽ là người dẫn dắt ngươi trở thành triệu hồi sư."

Mặc Nhiên tiếp nhận quyển Phượng thiên cửu quyết, triệu hồi sư đối với nàng mà nói còn quá xa vời, hiện giờ cứ tu luyện huyền lực cho tốt trước cái đã, để người khác biết rằng Mặc Nhiên nàng không phải người có thể khi dễ.

Thấy Mặc Nhiên tiếp nhận Phượng thiên cửu quyết, nam tử nhướng mày nói: "Nếu ngươi đã cảm công pháp của ta rồi thì có phải nên tỏ chút lòng thành hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Sư thúc sư đệ

(*) *Sư đệ*: đệ tử của sư huynh/sư tỷ.

Mặc Nhiên quan sát hắn, người nam nhân này thực lực cường hãn, thân phận thần bí, hắn là thứ gì cũng không thiếu. Nàng thật sự không có bảo bối gì

cho hấn cả.

Mặc Nhiên hỏi: "Người muốn ta bày tỏ như thế nào?"

Thân ảnh màu trắng chậm rãi tới gần, thanh âm tràn ngập mũi hoặc truyền vào trong tai Mặc Nhiên, "Đương nhiên là gọi sư thúc một tiếng rồi! Sư diệt ngoan!"

Mặc Nhiên hơi sững sờ, hôm nay nàng chẳng những nhặt được một sư phụ mà còn nhặt được cả một sư thúc nữa.

Gọi một tiếng cũng không rót miếng thịt nào, Mặc Nhiên thoải mái hào phóng gọi: "Sư thúc."

"Ha ha!" Hấn cười rất vui vẻ, đôi con ngươi đen láy sáng ngời không thôi.

Lúc này Mặc Nhiên đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng học theo ngữ điệu hấn nói: "Ta đã gọi người là sư thúc, vậy có phải người nên tỏ chút lòng thành hay không? Sư thúc?"

"Không phải sư thúc đã cho người công pháp rồi ư? Đây chính là đại đại lễ gặp mặt đó. Lòng tham của tiểu gia hỏa còn chưa hài lòng sao?" Hấn chế nhạo nói.

"Công pháp rất tốt, chẳng qua ta muốn sư thúc giúp ta làm một việc. Hơn nữa hiện tại ta còn chưa tu luyện, cho nên cần phải dựa vào sư thúc." Mặc Nhiên nhẹ nhàng cười.

"Thấy Tiểu Nhiên Nhiên thành tâm phân thượng như vậy, người nói đi. Rốt cuộc muốn sư thúc ta làm chuyện gì?" Nam tử cười nói.

"Ta có một nha hoàn, bị nhốt ở Hình Bộ thiên lao, hiện giờ ta đã thoát khỏi nguy hiểm, là lúc để đi gặp nàng." Trong mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia sáng lạnh lẽo.

Bằng thực lực hiện tại của nàng, đột nhập vào Hình Bộ thiên lao có chút nguy hiểm, nhưng nếu nàng có sư thúc thần bí này hỗ trợ, vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Trong mắt nam tử hiện lên một tia kinh ngạc, hấn cười đáp: "Chỉ là chuyện nhỏ!"

"Bây giờ sư thúc đưa người đến Hình Bộ thiên lao." Thân ảnh màu trắng chợt lóe, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Mặc Nhiên, một trận gió thổi qua, Mặc Nhiên và hấn liền thân không biết quý không hay rời khỏi Hộ Quốc tướng quân phủ.

Cảm nhận tốc độ không tầm thường dọc theo đường đi này, Mặc Nhiên thầm nghĩ, sư thúc của nàng rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại a!

Địa huyền? Thiên huyền? Hay thậm chí cao hơn nữa?

Rất nhanh bọn họ liền vào trong Hình bộ thiên lao như vào chỗ không người.

Mà lúc này Hình bộ thiên lao đang giam giữ một tiểu nha đầu vết thương chồng chất, nhìn lão nhân hung thần ác sát hung ác đang cảm rói: "Phế vật Hách Liên Mặc Nhiên kia thể nhưng lại sống sót trở lại, đến lúc đó cung khai nhận tội, người phải sống chết nói là nàng hạ độc Thái tử. Nếu người dám nói khác thì hãy cừu tộc bị chờ diệt đi!"

"Ô ô ô....." Tiểu nha đầu không ngừng khóc, nghe thấy Hách Liên Mặc Nhiên còn sống, nàng ta càng khóc dữ dội hơn.

Sau khi lão nhân rời đi, lại có một hắc y nhân lên vào, nói với nàng ta: "Ngày mai thẩm tra, người nhất định phải nói là Lạc Vương xui khiến Hách Liên Mặc Nhiên hạ độc Thái tử biết không! Nếu như không nói..."

Kẻ đó lấy ra một thanh sắt nung đỏ, đặt lên trên vai Hạnh Nhi. "A ——" Hạnh Nhi kêu thảm thiết, hai mắt vô thần nhìn hấn.

Sau đó nàng ta hét lớn: "Tiểu thư biến thành quỷ, biến thành quỷ... Các người ép ta cũng vô dụng, ta không muốn bị quỷ ăn, sẽ không nói đâu."

"Các người đều là quỷ, không được hại ta, không được ——"

Bị hai nhóm người thay phiên tra tấn, hơn nữa lúc trước lại bị Hách Liên Mặc Nhiên đe dọa, tinh thần Hạnh Nhi đã hoàn toàn bất thường.

Bán chủ cầu vịnh, thất tín bội nghĩa, người như vậy nên vĩnh viễn sống trong ác mộng.

Hắc y nam tử nổi giận mắg: "Thật là đen đủi!"

"Lạc Vương thế nhưng lại làm nàng ta điên mất rồi, thật sự cho rằng bị điên rồi thì không có việc gì à?"

Chửi rửa xong, hắc y nhân nhanh chóng rời đi, mà Mặc Nhiên lại chậm rãi đi ra từ chỗ tối, Hạnh Nhi điên cuồng trừng lớn mắt nhìn Mặc Nhiên, sợ hãi không thôi: "Tiểu thư, không phải ta hại chết người, người đừng tới tìm ta. Hết thấy đều là chủ ý của Lạc Vương, ta không có nói gì."

"Tiểu thư....." Hạnh Nhi bò trên mặt đất, khóc lóc cầu xin tha thứ, nhìn thấy tia sáng lạnh trong mắt Mặc Nhiên, còn có ấn ký màu đỏ càng thêm yêu dã

kia, nàng ta bị dọa đến hồn phi phách tán.

Ác quỷ này vẫn tìm tới cửa!

"Sớm biết có ngày hôm nay, hà tất gì phải làm chuyện lúc trước! Ngươi biết đấy, Lạc Vương muốn ngươi sống sót, hãm hại ta. Sau lại có người muốn ngươi sống sót, đứng ra chỉ và thừa nhận là Lạc Vương."

"Mà ta, ngươi có biết ta muốn làm cái gì không?" Mặc Nhiên nhẹ nhàng đặt tay lên nơi xương sống của nàng ta. Cảm giác được nhiệt độ cơ thể Mặc Nhiên, Hạnh Nhi trừng lớn đôi mắt nhìn Mặc Nhiên, nói: "Tiểu thư, người còn sống?"

"Người... người không phải quỷ?"

"Rắc ——" một tiếng, Hạnh Nhi không một chút sức lực ngã trên mặt đất.

"Bây giờ ngươi biết cũng đã quá muộn!"

"Tiểu Nhiên Nhiên, chiêu thức ấy, đúng là sạch sẽ lưu loát nha!" Nam tử nhìn về phía trước cười nói, hần hơi híp mắt, chiêu kia tốc độ cực nhanh, đủ chuẩn xác, đủ tàn nhẫn, ngay cả sát thủ cũng rất khó đạt được loại tiêu chuẩn này.

Tiểu Nhiên Nhiên là Hộ Quốc tướng quân đại tiểu thư, sao có thể biết được thủ đoạn như vậy? Hần càng ngày càng có hứng thú với Tiểu Nhiên Nhiên.

"Giống nhau giống nhau." Mặc Nhiên rất khiêm tốn. Nàng vẫn chưa thích ứng với thân thể này, còn kém hơn một chút so với trước kia.

"Một tiểu nha đầu mà thôi, hà tất gì phải để Tiểu Nhiên Nhiên tự mình xuống tay chứ!" Nam tử mắt lạnh quét qua Hạnh Nhi, người bắt trung bắt ngựa, chết chưa hết tội.

"Đối với việc ta hạ độc Thái tử, ngoại trừ ta ra thì nàng ta là người rõ mọi chuyện nhất, giữ nàng lại thì việc ta hạ độc Thái tử có thể nói là nhân chứng vật chứng đều có, mà nếu nàng ta còn sống thì lại bị người khác lợi dụng, chỉ sợ người tiếp theo bị nhốt tại Hình Bộ thiên lao chính là ta." May mà nàng giả làm quỷ dọa nha đầu này, khiến nàng ta không dám nói gì, bằng không đã phiền phức rồi.

"Chỉ là hạ độc Thái tử mà thôi, ngươi chính là sư diệt ta, có chuyện gì ta gánh giúp ngươi."

"Sư thúc, chuyện của ta vẫn nên để ta tự mình xử lý, không thể làm phiền sư thúc được." Mặc Nhiên cười nói.

"Đêm nay, lại phiền sư thúc giúp ta làm một việc cuối cùng."

"Việc gì?"

"Giúp ta mang người này đi." Mặc Nhiên chỉ vào thi thể.

Hần có chút kinh ngạc hỏi: "Mang đi làm gì? Đã chết rồi thì làm gì còn tác dụng?"

"Ai nói không có tác dụng, nếu nàng ta mất tích, đến lúc đó có thể để Lạc Vương và Hoàng hậu chó cắn chó, tranh thủ cho ta chút thời gian chuẩn bị. Cho dù là người chết cũng phải tận dụng giá trị lớn nhất."

Hần bất đắc dĩ nói: "Thật đúng là một nha đầu lòng dạ hiểm độc, nhưng sư thúc ta không thích chạm vào nữ nhân, hơn nữa còn là loại nữ nhân dơ bẩn như này."

"Bộ ta không phải nữ nhân sao?" Mặc Nhiên khề cau mày.

"Tiểu Nhiên Nhiên không giống, Tiểu Nhiên Nhiên là sư diệt ta, đến nỗi mặt cũng khác nữ nhân, không giống nhau." Đôi mắt đen láy chuyển động lưu quang.

Thế nhưng đụng phải nam nhân cổ quái như vậy, vậy nàng chỉ có thể tự nghĩ cách mang người đi rồi.

Lúc này hần mở miệng nói: "Nhưng ta có cách khiến nàng ta biến mất không còn một chút gì trên thế giới này."

"Cách gì?" Mặc Nhiên hỏi.

Hần lấy từ trong người ra một cái bình ngọc, nhỏ một giọt xuống trên người Hạnh Nhi, rất nhanh cả người lẫn quần áo trên người Hạnh Nhi đều biến mất.

Đây là hóa thi thủy? Hơn nữa cấp bậc không phải cao bình thường, sư thúc nàng thế nhưng tùy thân lại mang theo thứ tốt như vậy.

Lúc này đột nhiên cảm giác có động tĩnh, thân ảnh màu trắng chợt lóe rồi ôm lấy Mặc Nhiên, ngón tay thon dài đặt trên môi nàng. "Tiểu Nhiên Nhiên, đừng nói lời nào nha! Có người tới, hơn nữa đôi phương còn là cao thủ."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sự thúc ục vũ

Mùi hoa đậm bụi nhẹ nhàng mà mê người bay vào mũi Mặc Nhiên. Thân ảnh hần cao lớn, che chắn cho nàng trong bóng tối.

Quả nhiên lúc này có người tới. Qua khe hở, Mặc Nhiên nhìn thấy một thanh y nam tử đi vào.

Mà người đó chính là Vân Thiên Lạc. Khuôn mặt của hắn xuất hiện vô số lần trong đầu Hách Liên Mặc Nhiên, muốn quên cũng không được.

Nàng cẩn thận quan sát Vân Thiên Lạc, hắn trông cũng không tệ, còn đẹp hơn cả mấy mình tình nổi tiếng ở hiện đại, lại còn rất tự nhiên nữa.

Nhưng nếu so với Phượng yêu nghiệt thì lại thua kém không ít, tên kia quả thực chính là yêu tinh hóa thân mà!

Mặc Nhiên lắc lắc đầu, nàng nghĩ đến hắn ta làm gì cơ chứ! Quả nhiên là sắc đẹp khó cưỡng! Lúc này hắn nhất định đã bị lão cha hắn giam trong vương phủ, không rảnh tìm nàng, có thể để nàng được yên tĩnh.

Vân Thiên Lạc vừa tiến vào nhà giam đã phát hiện người hắn giam giữ biến mất, hắn ta thậm chí kêu không tốt.

"Có người cướp ngục, kẻ đó vẫn chưa đi xa được đâu, mau lục soát cho ta!" Tuy rằng chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng nàng ta lại biết nhiều hơn phế vật Mặc Nhiên, cho nên tuyệt đối không thể để nàng ta rơi vào trong tay người khác.

Sau khi Lạc Vương rời đi không lâu thì hắn ta lại đột nhiên quay trở về, "Ở đây có người."

Nam tử khẽ cười: "Vậy mà bị phát hiện mất rồi."

"Nhân lực của Lạc Vương thật tốt!" Theo thanh âm từ tính truyền ra, Lạc Vương cảm giác trước mắt có một bóng trắng chột lóc, xông ra ngoài.

"Đuổi theo cho ta, hắn ta mang phạm nhân đi!" Lạc Vương hạ lệnh.

Nam tử che Mặc Nhiên kín mít, khiến Lạc Vương cho rằng người kia là Hạnh Nhi, đuổi sát bọn họ không tha.

"Cung thủ chuẩn bị!" Lạc Vương dùng huyền lực hùng hậu hô.

"Bắn!"

"Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi sợ không?" Nam tử nhẹ giọng hỏi.

Mặc Nhiên nghe thấy vô số thanh âm phá không truyền tới, sau đó lắc lắc đầu. "Sao phải sợ, không phải đã có sự thúc ục ở đây sao? Nếu như thật sự xảy ra chuyện thì cũng có nam tử phong hoa tuyệt đại như sự thúc ục chôn cùng."

Bàn tay nam tử khẽ vuốt vành tai của Mặc Nhiên, hắn khẽ cười: "Vật nhỏ, yên tâm đi, chỉ bằng mấy thứ kia thì không làm gì được ta đâu."

Thân thể hắn như gió quay người lại, tay áo vung lên, những mũi tên nhọn kia lập tức thay đổi quỹ đạo, bắn ra ngoài.

Lúc này, một thân ảnh màu xanh chắn trước mặt bọn họ, "Các hạ là người phương nào? Vì sao lại cướp ngục, bắt đi Hình bộ tội phạm quan trọng?"

Nam tử nguy hiểm híp mắt nói: "Ta muốn mang người đi, chẳng lẽ còn cần phải báo cho Lạc Vương hay sao?"

Hai nam nhân thoát nhìn tuổi không cách nhau nhiều, nhưng Mặc Nhiên lại cảm thấy khí thế sự thúc ục mình hoàn toàn áp đảo Vân Thiên Lạc.

Sự thúc ục vũ!

Vân Thiên Lạc cực kỳ kiêng kỵ nhìn về phía hắn, "Ngươi xác định muốn đối nghịch với bốn vương sao?"

"Lạc Vương, bằng chút thực lực Địa huyền ngũ phẩm của ngươi vẫn không xứng để đối nghịch với ta đâu."

"Không muốn chết thì mau tránh ra cho ta, đừng làm chứng mất." Đôi con ngươi giống như màn đêm kia hiện lên một tia sát khí.

Dưới uy áp của hắn, trán Vân Thiên Lạc đổ mồ hôi lạnh, hắn có thể cảm nhận được thực lực người nam nhân này mạnh hơn hắn rất nhiều.

Mà Mặc Nhiên cũng có chút bị thương, Địa huyền ngũ phẩm trong mắt sự thúc ục lão nhân gia chỉ là một chút thực lực, vậy nàng ngay cả huyền lực cũng không có thì tính là cái gì?

Vân Thiên Lạc cuối cùng ra quyết định, "Các hạ cũng quá kiêu ngạo rồi, ngươi nên biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên." Hắn không ngờ một chuyện nhỏ như vậy lại khiến cho cao thủ xuất động, mà hắn lại không có cao thủ như vậy bên người.

Hôm nay chỉ có hai lựa chọn, một là bất chấp giữ lấy, cuối cùng chỉ sợ sẽ phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Còn có một đường khác, đó là thả bọn họ đi.

Kết quả đều giống nhau, đương nhiên hắn sẽ chọn về sau. Thực lực người nam nhân này ít nhất cũng Địa huyền đỉnh, cho dù thế nào hắn cũng không thắng được.

"Những lời này, ta cũng trả lại cho ngươi." Thân ảnh màu trắng nhẹ lướt đi như làn khói.

Mặc Nhiên cảm khái, đây chính là sức mạnh của thực lực. Thế giới này cường giả vi tôn, cho dù Lạc Vương có là vương gia đi chăng nữa, đối mặt với sự thúc giục của nàng chẳng phải cũng ngoan ngoãn nhường đường hay sao!

Chỉ bằng thực lực của sự thúc giục cũng có thể ném hắn đến mấy chục con phố!

Xem ra nàng phải nhanh chóng tu luyện huyền lực, đề cao thực lực của mình mới được. Không có thực lực thì khó mà sống trên thế giới này. Hôm nay nếu không có sự thúc giục mà chỉ có một mình nàng, nàng tuyệt đối sẽ trở thành bia đỡ đạn.

"Học học..." Rót cuộc về tới phòng của mình, hắn thả Mặc Nhiên ra, mà Mặc Nhiên thì khom người thở dốc, oán giận nói: "Sự thúc giục, sự thúc giục bực ta kìa như vậy, muốn ta ghen ghét sao?"

"Ai bảo ngươi cứ nhìn hắn chăm chăm như vậy, hắn đẹp hơn sự thúc giục ta sao?"

Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía mặt nạ của hắn, nói: "Sự thúc giục, ngươi thật sự rất đẹp sao? Còn tuấn mỹ hơn Lạc Vương nữa ư?"

"Tiểu Nhiên Nhiên, chẳng lẽ ngươi không biết, người mang mặt nạ có hai loại, một loại là lớn lên đẹp quá sợ gây họa cho người khác, mà loại thứ hai là lớn lên quá khó coi sợ dọa đến người khác. Sự thúc giục ngươi phong hoa tuyệt đại, đương nhiên là thuộc về vẻ trước rồi!"

Khỏe miệng Mặc Nhiên co giật, ngay từ đầu nàng còn cho rằng sự thúc giục là một cao nhân thần bí cơ đấy! Sao lại càng ngày càng tự kỷ thế này!

Tay nàng đặt lên mặt nạ của hắn, nói: "Vậy để ta nhìn sự thúc giục phong hoa tuyệt đại đi!" Nàng rất hiểu kì đó là khuôn mặt như thế nào.

Hắn giữ tay Mặc Nhiên lại: "Tiểu Nhiên Nhiên, chuyện này không được nha! Người gỡ mặt nạ của ta phải là nương tử ta."

Mặc Nhiên giống như đụng phải củ khoai lang phồng, lập tức buông ra, "Vậy quên đi."

"Làm nương tử của ta khiến ngươi sợ hãi đến thế à?" Phượng Tôn có chút buồn bực.

"Ngươi chính là sự thúc giục đấy! Ta làm sao dám mơ tưởng đến sự thúc giục!" Hơn nữa bởi vì gỡ một cái mặt nạ mà khiến cho nàng và một người nam nhân dính vào nhau, lại còn là sự thúc giục, nàng có nghĩ cũng không dám.

Đôi con ngươi đen láy hiện lên một tia quỷ quyết chi sắc, lúc sau liền bắt đầu âm thầm bắt định.

Mặc Nhiên hỏi: "Sự thúc giục, ngươi làm sao thế?"

Hắn rầu rĩ nói: "Không có gì! Nhớ kĩ tên của ta, ta tên là Phượng Tôn." Bóng trắng lập tức biến mất trước mặt Mặc Nhiên, hắn cảm thấy để Tiểu Nhiên Nhiên làm sự điệt, tuyệt đối là một quyết định sai lầm.

Nhưng lúc này mới tỉnh ngộ thì đã muộn, vì nhất thời chiếm chút tiện nghi mà lại làm con đường truy thê của mình trở nên càng ngày càng gian nguy, mỗi yêu nghiệt có loại xúc động muốn bóp chết mình.

Sau khi Phượng sự thúc giục đi rồi, Mặc Nhiên lấy Phượng Thiên cửu quyết hắn đưa ra xem, trước mắt nàng thấy chỉ có tầng thứ nhất mà thôi, chỉ khi tu luyện xong tầng thứ nhất mới có thể biết nội dung phía sau.

Phượng Thiên cửu quyết là một công pháp cực kỳ huyền diệu, mỗi một tầng đều có một tuyệt kỹ, thêm huyền lực phụ trợ chiến đấu, uy lực vô cùng.

Sự thúc giục thật sự cho nàng một thứ tốt a! Biết Phượng Thiên cửu quyết diệu dụng (kì diệu + hữu dụng), Mặc Nhiên chú tâm vào nghiên cứu.

Tu luyện được ba ngày, bỗng nhiên Mặc Nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

"Bảo nha đầu làm gia thất mất mặt kia lăn ra đây!"

"Phế vật chết tiệt, nàng ta thật sự cho rằng có thể trốn luôn ở đó hay sao!"

"....."

(*)**Nguồn gốc tên gọi:** Có một số cho rằng loài hoa này vốn có tên gốc là hoa dâng bụt (hoa để dâng lên cho Bụt, tức), về sau do đọc trại mà thành dâm bụt.

Có ý kiến khác, dâm bụt nguyên tên là râm bụt, râm: che bóng, Bụt: Phật. Râm Bụt là cái lọng che Phật (vì hoa có hình dạng giống cái lọng). Nhà văn có viết tác phẩm văn học với tựa đề "Hoa râm bụt".

Tên dâm bụt cũng có thể bắt đầu từ tác dụng của hoa dùng làm xô và trụ thai.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ba nữ nhân tai họa

Nghe thấy những thanh âm đó, Mặc Nhiên hơi cau mày, ánh mắt nàng hiện lên một tia lạnh băng.

Ngừng tu luyện, lúc này nàng đã đạt tới Hoàng huyền tam phẩm đỉnh rồi, nếu không phải do những nữ nhân bên ngoài đó quá ồn ào, có lẽ nàng đã đột phá đến tứ phẩm không chừng.

Trong vòng ba ngày, Mặc Nhiên có thể từ một người không có một chút huyền lực tu luyện đến Hoàng huyền tam phẩm đỉnh, đây chắc chắn là điều chưa từng nghe thấy ở lục địa này.

Vậy mà Mặc Nhiên lại làm được, một là do Phượng thiên cửu quyết vốn lợi hại, hai là bản thân cơ thể này của Mặc Nhiên vốn là một thể chất tuyệt vời để tu luyện, yêu nghiệt vô cùng.

Nàng tu luyện Vô thượng dược điển, biết được sơ dĩ trước kia thân thể của nàng vô dụng không phải bởi vì phế vật, mà là từ nhỏ đã bị người khác hạ độc mới trở thành phế vật.

Hiện giờ tẩy tủy phạt kinh, độc tố được loại trừ, thể chất của nàng cũng hoàn mỹ hơn nên mới có thể có được tốc độ tu luyện dọa người đến thế.

Đối với những nữ nhân bên ngoài, nếu đã đưa tới cửa, nàng cũng không khách khí.

Mặc Nhiên đẩy cửa đi ra ngoài, chán ghét nhìn mấy nữ nhân lêu lẹt đằng kia, nói: "Ồn chết mất ——"

Trước mặt là ba đại thiếu nữ trông không khác nàng cho biết lắm, bọn họ đều trang điểm hoa hòe lộng lẫy, người khác không biết còn tưởng rằng các nàng tới là để làm quen chứ không phải gây hấn.

Lúc này, một âm thanh trào phúng truyền tới, "Ha! Hách Liên Mặc Nhiên, người vẫn còn mặt mũi mà đi ra cơ à!"

"Người biết bên ngoài người ta nói gì không? Chưa lấy chồng mà lại dạn dĩ với Phượng thể tử, thật là bồi nhọ tướng quân phủ chúng ta!" Nữ nhân này mặc chiếc váy dài vàng nhạt, dung nhan thanh lệ, nhưng gương mặt lại đầy kiêu căng.

Sau đó, một thanh âm ôn nhu truyền tới, "Tam muội đừng nói như vậy, đại tỷ và Phượng thể tử rất xứng đôi!"

Nữ tử này mặc một thân bạch y, ôn nhu khả ái, nhưng lại về chuyện càng lúc càng đen.

Mặc Nhiên khẽ nhíu mày, không ngờ nàng chỉ bế quan tu luyện có ba ngày mà bên ngoài đã đồn bậy chuyện giữa nàng và Phượng Khuynh Ca thành như vậy.

Hách Liên Mặc Yên khinh thường tiếp lời: "Hai người đều là phế vật, đương nhiên xứng đôi!"

Nàng ta lại chỉ vào mặt Mặc Nhiên, chanh chua nói: "Chính người cũng không nhìn lại bộ dáng người ra sao, cho dù Phượng thể tử phế vật, ít nhất còn có khuôn mặt xinh đẹp. Đồ xấu xí nhà người căn bản không hợp tí nào."

Lúc này một thanh âm nhu nhược truyền tới, nàng ta thoát nhìn tựa hồ nhỏ tuổi hơn rất nhiều, một thân áo lục, yếu ớt như lá liễu, làm người ta thương tiếc, hai mắt lưng tròng, "Đại tỷ, tỷ vốn có hôn ước với Lạc Vương cơ mà! Tỷ như vậy thì Lạc Vương biết phải làm sao?"

Nửa khuôn mặt kia, che kín ẩn ký màu đỏ, mà Mặc Nhiên lại lười biếng vén sợi tóc bên mặt nàng lên, cười lạnh: "Ba người các người nói chuyện như vậy với đích tỷ của các người sao? Xem ra các vị di nương thật đúng là biết cách dạy dỗ."

Phụ thân nàng thế thiếp thành đàn, nữ nhi đương nhiên không ít, nhưng chính thể vĩnh viễn là mẫu thân đã mất do khó sinh kia.

Cho dù mầu thân của Hách Liên Mặc Yên được sủng ái, nhưng dưới sự kiên quyết của gia gia, bà ta không thể nào trở thành chính thê được.

Toàn bộ Hách Liên gia, con vợ cả chỉ có một ca ca đi ra ngoài báii sư học nghệ, mà nàng thì không có nhiều ký ức về hần lăm, đích nữ thì chỉ có Hách Liên Mặc Nhiên nàng.

Nghe thấy Mặc Nhiên nói vậy, bọn họ đều tròn tròn mắt, phở vật xấu xí này trước kia đều tùy tiện để các nàng khi dễ, hiện giờ lại dám nói chuyện như vậy với họ.

Hách Liên Mặc Yên lập tức nổi giận, "Ngươi cái phở vật kia, ai cho ngươi lá gan dám nói những lời này! Đích tỷ, Hách Liên Mặc Yên ta bởi vì có đại tỷ như ngươi mà mất hết cả mặt!"

"Ngươi cho rằng ngươi leo lên người Phụng thế tử là rất ghê gớm à?" Tài ăn nói của Hách Liên Mặc Yên quả thật không tồi, liên tục oanh tạc Hách Liên Mặc Nhiên mà không nghỉ giữa chừng.

Mặc Nhiên lười biếng ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi: "Nói đủ rồi chứ?"

Bị mình nhục nhã một phen mà Mặc Nhiên lại không có phản ứng gì, bình thường không phải nàng ta đã tức đến phát khóc rồi ư? Vậy mà đến giờ về mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Lúc này nàng ta xông lên, nói: "Hôm nay ngươi phải đi cùng ta tới Lạc Vương phủ tạ tội, nói cách khác ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Hách Liên Mặc Yên muốn xông lên bắt lấy Mặc Nhiên, chợt Mặc Nhiên nghiêng người đưa chân ra, khiến nàng ta ngã bò trên mặt đất.

"A ——" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong mắt Mặc Nhiên lóe lên một chút lạnh lẽo, bảo nàng đi Lạc Vương phủ lần nữa, còn không bằng bảo nàng đi chịu chết.

Lạc Vương thật đúng là biết tính toán! Hần không thể vào Hộ Quốc tướng quân phủ giết nàng nên lợi dụng ba nữ nhân nào tàn này đưa nàng ra ngoài.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn để ba nữ nhân này ném chút mùi vị đau khổ, từ từ mà chơi đùa, không ngờ bọn họ lại dám có ý định lấy mạng nàng, vậy thì đừng trách sao nàng không khách khí!

"Ngươi..... Ngươi....." Hách Liên Mặc Yên tức giận trừng mắt nhìn Mặc Nhiên, ngay lúc nàng ta muốn đứng lên, Mặc Nhiên lại dẫm mạnh chân lên ngực nàng ta.

Nàng khom lưng phui tay, sau đó... "Chát chát chát ——" mấy bạt tay, đánh cho khuôn mặt thanh lệ của Hách Liên Mặc Yên sưng phù thành bánh bao không nói, lại còn chảy ra không ít máu.

"Đi tạ tội? Ngay cả gia gia cũng không bảo ta đi tạ tội, ngươi dựa vào đâu mà bảo ta đi? Ngươi chẳng qua cũng chỉ là cộng hành mà thôi!"

Lúc này Hách Liên Mặc Uyên và Hách Liên Mặc Nhu đã phản ứng lại, xông lên muốn ngăn cản Hách Liên Mặc Nhiên, "Đại tỷ, không được đánh, không được đánh..."

Ngày thường Hách Liên Mặc Nhiên đều đánh không đánh trả, nể không cãi lại, hiện giờ sau một lần mất tích trở về, nàng ta giống như bị trúng gió, ngay cả Hách Liên Mặc Yên hung hãn nhất cũng dám đánh.

Mặc Nhiên phát tay, cả giận nói: "Hai ngươi cút sang một bên cho ta!"

"Dạy dỗ nàng ta trước, sau đó đến lượt hai người các ngươi."

Lúc này Hách Liên Mặc Nhiên đã là huyền giả Hoàng huyền tam phẩm đỉnh, hai tiểu thư khuê các bọn họ tuy có thể tu luyện, nhưng cũng chỉ là Hoàng Huyền nhị phẩm mà thôi, sao có thể là đối thủ của Hách Liên Mặc Nhiên. Nàng vung tay, cả hai người liền ngã nhào xuống mặt đất.

"A ——" Hai người họ kêu lên thảm thiết, cả người va đập thành ra bị thương không ít.

Mặc Nhiên âm trầm cười: "Tam muội à! Chúng ta tiếp tục chơi nào!"

Vết bót màu đỏ làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa vẻ mặt của Hách Liên Mặc Nhiên lạnh lùng, dọa cho Hách Liên Mặc Yên run rẩy bầy. "Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi đừng tưởng có gia gia che chở thì ngươi dám đánh ta như vậy. Mầu thân ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Thúc thời mau buông ta ra, cho ta đánh lại, bằng không ta cho ngươi biết tay!"

"Phải không?" Lúc này, Mặc Nhiên mỉm cười buông lỏng chân ra, nhưng nhìn nụ cười ấy, Hách Liên Mặc Yên chỉ cảm thấy không rét mà run.

Bất quá hàng năm khi dễ Hách Liên Mặc Nhiên, lá gan nàng ta rất nhanh đã trở lại, cho dù Hách Liên Mặc Nhiên có điên như thế nào thì cũng chỉ là một phở vật yếu đuối, nàng ta không có lý do gì để sợ hãi, vì thế liền quát: "Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi đang làm gì? Còn không mau nâng ta dậy!"

Lúc này một đồng thứ bị nhét vào trong miệng Hách Liên Mặc Yên, Mặc Nhiên thản nhiên cười, "Rốt cuộc hai tai cũng thanh tịnh."

Chương 16: Gia gia bát quái

Tất cả bọn họ đều mở to hai mắt nhìn, Hách Liên Mặc Nhiên, Hách Liên Mặc Nhiên lại dám nhét cỏ còn dính bùn vào trong miệng Hách Liên Mặc Yên!

"Um um um....." Hách Liên Mặc Yên gãi gãi, muốn nhổ ra. Nhưng Hách Liên Mặc Nhiên lại càng nhét nhiều hơn.

Mà khi nàng ta cảm thấy có một vật tròn tròn gì đó rơi vào trong miệng thì kinh hãi không thôi, không phải là phân chuột đấy chứ!

Nháy mắt Hách Liên Mặc Yên cảm thấy dịch vị (acid) trong bụng mình bắt đầu trào lên, cuối cùng nàng ta chịu không nổi sự kinh tởm liền hôn mê bất tỉnh.

Hách Liên Mặc Nhiên đá văng Hách Liên Mặc Yên ra, nhảm chán nói: "Đúng là không thú vị, mới vậy đã ngất rồi. Vốn dĩ ta còn muốn cho ngươi thử chút khẩu vị nặng hơn nữa cơ!"

Sau đó nàng chậm rãi đi tới trước mặt Hách Liên Mặc Uyên và Hách Liên Mặc Nhu đang ngây người, thấy Hách Liên Mặc Nhiên hóa thân thành ác quỷ, bọn họ cảm thấy sợ hãi không thôi.

Hôm nay sao Hách Liên Mặc Nhiên lại trở nên khủng bố như vậy? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Hách Liên Mặc Uyên khóc nức nở: "Đại tỷ, hôm nay chúng muội không có đắc tội tỷ."

Hách Liên Mặc Nhiên cười lạnh: "Hôm nay không đắc tội, chẳng lẽ trước kia cũng không nên tính luôn cho hết sao?"

Hách Liên Mặc Nhu đáng thương nói: "Đại tỷ, trước kia muội không làm gì cả!"

"Chát ——" Hách Liên Mặc Nhiên tát một cái. "Ngươi cho rằng ngươi làm chuyện sau lưng ta thì ta không biết chút gì à?"

Hách Liên Mặc Nhu trừng lớn đôi mắt nhìn nàng, sao phé vật này lại biết?

Hách Liên Mặc Uyên khép nép nói: "Đại tỷ, tỷ cũng nên nguôi giận đi, hôm nay chúng muội không quấy rầy nữa."

"Muốn chạy?" Hách Liên Mặc Nhiên chặn đường nàng đi.

"Hách Liên Mặc Nhiên, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Hách Liên Mặc Nhu thét to.

"Thế nào ư?" Hách Liên Mặc Nhiên vuốt cằm, cười nhìn họ. "Các ngươi cho đối phương mấy bạt tai, đến khi đối phương không thể chịu nổi nữa, ta sẽ để các ngươi rời khỏi đây."

"Động thủ đi!" Nàng lạnh nhạt hạ lệnh.

Hai nữ nhân có chút khó xử, nhưng thấy Hách Liên Mặc Nhiên khốc liệt, cuối cùng bọn họ hạ quyết tâm.

"Chát ——"

"Chát ——"

Hai nữ nhân xuống tay cùng một lúc, thật đúng là ngoan tuyệt! Hai người họ đều thuộc loại gương mặt thoát nhìn có vẻ dễ khi dễ, kỳ thật tâm tư lại ngoan độc.

Nhìn các nàng chó cắn chó, thật sự không phải sáng khoái bình thường!

Hách Liên Mặc Nhiên, các nàng thiếu ngươi, ta sẽ từ từ mà đòi lại, xem như cho ngươi chút hồi báo.

Hách Liên Mặc Nhiên lười biếng cất tiếng: "Dừng lại làm gì? Tiếp tục đi! Nhớ dùng sức một chút."

"Bốp bốp bốp ——" Bọn họ tiếp tục đánh nhau, vì thoát khỏi Mặc Nhiên giống như con ác mộng này, họ chỉ có thể nhẫn tâm.

Lúc này mấy nha hoàn đi tới, nhìn tam tiểu thư miệng đầy cỏ ngắt xiu trên mặt đất, nhị tiểu thư và tứ tiểu thư thì lại nổi điên tát nhau mấy bạt tai, mà đại tiểu thư các nàng lại đứng thành thoi một bên như đang xem kịch, thật không đúng chút nào!

Cho tới nay đều là các vị tiểu thư làm cho đại tiểu thư chật vật không thôi, hôm nay sao lại không giống, không phải các nàng gặp quý đây chứ!

Mặc Nhiên lạnh lùng liếc về phía mấy nha hoàn này, nha hoàn bên người ép nàng đến tử lộ, những nha hoàn khác ở viện này cũng không thích Mặc Nhiên.

Có người tới khi dễ Mặc Nhiên liền trực tiếp né tránh, sau đó trở về thu dọn tàn cục.

Thật là một cuộc đời uất ức lại bị kịch!

Sau khi hồi phủ, nàng cố gắng nghỉ ngơi và tu luyện, không có thời gian xử lý những người này, hiện giờ...

Đôi mắt Mặc Nhiên ánh lên tia sáng quý quýet làm bọn họ cảm thấy sợ hãi!

Lúc này Hách Liên Mặc Uyển và Hách Liên Mặc Nhu đã ngất xỉu, nhưng chẳng qua đều là giả vờ bất tỉnh.

Cơ mà trình độ giả vờ bất tỉnh ấy vẫn còn quá non, Mặc Nhiên dẫm mấy phát, giúp các nàng hoàn toàn ngất đi luôn.

Đại tiểu thư đang làm gì thế này! Đại tiểu thư thế nhưng lại dẫm lên nhị tiểu thư và tứ tiểu thư, trời đất!

Đại tiểu thư không phải là bị quý ám rồi đây chứ!

Mấy nha hoàn lập tức run bần bật lên.

Hách Liên Mặc Nhiên lạnh lùng nói: "Còn đứng đó làm gì? Không mau quăng ba nữ nhân này ra ngoài cho ta, chẳng lẽ để ở đây cho chúng mất à?"

Hơn nữa lúc này Hách Liên Mặc Nhiên còn có vết bớt đỏ như máu kia, đã hung hãn lại dọa người, khiến đám nha hoàn căn bản không có gan cãi lại mệnh lệnh của nàng, chỉ có thể nâng ba nữ nhân kia ra ngoài.

Sau khi ném xong, các nàng đồng loạt đứng thành một hàng, lấy thái độ cung kính trước nay chưa từng có, nói: "Đại tiểu thư....."

Mỗi người đều nom nớp lo sợ, hôm nay đại tiểu thư rất kỳ lạ, ngay cả ba vị tiểu thư cũng dám đánh, huống chi là các nàng.

"Nói hết ra chuyện các người biết, các người từng người là người của ai, nếu như có một câu nói dối, vậy thì kết cục của đám hạ nhân các người cũng sẽ không tốt hơn so với mấy phụ nhân kia đâu."

"Nói hay là không?" Hơi thở thiên thành thượng vị giả, lãnh khốc gần như vô tình, cho dù là trên người Đại tướng quân, các nàng cũng không gặp qua khí thế như vậy.

Lại nhìn đến thảm trạng của bọn Hách Liên Mặc Yên, cả đám lâu lâu nói ra.

Toàn bộ viện này, nha hoàn nếu không phải người của trác phu nhân thì cũng là người của Đại tướng quân, của một hai phu nhân, tiểu thiếp. Thậm chí còn có cả người của Lạc Vương.

Đường đường là viện của Tướng quân phủ đại tiểu thư, thế nhưng lại tụ tập đủ loại ám tuyền, làm Mặc Nhiên cạn ngôn đến cực điểm.

Viện này, nếu về sau nàng muốn được thoải mái thì cần phải rửa sạch toàn bộ một lần!

Mặc Nhiên liếc về phía các nàng, nói: "Tất cả đứng yên ở đây cho ta, sau khi ta trở về mà thiếu một ai thì các người cứ chờ bị diệt môn đi!"

Mặc Nhiên đi ra ngoài, nàng vẫn nên đi gặp gia gia thì tốt hơn.

Dựa theo ký ức của mình rẽ trái rồi lại rẽ phải, rốt cuộc nàng cũng tìm được thư phòng của Hách Liên lão tướng quân.

Thị vệ thư phòng thấy Mặc Nhiên, nhàn nhạt hô: "Đại tiểu thư." Hiển nhiên là cũng không vui với đại tiểu thư phé vật nàng.

Nhưng Hách Liên lão tướng quân bên trong thư phòng vừa nghe thấy Mặc Nhiên tới, liền trực tiếp vọt ra nói: "Nhiên Nhi, rốt cuộc con cũng tới gặp gia gia."

"Thân thể con có thoải mái chút nào không, có...." Hách Liên Bá Thiên lời kéo cháu gái mình, lo lắng hỏi này hỏi nọ.

Hách Liên Mặc Nhiên bất đắc dĩ đáp: "Gia gia, chúng ta có thể đi vào rồi hẵng nói chuyện hay không? Chẳng lẽ cứ đứng ở trước cửa sao?"

"Ha ha! Gia gia chỉ là quá kích động thôi, Nhiên Nhi chúng ta đi vào rồi từ từ nói." Hách Liên Bá Thiên kéo Hách Liên Mặc Nhiên vào trong thư phòng, ông thật sự có nhiều việc muốn hỏi Nhiên Nhi, nhưng bởi vì lo lắng cho thân thể của nàng nên ông vẫn không hỏi.

Đang lúc Hách Liên Mặc Nhiên ngồi xuống, Hách Liên Bá Thiên liền nhịn không được mở miệng hỏi: "Nhiên Nhi, con và cái bình hoa kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vết cắn kia quá mức rõ ràng, làm ba ngày qua ông vẫn luôn miên man suy nghĩ.

Khỏe miệng Hách Liên Mặc Nhiên co rút, người gia gia này của nàng cũng thật là kỳ tài, không quan tâm đến đại sự nàng hạ độc Thái tử mà lại đi quan tâm đến quan hệ giữa nàng và Phụng Khuyết Ca như thế nào.

Mà yêu nghiệt kia cũng thật là tạo nghiệt, vết cắn kia không lo che giấu, lại để nhiều người nhìn thấy như vậy.

Mặc Nhiên hít một hơi thật sâu, nói: "Gia gia, con nói một chút chuyện mấy ngày qua cho người. Việc này phải bắt đầu từ trước khi con tham gia tiệc mừng sinh thần Lạc Vương."

Thấy thần sắc Mặc Nhiên cẩn thận, hoàn toàn khác với vẻ yếu đuối ngày xưa, ông cảm thấy cháu gái mình từ khi mất tích trở về đã thay đổi rất nhiều.

Nếu không phải cái bốt đồ đó không thể làm giả, hơn nữa ông lại thân cận với cháu gái từ tận đáy lòng, chỉ sợ ông sẽ cho rằng đây là người khác giả mạo.

Cho nên ông cũng bình tĩnh lại: "Nhiên Nhi, con nói tiếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 17: Oan gia ngõ hẹp

Đối với gia gia yêu thương mình, Mặc Nhiên cảm thấy không có gì để giấu giếm, nàng đem chuyện từ lúc tỉnh lại trở về sau nói cho Hách Liên Bá Thiên.

Nghe xong, sắc mặt Hách Liên Bá Thiên thật sự khó coi, ông lo lắng hỏi: "Nhiên Nhi, con uống phải độc dược, hiện tại thân thể có cảm thấy không thoải mái hay không?"

"Phụng yêu nghiệt đã cho con ăn một viên giải độc đan, cho nên hiện tại con đã không sao, xin gia gia cứ yên tâm." Hách Liên Mặc Nhiên cười đáp.

"Tiểu tử kia coi vậy mà cũng làm được việc." Hách Liên Bá Thiên trầm lấy làm kỳ quặc.

Biết Mặc Nhiên không sao, Hách Liên Bá Thiên bắt đầu mắng: "Sao ta lại có một đứa cháu gái ngốc như thế chứ, vì một tên nam nhân mà làm chuyện như vậy, hắn nói có thể tin sao? Vân Thiên Lạc quả không phải người, lợi dụng con không nói, lại còn muốn hại chết con. Ta phải đi giết hắn!"

Hách Liên Bá Thiên nổi giận đùng đùng, Mặc Nhiên vội vàng kéo hắn lại, nói: "Gia gia, chuyện này nếu chỉ dựa vào một bên lời nói của cháu gái người cũng không ai tin, lại còn liên lụy con, hơn nữa việc con hạ độc Thái tử chính là sự thật. Hiện tại chúng ta không thể rút dây động rừng, phải lấy tình chế động."

Hách Liên Bá Thiên không kìm được dụi mắt nhìn cháu gái mình, cháu gái bị hãm hại từ quý môn quan trở về, quả nhiên không giống bình thường.

"Hôm nay con nói cho gia gia chính là muốn gia gia về sau cho dù con làm gì, người đều phải hỗ trợ con, con đã trưởng thành, tự mình có biện pháp giải quyết."

"Đó là đương nhiên." Lão gia tử không cần nghĩ ngợi lập tức trả lời.

"Vân Thiên Lạc cái tên hỗn xược kia, con đối với hắn....." Phải biết rằng cháu gái mình trước kia vì tên đó mà việc gì cũng làm được, còn ông chỉ có thể nhìn con tức trong lòng.

Mặc Nhiên trả lời: "Gia gia, hắn vô tình vô nghĩa như vậy, người cho rằng con vẫn còn cảm giác với hắn sao?" Trong mắt nàng lướt qua tia sáng lạnh.

Hách Liên Bá Thiên cười ha ha: "Không hổ là cháu gái ta, cái loại nam nhân này không đáng để nhắc đến. Bây giờ Nhiên Nhi đã trưởng thành rồi, con muốn tự mình xử lý chuyện này thì cứ việc."

"Chẳng qua cho dù thế nào Hách Liên Bá Thiên ta cũng sẽ không để người khác động đến cháu gái mình." Hách Liên Bá Thiên cực kì bá đạo nói.

Đột nhiên ông nghĩ tới cái gì đó, tiếp tục hỏi: "Chuyện này cứ như vậy đi. Bất quá Nhiên Nhi, có phải con muốn nói với ta chuyện của Phụng tiểu tử không?"

"Tiểu tử kia ngoại trừ diện mạo thì không được thứ gì, không thể bảo vệ con, ta thật sự cảm thấy hắn không hợp với Nhiên Nhi." Hách Liên Bá Thiên có chút bất mãn nói.

Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen, đây rốt cuộc là lúc nào mà ông lại đi nói tới chuyện này! Nàng giải thích: "Do lúc giải độc đau quá nên con mới cắn hắn, thật sự không phải như gia gia nghĩ đâu."

Nghe thế, Hách Liên Bá Thiên vừa thất vọng vừa thờ phào nhẹ nhõm, chau mày nói: "Nhưng lời đồn bên ngoài càng ngày càng quyết liệt, không thể vẫn

hỏi. Loại chuyện này gia gia không quản được, Nhiên Nhi tự con xem rồi xử lý đi!"

Hách Liên Mặc Nhiên nói: "Chỉ là lời đồn mà thôi, không tạo thành ảnh hưởng gì với con. Cơ mà gia gia, toàn bộ hạ nhân trong viện con đều có vấn đề, xin gia gia giúp con đổi lại."

"Chuyện này không thành vấn đề!" Hách Liên Bá Thiên nhìn Hách Liên Mặc Nhiên, kỳ thật cháu gái mình rất ưu tú, chỉ là có nhiều người có mắt không trông không nhìn thấy mà thôi.

Đáng tiếc chỉ bởi vì cái bốt màu đỏ đó, lại còn không thể tu luyện huyền lực, nếu không, Nhiên Nhiên nhà ông tuyệt đối có thể ngao thị toàn bộ thiên hạ.

"Vậy nhé gia gia, con về đây!"

Trên đường từ thư phòng Hách Liên Bá Thiên quay về viện, nàng chợt đụng phải một nữ nhân ăn mặc ung dung hoa quý trên đường.

Bà ta phẫn nộ nhìn Mặc Nhiên, lớn tiếng: "Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Sắc mặt Mặc Nhiên lạnh lùng, thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn nữ nhân thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi này, vẻ ngoài mạo mĩ, thân thể đầy đặn. Trong mắt để lộ tình quang, làm người ta không dám xem thường.

Người này chính là nữ chủ nhân của tướng quân phủ, trác phu nhân.

"Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi cái đồ có nương sinh không có nương dạy, ngươi lại dám đánh ba muội muội của ngươi thành như thế, ngươi có biết tội của mình hay không?" Nhớ lại bộ dạng thê thảm của nữ nhi mình, hai trông mắt trác phu nhân liền bắt đầu tức giận.

Nói vậy ba nữ nhân kia không dám tự mình tới tìm nàng gây phiền phức, nên để bà cô trác phu nhân này tới xả giận giúp bọn họ.

Nhưng nàng đã không phải Hách Liên Mặc Nhiên trước kia, mà là đệ nhất sát thủ Mặc Thần, sao có thể sợ hãi một nữ nhân bên trong đại viện cơ chứ!

"Làm tỷ tỷ, giáo huấn muội muội không nghe lời thì sai sao? Trác phu nhân?" Mặc Nhiên đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "trác phu nhân", khiến cho trác phu nhân điên tiết.

Nếu không phải do mẫu thân của phế vật này, sao bà có thể chỉ là một trác phu nhân! Bà ta run rẩy chỉ vào Mặc Nhiên, lớn giọng: "Các nàng chính là muội muội ngươi! Muốn giáo huấn cũng là người làm mẫu thân ta giáo huấn. Khi nào đến phiên phế vật ngươi giáo huấn!"

Mặc Nhiên nghiêng ngẫm cười nói: "Ta chưa từng nghe nói có đích tỷ gia tộc nào không có tư cách giáo huấn thứ muội, mà ngươi – một người đi làm thiếp lại có tư cách."

Từng chữ "trác phu nhân", từng chữ "thiếp" làm trác phu nhân tức đến run rẩy nhưng lại không cách nào phản bác, đáy mắt bà ta hiện lên một tia oán độc.

"Mấy ngày không gặp, ngươi thật đúng là càng ngày càng khéo mồm khéo miệng. Người đâu! Nhốt Hách Liên Mặc Nhiên vào phòng chứa củi cho ta, chờ tướng quân trở về xử lý!" Hôm nay nhất định phải dạy tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này một bài học.

Thật sự cho rằng có lão gia hòa kia che chở thì bà không động đến nàng ta được sao? Ở cái hậu viện này, làm chủ vẫn là phu nhân bà.

"Dạ, trác phu nhân." Mười mấy nha hoàn và sai vật đi theo phía sau nàng ta, nghe thấy mệnh lệnh lập tức liền hành động.

Trong mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia sáng lạnh, nữ nhân này muốn báo thù mà xuống tay cũng không có một chút kỹ thuật. "Nếu các ngươi muốn chết thì cứ thử động thủ với ta xem?"

Con ngươi đen láy tản ra lãnh quang băng hàn, hơn nữa vết bốt giống như máu kia, làm người ta không rét mà run.

Lúc này Hách Liên Mặc Nhiên giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, làm bước chân của đám nha hoàn và sai vật đột nhiên dừng lại.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không dám hành động.

Nghe nói sau khi đại tiểu thư đánh ba vị tiểu thư, trong phủ liền đồn đại tiểu thư bị quỷ nhập, hiện giờ trông giống như thật sự có chuyện như vậy.

Hai chân bọn họ bắt đầu nhũn ra, nào dám tới bắt Hách Liên Mặc Nhiên, không chạy trốn là đã tốt lắm rồi.

Trác phu nhân lạnh lùng nói: "Các ngươi đang sợ cái gì? Cho dù thay đổi như thế nào, nàng ta cũng chỉ là một phế vật không thể tu luyện mà thôi."

"Bắt lấy nó cho ta!" Trác phu nhân âm trầm nhìn Hách Liên Mặc Nhiên, ngay cả nàng ta có thay đổi một chút cũng đừng hòng nghĩ đến việc có thể đấu với bà.

Quả nhiên đám sai vật và nha hoàn vừa nghe tới hai chữ "phế vật", tức khắc tinh thần bình tĩnh lại, lá gan cũng to ra.

So với phế vật Hách Liên Mặc Nhiên, cho dù bọn họ không thể tu luyện huyền lực nhưng cũng đã luyện qua công phu quyền cước, bắt lấy nàng là không

thành vấn đề.

Vì thế một đám người rất ăn ý bao vây Hách Liên Mặc Nhiên thành một vòng tròn, chuẩn bị động thủ...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tra phụ giết con

Hách Liên Mặc Nhiên lạnh lùng lên tiếng: "Ta hi vọng trắc phu nhân không vì quyết định hiện tại mà hối hận." Không hổ là chó săn của trắc phu nhân, nhưng bằng vào đám phé vật này mà muốn bắt Hách Liên Mặc Nhiên nằng, suy nghĩ của bà ta cũng quá mức kỳ lạ rồi.

Trắc phu nhân cười: "Việc bỏn phu nhân hối hận nhất chính là giữ lại mạng của phé vật nguoi, để nguoi vút hết mắt mặt mũi tướng quân phủ chúng ta."

"Cơ mà hiện tại cũng không muộn." Trắc phu nhân cười dữ tợn, không hề che giấu sát khí trong mắt.

Mặc Nhiên rũ mắt xuống, chỉ sợ trắc phu nhân cũng có liên quan đến Lạc Vương, chiêu mượn đao giết người của Lạc Vương đúng là lần nào cũng hiệu quả.

Hách Liên Mặc Yên ba nữ nhân kia không làm gì được nằng, thật sự cho rằng lão bà này có thể làm khó được nằng sao?

Thân hình Hách Liên Mặc Nhiên vừa động, nháy mắt những người này liền ngã rạp, cả người run rẩy.

"Hách Liên Mặc Nhiên, nguoi..... Nguoi....." Trắc phu nhân không ngờ Hách Liên Mặc Nhiên luôn luôn yếu đuối lại trở nên lợi hại như vậy.

Sắc mặt bà ta âm trầm vô cùng, "Nguoi lại còn dám phản kháng, đúng là phản rồi!"

Hách Liên Mặc Nhiên lười biếng nhìn bà ta, nói: "Trắc phu nhân, người của nguoi thật sự là quá yếu. Chẳng lẽ nguoi không thể gọi thêm một đám mạnh hơn lại đây sao? Nếu chỉ có những người này, thật sự làm ta thất vọng đấy!"

Sắc mặt trắc phu nhân trở nên xanh mét. "Hách Liên Mặc Nhiên, nguoi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

"Ám vệ, bắt lấy phé vật này cho ta!" Trắc phu nhân ra lệnh, rất nhanh mười mấy hắc y nhân liền xuất hiện, trái phải đều là hắc y nhân Hoàng huyền tam, tứ phẩm, so với Phượng vệ của Phượng yêu nghiệt quả thực là kém xa.

Bắt quả dùng để luyện tập, thực lực vừa lúc phù hợp.

Mặc Nhiên ra tay trước, tập kích một tên ám vệ, ám vệ kia có chút kinh ngạc, không phải nói đại tiểu thư là phé vật sao?

Hiện giờ thoát nhìn không giống chút nào!

"Bắt lấy nằng cho ta, bị thương hay phé mất cũng không sao." Đáy mắt trắc phu nhân hiện lên một sự tàn nhẫn.

Nhưng điều làm trắc phu nhân kinh ngạc rớt hàm chính là, Hách Liên Mặc Nhiên không những đánh nhau với đám ám vệ mà còn hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong.

Tuy Hách Liên Mặc Nhiên chỉ là tam phẩm đỉnh mà thôi, nhưng kết hợp với kỹ năng chiến đấu ở hiện đại, khi đối phó với ám vệ cũng không khó khăn gì.

Rất nhanh, trắc phu nhân liền trở mặt nhìn Hách Liên Mặc Nhiên giải quyết xong đám ám vệ.

Nữ nhân bên trong hậu viện có ám vệ đã là chủ tử yêu thích nằng ta, nhưng mười mấy người đã là cực hạn, vậy mà giờ đây mười mấy người đó đều bị Mặc Nhiên giải quyết hết, trắc phu nhân hiển nhiên đã trở thành quang côn tư lệnh.

Nằng ta run rẩy nói: "Nguoi không phải Hách Liên Mặc Nhiên!"

"Hách Liên Mặc Nhiên là một phé vật, không có khả năng lợi hại như vậy!" Hiện tại trắc phu nhân sợ hãi không thôi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó chính là chạy!

Trắc phu nhân luôn luôn tra tấn Hách Liên Mặc Nhiên lần đầu tiên bị Hách Liên Mặc Nhiên dọa sợ.

Âm thanh Hách Liên Mặc Nhiên lạnh lùng vang lên: "Chạy, nguoi muốn chạy đi đâu?"

Trắc phu nhân chỉ lo cắm đầu chạy trốn, căn bản không nhìn đường, chạy thế nào không chạy lại chạy tới bên hồ, đến khi đó thì phía sau đã không còn

đường lui.

Bà ta run rẩy nói: "Người không được lại đây, người....."

Hách Liên Mặc Nhiên đi tới, khóe miệng gọi lên nụ cười tà khí, đập một cước lên người trác phu nhân.

"Ào --" Tiếng nước vang lên, trác phu nhân kêu thảm thiết trong hồ. "Cứu mạng --"

"Cứu mạng --"

Hách Liên Mặc Nhiên xoay người rồi đi, người ở tướng quân phủ không ít, bà ta quý khóc sùi gào như vậy, tuyệt đối có sẽ người tới cứu. Phòng chừng không chết được, bất quá có thể cho nữ nhân này một bài học cũng đã cực kì đại khoái nhân tâm.

Hách Liên Mặc Nhiên còn chưa trở lại viện bao lâu, đột nhiên bên ngoài vang đến một tiếng mắng to. "Nghiep chương, lăn ra đây cho ta!"

Mặc Nhiên hơi sững sốt, thanh âm này có chút quen tai, nhưng nàng lại không nhớ nổi là thanh âm của ai.

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, liền thấy một nam nhân cao lớn, diện mạo tuấn mỹ, thân hình mạnh mẽ, Mặc Nhiên mới bừng tỉnh đại ngộ, người nam nhân này hình như là cha của nàng.

Mấy năm không gặp một lần, hôm nay lại đi tìm tới cửa.

Hắn vừa thấy Mặc Nhiên ra liền quát: "Nghiep chương, người quý xuống cho ta!"

Mặc Nhiên lạnh lùng hỏi ngược lại: "Vì sao ta phải quý xuống?"

"Vốn dĩ cho rằng người phế vật vụng về, ít nhất còn biết nghe lời. Không ngờ người chẳng những bại hoại gia môn mà lại còn tàn hại tỷ muội, ngay cả mẫu thân người cũng không tha!"

Mặc Nhiên cười mỉa mai: "Tỷ muội? Ta không nhớ là mẫu thân ngoại trừ sinh cho ta một ca ca đã lớn thì còn sinh thêm muội muội nào nữa. Hơn nữa mẫu thân của ta, chỉ có một, nữ nhân kia, nàng ta không xứng."

Mặc Nhiên ngẩng đầu, kiệt ngạo khó khăn nhìn Hách Liên Phong.

"Người lại còn dám tranh luận?" Nữ nhi của mình luôn dễ bảo, vẫn sùng bái hắn không thôi. Không ngờ nữ nhi mấy năm qua không gặp lại dám làm trái lời hắn.

"Nhiều năm như vậy ta thật là sơ sót trong việc quản giáo người, mới nuôi người thành cái dạng này. Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn người mới được!" Hách Liên Phong cả giận nói.

"Người đâu! Thi hành gia pháp!" Hách Liên Phong vung tay, vài nam nhân cường tráng liền đi tới, muốn bắt lấy Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nghiêng người tránh thoát, nàng đã không còn một chút hảo cảm nào với người cha này, cho dù hắn đã cho nàng sinh mệnh, về sau hắn cũng chỉ là một người qua đường.

Mấy năm qua chẳng quan tâm đến nữ nhi mình không nói, vừa thấy mặt lại không phân rõ trắng đen bắt nàng chịu gia pháp.

Mặc Nhiên vừa ra tay, mấy đại hán kia lập tức ngã xuống, nàng phản nghịch như thế càng làm Hách Liên Phong giận không thôi. "Đừng tưởng rằng có một chút công phu là có thể xông lên trời, hôm nay ta nhất định sẽ tự mình dạy dỗ người!"

Hách Liên Phong vừa ra tay, Mặc Nhiên liền lợi dụng thân pháp xảo diệu của mình tránh thoát đòn công kích của hắn.

Tự mình công kích lại bị nữ nhi phế vật tránh thoát, Hách Liên Phong vừa giận lại vừa bức. Cuối cùng hắn thật sự ra tay, thực lực địa huyền bạo phát, tấn công Mặc Nhiên.

Đây chính là thực lực địa huyền sao? Thực lực của mình vẫn còn quá yếu, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Ngay tại thời điểm Hách Liên Phong công kích, Mặc Nhiên tập trung huyền lực toàn thân lên cánh tay ngăn cản, sau đó thân thể giống như mũi tên nhọn nhảy vọt lên.

"Phanh --" Nàng nắm chặt nắm tay, đâm vào bụng Hách Liên Phong.

Hách Liên Phong che bụng lui về sau, mà Mặc Nhiên cũng cảm thấy xương bàn tay mình vỡ vụn, trên đầu đầy mồ hôi lạnh.

Một người chỉ mới Hoàng huyền tam phẩm như nàng mà muốn đả thương một tên Địa huyền lục phẩm, không trả giá đắt một chút thì sao có thể làm hắn bị thương được.

Bản thân thể nhưng lại bị thương, trên bụng truyền đến cơn đau đớn khiến Hách Liên Phong hoàn toàn nổi giận. "Nghiep chương, người cũng dám đả

thương ta? Mục vô tôn trưởng, thật sự đáng chết!"

Hách Liên Phong cuồng bạo không thôi, dùng chiêu mạnh nhất của hắn. Mặc Nhiên thầm kêu không tốt, lão Hách Liên Phong này tuyệt đối không phải người, ngay cả nữ nhi mình cũng có thể hạ sát chiêu.

Huyền lực cường hãn ập vào trước mặt, nàng căn bản không trốn thoát, lập tức nổi giận mắng: "Hách Liên Phong, ngươi muốn giết con mình sao?"

Hách Liên Phong cả giận nói: "Nghịch chướng như ngươi, không xứng làm nữ nhi ta. Hôm nay ta tự mình tiễn ngươi một đoạn!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nghi ngờ thân thế

"Hỗn trưởng, ngươi đang làm gì thế kia!" Lúc này, một tiếng rống giận chấn động thiên địa vang lên.

Một lực lượng cường hãn nhanh chóng bảo vệ Hách Liên Mặc Nhiên, lực lượng của một huyền giả cường đại bộc phát làm Hách Liên Phong gần như muốn trào khí huyết.

Lúc này một lão giả tóc bạc đi tới trước mặt Mặc Nhiên, lo lắng hỏi: "Nhiên Nhi, con có sao không?"

Mặc Nhiên lắc lắc đầu, may mà gia gia tới kịp, bằng không nàng thật sự sẽ bị phụ thân thân sinh này giết chết.

Nhìn cả người Mặc Nhiên chật vật, hoa cỏ trong viện đều không khác gì bị phá hủy, hiển nhiên có thể thấy nơi này đã trải qua một trận đại chiến như thế nào.

Hách Liên Bá Thiên phần nộ không thôi, "Nghịch chướng, ngươi cũng dám thương tổn Nhiên Nhi ư!"

Lúc trước Hách Liên Phong mắng Mặc Nhiên, bây giờ lại đến lượt hắn.

Lúc này Hách Liên Bá Thiên mặc một thân áo gấm màu đen, cả người tản ra cái loại hơi thở thiết huyết như trên chiến trường.

Hách Liên Phong cũng sợ hãi phụ thân, thấp thòm giải thích: "Nghịch súc này, nó....."

Nghe thế, Hách Liên Bá Thiên không hề có hình tượng nổi giận mắng: "Ngươi mới là nghịch súc, lại dám nói Nhiên Nhi như vậy? Ngươi chẳng quan tâm đến Nhiên Nhi thì thôi, hôm nay còn dám xuống tay với Nhiên Nhi, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám trục xuất ngươi khỏi tướng quân phủ à?"

Khóe miệng Hách Liên Mặc Nhiên khẽ cong lên, gia gia giữ gìn nàng như vậy, thậm chí còn có ý muốn trục xuất Hách Liên Phong khỏi gia môn, toàn tâm toàn ý đến thế, thật sự khiến nàng rất cảm động.

Nghe thế, đáy mắt Hách Liên Phong hiện lên một tia âm đạm, sau đó nói: "Cha, người nghe con giải thích."

"Giải thích? Ngươi muốn giải thích cái gì?"

"Hách Liên Mặc Nhiên khiến ba người Yên Nhi bọn họ bị thương, lại còn đá Vinh Nhi vào trong hồ, loại nữ nhi bất hiếu như vậy, chẳng lẽ con không nên giáo huấn sao?" Hách Liên Phong đứng thẳng lưng, dù sao cũng là Hách Liên Mặc Nhiên sai.

"Nhiên Nhi giáo huấn mấy muội muội thì có làm sao? Con bé là đại tỷ, con bé có quyền. Hơn nữa nữ nhân kia chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, Nhiên Nhi có làm nàng ta chết đuối cũng chẳng sao. Ngươi lại vì những chuyện này mà dám khi dễ Nhiên Nhi!" Hách Liên Phong vừa giải thích xong, chẳng những không khiến Hách Liên Bá Thiên bớt giận, ngược lại còn khiến ông phần nộ vô cùng.

"Hơn nữa vừa rồi ngươi còn hạ sát chiêu với Nhiên Nhi, ngươi cái đồ súc sinh này, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ lại ngươi mới được!" Nói xong, tay liền tích tụ huyền lực Thiên huyền phóng về phía Hách Liên Phong.

"Oanh ——" một tiếng vang lớn, Hách Liên Phong mạo hiểm né tránh, nhưng lại cảm thấy không ít sợ hãi.

Hách Liên Mặc Nhiên thầm đưa ngón tay cái lên với gia gia mình, gia gia uy vũ!

Hách Liên Phong nhìn chặt vật không thôi, Hách Liên Bá Thiên lạnh lùng cất tiếng: "Quản lý cho tốt nữ nhân ở hậu viện của ngươi, thật sự cho rằng ta không biết gì sao? Cho dù về sau Nhiên Nhi có diệt hết bọn họ, cũng là do bọn họ chết chưa hết tội."

Khóe miệng Mặc Nhiên khẽ cong lên, có những lời này của gia gia, nàng không còn gì để băn khoăn nữa.

"Cha, sao người lại có thể bất công như vậy? Chẳng lẽ ở trong lòng người, con của người chỉ có mỗi người kia, còn con thì không phải?" Thấy Hách Liên Bá Thiên giữ gìn Hách Liên Mặc Nhiên như thế, Hách Liên Phong phần nộ vô cùng, trong mắt toát ra sự không cam lòng.

Hách Liên Bá Thiên sắc bén liếc hẳn, âm thanh lạnh lùng: "Người cứ đi cho ta ——"

Hách Liên Phong rời đi, ánh mắt oán độc liếc nhìn Mặc Nhiên một cái.

Hách Liên Mặc Nhiên có chút nghi hoặc, Hách Liên Phong nói người kia là ai? Gia gia không phải chỉ có một nhi tử là Hách Liên Phong ư?

Mà gia gia đối xử với nàng và với Hách Liên Phong cũng có chút kỳ lạ, chẳng lẽ nơi này còn bí mật gì hay sao?

Hách Liên Bá Thiên kéo Hách Liên Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhi, con đi với ta đến thư phòng một chuyến."

Sau khi đi vào thư phòng, Hách Liên Bá Thiên liền bắt đầu chỉ vào mũi của Hách Liên Mặc Nhiên, mắng: "Con cái nha đầu chết tiệt này, lại đi đánh bừa với nghiệp súc kia. Chẳng lẽ con không muốn sống nữa sao?"

Hách Liên Mặc Nhiên cúi đầu đáp: "Con cho rằng hổ dữ không ăn thịt con, đâu có ngờ....."

Hách Liên Bá Thiên tức thời nói không ra lời, ấp úng muốn giải thích gì đó. "Nhiên Nhi, con không nên suy nghĩ nhiều. Kỳ thật....."

Đáy mắt Hách Liên Mặc Nhiên ánh lên một tia sáng, quả nhiên là có bí mật! "Gia gia, kỳ thật là cái gì?" Mặc Nhiên nghi hoặc nhìn về phía Hách Liên Bá Thiên.

Hách Liên Bá Thiên phát tay nói: "Không có gì!"

Sau đó Hách Liên Bá Thiên vội vàng dời đề tài: "Nhiên Nhi, vừa rồi con giằng co với nghiệp chương kia, lại còn đánh nhau được một lát. Có phải con có thể tu luyện huyền lực không?"

Hai mắt Hách Liên Bá Thiên phát sáng, Mặc Nhiên gật đầu trả lời: "Sau khi Phượng Khuynh Ca cho con viên đan được giải độc, con liền phát hiện mình có thể tu luyện huyền lực." Mọi chuyện cứ việc đẩy cho viên đan được kia của Phượng Khuynh Ca là được rồi, miễn cho gia gia hoài nghi.

"Hiện giờ thực lực của con là gì?"

"Hoàng huyền tam phẩm mà thôi."

"Cái gì? Hoàng huyền tam phẩm?" Hách Liên Bá Thiên mở to hai mắt mà nhìn, con bé mới tu luyện bao lâu, vậy mà đã tới Hoàng huyền tam phẩm rồi!

Kinh ngạc qua đi, Hách Liên Bá Thiên lập tức phá lên cười, "Ha ha ha, nữ nhi của nhi tử Hách Liên Bá Thiên ta sao có thể là phế vật được! Ha ha ha!"

Hách Liên Bá Thiên cực kì cao hứng, mà thời điểm nói đến câu nhi tử kia, trong mắt ông có chút kiêu ngạo và tự hào, trong khi ông lại không có thái độ như thế với Hách Liên Phong.

Đáy lòng Hách Liên Mặc Nhiên có một suy đoán lớn mật, nhi tử của gia gia không chừng không chỉ có mỗi Hách Liên Phong, chỉ sợ phụ thân chân chính của nàng cũng không phải Hách Liên Phong.

Chuyện như vậy, vì sao gia gia vẫn luôn cất giấu, không để ai biết?

"Nhiên Nhi muốn công pháp gì, muốn huyền kỹ gì, gia gia lập tức dẫn con đến tàng bảo lấy, con muốn cái gì thì chọn cái đấy."

Mặc Nhiên bắt đầu dĩ đáp: "Gia gia, con đã có công pháp rồi."

"Công pháp của con từ đâu ra? Phẩm cấp thế nào?"

"Là sư phụ của con cho con." Sợ Hách Liên lão gia từ dò hỏi sư phụ, Hách Liên Mặc Nhiên tiếp tục nói: "Sư phụ con chính là một vị cao nhân gặp ở đây vục."

"Con cảm thấy sư phụ còn mạnh hơn gia gia không ít, công pháp hẳn đưa nhất định rất lợi hại."

Còn lợi hại hơn cả ông, chẳng lẽ là Thiên huyền đỉnh hoặc Thần huyền trong truyền thuyết?

Hách Liên Bá Thiên khê sừng sốt, cháu gái mình có được kỳ ngộ như vậy, khó trách Nhiên Nhi thay đổi lớn đến thế, chẳng qua những thay đổi này đều phát triển theo hướng tốt.

"Về sau con phải tu luyện công pháp sư phụ con đưa cho thật tốt đấy!"

"Dạ!" Mặc Nhiên gật gật đầu.

Hai ông cháu hàn huyên được một lúc thì có người tới truyền tin: "Lão tướng quân, Hoàng hậu nương nương tới."

Hách Liên Bá Thiên thu lại nụ cười trên mặt, mà ánh mắt Mặc Nhiên cũng tối sầm lại, bình tĩnh nhiều ngày như vậy, Hoàng hậu rốt cuộc cũng tìm tới cửa.

Giải quyết xong một Hạnh Nhi, nhưng sự việc Thái tử trúng độc vẫn còn chưa kết thúc, mà Hách Liên Mặc Nhiên nàng chính là người bị tình nghi lớn nhất kẹp giữa hai đại thế lực này.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nghênh thú và hưu phu

"Nha đầu đáng ghét kia, đi cùng ta. Hôm nay cho dù là Hoàng thượng tới cũng không thể động đến một sợi lông của con." Hách Liên Bá Thiên bá đạo nói.

Bọn họ vừa đến đại sảnh liền nhìn thấy Hách Liên Phong đang chiêu đãi Hoàng hậu, Trắc phu nhân với sắc mặt tái nhợt cũng đứng phía sau.

Hách Liên Bá Thiên nhìn về phía Hoàng hậu, hỏi: "Lão thần diện kiến Hoàng hậu nương nương. Không biết hôm nay ngọn gió nào đã đưa Hoàng hậu nương nương tới?"

"Hôm nay ta đến thăm Nhiên Nhi, Nhiên Nhi gặp phải kinh hách, không biết đã tốt lên chưa? Bồn cung tính đưa nàng hồi cung để điều dưỡng một phen." Hoàng hậu ôn nhu nói.

"Hách Liên phủ vẫn chưa nghèo đến mức không thể dưỡng thương cho Nhiên Nhi, đa tạ ý tốt của Hoàng hậu nương nương." Hách Liên Bá Thiên thâm cười lạnh: Nếu cháu gái ta mà vào cung thì chỉ sợ đã mất mạng ở đó rồi!

Lão gia hỏa này thật khó đối phó! Sau đó Hoàng hậu từ ái nhìn về phía Mặc Nhiên, hỏi: "Không biết Nhiên Nhi cảm thấy thế nào?"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, Hoàng hậu nương nương nên chiếu cố cho tốt Thái tử mới đúng. Với cả, Thái tử trúng độc nặng hơn ta nhiều." Hách Liên Mặc Nhiên mở miệng đáp.

Hách Liên Bá Thiên giải thích với hoàng gia rằng hai người bọn họ đều trúng độc, hơn nữa còn có Phượng thể tử của Phượng Vương phủ đứng ra chứng minh việc Mặc Nhiên quả thật trúng độc, cho nên Hoàng hậu không có lý do gì để bắt nàng, vì thế muốn đưa nàng vào trong cung để ép hỏi.

Đáy mắt Hoàng hậu lóe lên một tia sáng lạnh, thân thể Thái tử đã không còn đáng ngại, chỉ là bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội bầy Lạc Vương, nhưng mà Hách Liên Mặc Nhiên này cũng không hề dễ khống chế một chút nào.

"Bồn cung thật sự rất thích Nhiên Nhi, chẳng lẽ thật sự muốn bồn cung hạ chi, Nhiên Nhi mới vào cung sao?" Hoàng hậu cười nói, nhưng lại tiểu li tàng đao.

Thích, nàng thật sự không biết Hoàng hậu thích nàng chỗ nào mà đến nỗi phải hạ chi, chỉ sợ là đang uy hiếp.

Đang lúc Mặc Nhiên muốn cự tuyệt, đột nhiên có người tới truyền tin: "Lạc Vương tới!"

Sắc mặt Hoàng hậu trở nên xanh mét, Mặc Nhiên lại nghiêng ngả cười, thấy Hoàng hậu tới, Vân Thiên Lạc cuối cùng cũng nhịn không được mà tự thân xuất mã.

Lạc Vương tới, lại còn mang theo không ít quà, chất đầy bên trong đại sảnh tướng quân phủ. Hách Liên Bá Thiên nói: "Lạc Vương, người đây là..."

Lạc Vương đáp: "Bồn vương và Nhiên Nhi từ nhỏ đã có hôn ước, hiện giờ chúng ta cũng không còn nhỏ, cho nên tới tướng quân phủ hạ sinh lễ."

"Hy vọng ba ngày sau ta có thể nghênh thú Nhiên Nhi vào cửa." Vân Thiên Lạc chân thành mà thâm tình nhìn Mặc Nhiên, tựa như có thể làm cho đầu óc người ta hôn mê quay cuồng.

Mười lăm năm qua, hắn rất ít đề cập đến chuyện nghênh thú nàng, bây giờ lại đi làm việc này, còn ước gì nhanh nhanh cưới nàng vào cửa.

Đến lúc đó khiến nàng chết thán không biết quý không hay, thật đúng là nhẹ nhàng đi rất nhiều!

"Nhiên Nhi có thể gả đi, đây chính là đại hi sự! Hơn nữa chuyện giữa Nhiên Nhi và Phượng thể tử đang làm mưa làm gió, vốn tưởng rằng Lạc Vương sẽ từ hôn, không ngờ Lạc Vương trọng ước hẹn, còn đáp ứng nghênh thú Nhiên Nhi vào cửa làm trắc phi." Lúc này, Trắc phu nhân âm dương quái khí nói.

Vừa nghe đến đây, Hách Liên Bá Thiên giận dữ, rít từ kẽ răng mấy chữ, "Trắc phi —— Thân phận của Nhiên Nhi nhà ta sao có thể làm trắc phi!"

Lạc Vương bình tĩnh trả lời: "Hách Liên lão tướng quân cũng biết lời đồn bên ngoài, hơn nữa Nhiên Nhi từ nhỏ không thể tu luyện, dung mạo có khiếm

khuyết, để nàng làm Lạc Vương phi sẽ gây áp lực cho nàng, còn không bằng an tâm làm một trắc phi, ta có thể bảo đảm nhất thời vinh hoa."

Khẩu khí kia, giống như đem chuyện Mặc Nhiên vốn dĩ phải là chính phi biến làm thiếp là chuyện vĩ đại cỡ nào.

Lúc này Hách Liên Phong tới khuyên: "Cha, chính phi hay trắc phi thì có gì không tốt? Chủ yếu là Nhiên Nhi có thể gả ra ngoài. Nhiên Nhi làm trưởng tử, nếu nó vẫn không gả đi thì bọn Yên Nhi phải làm sao bây giờ?"

Sống chết xem Hách Liên Mặc Nhiên thành nữ nhi vĩnh viễn cũng không gả được.

"Hách Liên tướng quân phủ đại tiểu thư trở thành Lạc Vương Trắc phi, Lạc Vương chẳng lẽ cảm thấy thỏa đáng sao?"

Lạc Vương mặt không đỏ tim không đập đáp: "Ta sẽ đối xử với Nhiên Nhi thật tốt. Ta tin rằng Nhiên Nhi sẽ không để ý đến danh phận."

Nhìn một đám người diễn trò, Trắc phu nhân và phụ thân hạ thấp năng, Hoàng hậu uy hiếp còn có Lạc Vương cao ngạo tự đại.

"Ta để ý, ta rất để ý." Thanh âm Mặc Nhiên lạnh lùng phát ra.

Lạc Vương có chút không thể tin nổi nhìn về phía Mặc Nhiên, ánh mắt nàng lúc này lạnh lùng vô cùng, không còn một tia mê luyến đối với hắn.

Vốn dĩ ngày đó Mặc Nhiên khác thường, hắn chỉ cho rằng nàng bị trúng độc nên đầu óc không thanh tỉnh, không ngờ nàng thật sự đã thay đổi.

"Nhiên Nhi, danh phận thật sự quan trọng đến như vậy sao? Ta biết nàng không thích những thứ hư danh đó." Lạc Vương lên tiếng.

Mặc Nhiên cười lạnh: "Lạc Vương, ta nghĩ là ngươi đã lầm. Chính phi hay trắc phi ta không thêm để ý, cái ta để ý chính là gả cho ngươi."

"Mặc Nhiên ta tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi, Vân Thiên Lạc, hiện giờ ta nói rõ cho ngươi biết." Mặc Nhiên nhìn thẳng vào hắn, nói.

Đôi con ngươi đen láy loá mắt như sao trời, kiên định quả quyết như vậy, làm cho tâm Vân Thiên Lạc nao nao.

Nàng vậy mà lại cự tuyệt!

"Ta không tin."

"Đem giấy mực tới!" Mặc Nhiên nói.

Rất nhanh giấy và mực đã được đưa tới, Mặc Nhiên viết xuống mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó ném cho Vân Thiên Lạc, hỏi hắn: "Đây, ngươi đã tin chưa? Lạc Vương điện hạ?"

Vân Thiên Lạc cầm tờ giấy lên, nhìn đến nội dung phía trên, thiếu chút nữa đã tức điên, mặt trên viết hai chữ "Hưu thư".

Phía sau viết, "Hách Liên Mặc Nhiên ta hôm nay hưu Vân Thiên Lạc, từ đây nam cưới nữ gả, không liên quan tới nhau."

"Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi cũng dám hưu ta?" Lạc Vương không thể nhịn được nữa, nhìn Mặc Nhiên rít gào.

Người trong Tướng quân phủ cũng sợ đến ngây người, từ xưa chỉ có hưu thê, nhưng mà còn chưa xuất giá đã hưu phu, đây chính là lần đầu tiên đó! Đại tiểu thư nhà bọn họ thật quá buồn hân!

"A ha ha ha!" Hách Liên lão tướng quân cười to. "Hay cho chữ 'hưu'!"

Tiếng cười của Hách Liên lão tướng quân càng khiến cho sắc mặt Vân Thiên Lạc xanh mét, Lạc Vương nhìn Hách Liên Mặc Nhiên đang đứng trước mặt, nói: "Thu hồi lời ngươi vừa nói, thu hồi cả hưu thư của ngươi, ta thú ngươi làm chính phi."

Hiện giờ hắn không biết là bởi vì nuốt không trôi cơn giận này mà quên mất chuyện cưới Hách Liên Mặc Nhiên về phủ rồi giải quyết, ngược lại trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nhất định phải cưới nàng về, sau đó nhục nhã nàng ngàn lần vạn lần trả thù cho hắn.

Mặc Nhiên khẽ mở đôi môi đỏ, chậm rãi nói: "Không có khả năng." Chỉ có óc bả đậu mới chịu gả cho một nam nhân trăm phương ngàn kế muốn giết mình.

"Mặc Nhiên, ngươi muốn tìm chết đúng không!" Bị cự tuyệt, Vân Thiên Lạc thẹn quá hóa giận liền đuổi tay chop về phía Mặc Nhiên.

Thân thể Mặc Nhiên né tránh như cá trạch, khí thế trên người tuyệt đối không thua kém. Vân Thiên Lạc trừng lớn đôi mắt nhìn Hách Liên Mặc Nhiên, hỏi: "Ngươi có thể tu luyện huyền lực?"

Rồi sau đó, hắn nói: "Thu hồi lời ngươi vừa nói, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi không phải phế vật, đủ khả năng làm Lạc Vương phi."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, muốn ta gả cho ngươi, nằm mơ ——!" Mặc Nhiên lạnh lùng nói.

"Vậy ngươi đi chết đi cho ta!" Năm lần bảy lượt bị một nữ nhân mà hắn đã từng chửi bỏ cự tuyệt, sự kiên nhẫn của Lạc Vương đã tới cực hạn.

Ngay lúc Vân Thiên Lạc động thủ với Mặc Nhiên, bỗng một thanh âm vang lên, "Vân Thiên Lạc, nam tử hán không đấu với nữ. Muốn đụng đến Nhiên Nhiên của ta, còn phải xem tiêu gia ta có đáp ứng hay không cái đã!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lạc Vương giận đến hộc máu

Chấn trước người Hách Liên Mặc Nhiên là một nam nhân, hồng y như lửa, đường hoàng vô cùng, tà tứ lười biếng.

Tóc đen như thác nước, tử ngọc làm trâm, dung nhan giống như yêu tinh, phong hoa tuyết đại. Nam nhân này tuyệt đối có năng lực mê hoặc thương sinh, yêu nghiệt tới cực hạn.

Những ai vừa thấy dung nhan của hắn đều có cảm giác xuất chúng, nhưng vừa nhớ đến tính tình người này, họ đều cảm thấy đau ruột.

Phượng Thế tử, phi dương ương ngành không nói lý, toàn bộ Nam Vân Quốc không có ai hồ nháo hơn hắn.

Hiện giờ hắn lại tới đây xem náo nhiệt, có khi nào tin đồn là sự thật?

Mặc Nhiên lạnh mặt nói: "Sao ngươi lại tới đây?" Vốn dĩ cho rằng sau khi ra khỏi đáy vực, nàng và yêu nghiệt này có thể cầu về cầu, lộ về lộ.

Không ngờ hắn lại xuất hiện, đúng là âm hồn bất tán mà!

"Ô ô ô! Nhiên Nhiên đã nói sẽ chịu trách nhiệm với ta mà! Vừa nghe thấy tên vương bát đần Vân Thiên Lạc hạ sinh lễ với nàng, ta liền mang theo sinh lễ cùng cõi lòng tan nát gần chết tới nè!" Phượng Khuynh Ca nức nở.

"Nhiên Nhiên, nàng xem xem có vừa ý với sinh lễ ta chuẩn bị không." Sau đó hắn trừng mắt nhìn một tùy tùng theo hắn tới: "Còn không mau đọc danh sách sinh lễ!"

"Ba rương công pháp Địa huyền, ba mươi bình tử kim ngọc tùy, một rương Hoàng cấp đan dược, mười bình Thiên cấp đan dược....." Một hàng danh sách sinh lễ làm toàn bộ người ngồi ở đây gần như muốn hôn mê.

Mỗi thứ đều là trân bảo hiếm có trên thế giới khiến người ta phải đỏ mắt, trong khi Vân Thiên Lạc thân là một Vương gia lại mang những thứ sinh lễ bình thường kia, hiển nhiên là trông ảm đạm thất sắc hơn rất nhiều.

Phượng Khuynh Ca đúng là một kẻ điên, đưa sinh lễ lại đi lấy ra nhiều bảo bối như vậy, hắn quả thực muốn Phượng Vương phủ táng gia bại sản mà!

Vậy mà sau khi nghe xong, Phượng Khuynh Ca lại không hài lòng, nói: "Nhiên Nhiên, mấy thứ này không thể đặt lên bàn dược, để ta sửa lại danh sách trước cái đã, hôm nào ta đưa cho nàng thứ tốt hơn."

Mọi người nghe xong, tất cả đều xém chút nữa hộc máu, mấy thứ này mà không để lên bàn dược thì cái gì mới coi như để lên bàn dược!

(*) Là thế này, người ta sẽ đặt sinh lễ đẹp nhất, có giá trị nhất lên trên một cái bàn, thế nên khi Phượng Khuynh Ca nói những thứ trân bảo trên không đặt lên bàn dược thì khiến cho mấy người kia tức hộc máu.

Lúc này sắc mặt Vân Thiên Lạc đã biến thành cái bảng pha màu, Phượng Khuynh Ca nói sinh lễ của mình không để lên được mặt bàn, vậy chẳng khác nào muốn nói sinh lễ của hắn là rác rưởi sao!

Hắn thân là Vương gia, nhi tử thân sinh của đương kim đế vương, lại chẳng bằng một Vương thế tử khác họ.

Hắn nhìn xuống, lên tiếng: "Phượng Thế tử, đây là việc riêng của bọn ta, mong người ngoài như ngươi không nên tham gia."

Phượng Khuynh Ca ôm cánh tay Mặc Nhiên, bảo: "Ta sao có thể xem như là người ngoài, ta đã là người của Nhiên Nhiên rồi."

Tức khắc mọi người đều ồ lên, kinh ngạc nhìn về phía Mặc Nhiên, Mặc Nhiên đẩy hắn ra, hận không thể may cái miệng của thằng nhãi này lại.

Không nói mấy suy nghĩ bậy bạ này thì chết à! Ngay cả gia gia đã được nàng giải thích rõ ràng cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía nàng.

Nàng tình nguyện ứng phó với mười Vân Thiên Lạc cũng không muốn ứng phó tên yêu nghiệt khó chơi này.

Mặc Nhiên đi đến trước mặt Vân Thiên Lạc, "Lạc Vương, Hách Liên Mặc Nhiên ta hừ ngươi, tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi. Chúng ta không có gì để nói cả."

Khóe miệng Vân Thiên Lạc gọi lên nụ cười lạnh, "Hừ ta, ai nói?"

"Hừ thư trên tay ngươi, chẳng lẽ ngươi không thấy à?" Hách Liên Mặc Nhiên trả lời.

"Hừ thư?" Lạc Vương nhẹ nhàng động thủ đã xé tờ hừ thư thành từng mảnh.

Vụn giấy như bông tuyết bay đầy trời, Vân Thiên Lạc bình tĩnh hỏi: "Bây giờ còn có hừ thư sao? Bỏn vương chưa từng nhìn thấy."

Sau đó hắn nhìn về phía Mặc Nhiên, đắc ý nói: "Ngươi phải gả cho ta!"

"Ngươi đây là chơi xấu, rõ ràng Nhiên Nhiên đã hừ ngươi, ngươi lại không chịu thừa nhận. Ngươi xé tờ giấy kia thì sao, ta giúp Nhiên Nhiên viết một tờ khác." Phụng Khuyết Ca giương nanh múa vuốt về phía Vân Thiên Lạc, sau đó liền bắt đầu cầm bút viết hừ thư.

Mặc Nhiên phát hiện thằng nhãi này cũng không phải không có sở trường gì, ít nhất chiêu thức viết bút lông ấy, có thể so với đại sư Hoa Hạ thời cổ đại, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần so với nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng.

Trên hừ thư viết thế này: "Hách Liên Mặc Nhiên hôm nay hừ Vân Thiên Lạc, từ nay về sau nam cưới nữ gả, không liên quan tới nhau, nếu có vi phạm, chết cả nhà."

Mọi người nhìn mà cả kinh, cả người đầy mồ hôi lạnh. Chết cả nhà, cả nhà Lạc Vương chính là bao gồm cả Hoàng thượng đấy! Phụng Khuyết tử lại dám viết như vậy!

Chỉ sợ toàn bộ Nam Vân Quốc cũng chỉ có Phụng Khuyết tử vô pháp vô thiên là có lá gan như thế.

Phụng Khuyết Ca cầm hừ thư đưa tới trước mặt Vân Thiên Lạc, nói: "Cầm lấy hừ thư của ngươi rồi lăn ra khỏi tướng quân phủ. Muốn cưới Nhiên Nhiên của ta, không có cửa đâu!"

Vân Thiên Lạc dừ tợn nhìn Phụng Khuyết Ca, đoạt lấy rồi lại xé mất hừ thư, "Phụng Khuyết Ca, ngươi đừng có mà quá phận, Hách Liên Mặc Nhiên, ta đã định rồi!"

Phụng Khuyết Ca lười biếng nói: "Không sao, ngươi xé nữa thì ta lại viết nữa."

"Xoạt xoạt ————" lại viết thêm một bức hừ thư nữa.

Nếu bàn về công phu chọc tức người khác, Phụng Khuyết Ca mà nhận đệ nhị thì tuyệt đối không ai dám nhận đệ nhất.

Xé lại viết, viết lại xé, sự kiên nhẫn của Vân Thiên Lạc đã hoàn toàn hết, Mặc Nhiên cũng không kìm được mà mở một nụ cười nơi khóe miệng, biện pháp của thằng nhãi này quả thực là hay.

"Phụng Khuyết Ca, đủ rồi!" Vân Thiên Lạc rít gào.

Phụng Khuyết Ca lười biếng vén sợi tóc lên, tà mị cười bảo: "Vân Thiên Lạc, Nhiên Nhiên sẽ không thích ngươi, đối cũng sẽ không gả cho ngươi, ngươi chết tâm đi, tội gì phải giãy giụa như thế!"

Gân xanh trên trán Vân Thiên Lạc giãn giãn, xấu nữ phế vật Hách Liên Mặc Nhiên kia, muốn vứt bỏ cũng là hắn vứt bỏ nàng, nàng có tư cách gì mà không cần hắn, hắn tuyệt đối không cho phép!

Sau đó Phụng Khuyết Ca vờn tay nói: "Ngươi cũng không nhìn xem ngươi trông ra sao, đẹp bằng một nửa ta cũng không có, Nhiên Nhiên mà coi trọng ngươi thì quả thực chuyện viễn vông."

"Muốn cưới Nhiên Nhiên, ngươi vẫn nên trở về lò tái tạo lại mấy trăm năm, chờ đến lúc đẹp hơn ta rồi hẵng nói. Haizzz! Kỳ thật lớn lên quá đẹp cũng là một loại tội lỗi, đã kích người khác thật sự không tốt." Bàn tay thon dài tự kỷ trượt từ trên gò má hoàn mỹ không tì vết xuống.

Mọi người chửi thề, Phụng Khuyết tử ngươi cũng chỉ có khuôn mặt đẹp mà thôi, còn lại chỗ nào so được với Lạc Vương?

Lạc Vương quyền khuyển triều dã[1], thiên phú tu luyện lợi hại, cũng không biết sự tự tin của ngươi từ đâu tới, lại cho rằng mình ưu tú hơn Lạc Vương.

[1] Khuyết thế triều dã: Trong tay nắm quyền hành to lớn.

Khóe miệng Mặc Nhiên co giãn, thằng nhãi này một khi đã tự kỷ thì thiên hạ này không ai có thể bằng được.

"Phốc ————"

Lúc này, Lạc Vương quả thực giận đến mức nội thương, cảm thấy khí huyết dâng lên, lập tức hộc máu.

Mọi người đều chấn kinh rồi, lo lắng hỏi: "Lạc Vương, người làm sao vậy?"

"Lạc Vương....."

Lạc Vương cố gắng ổn định lại thân mình lung lay, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Bổn vương không sao."

Mặc Nhiên nhìn không được thờ dài, thật là cao thâm mà! Tuy rằng phế vật Phụng Khuyết Ca vĩnh viễn chỉ ở Hoàng huyền nhất phẩm, nhưng có thể làm một tên Địa huyền giận đến mức học máu cũng coi như một loại bản lĩnh nghịch thiên.

Mắt phụng hẹp dài của Phụng Khuyết Ca hơi dặc ý nhìn về phía Mặc Nhiên, giống như đang nói, Nhiên Nhiên, xem ta lợi hại chưa!

Lúc này Vân Thiên Lạc mở miệng, "Hách Liên Mặc Nhiên, ngươi muốn từ hôn là chuyện tuyệt đối không có khả năng, hôn ước này, không phải ngươi nói lui là có thể lui."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phụng Thế tử vs Lạc Vương

Mặc Nhiên khẽ nhíu chặt mày, hẳn là người trong hoàng thất, việc nàng từ hôn sẽ làm nhục danh dự hoàng thất, đương nhiên không dễ dàng như vậy.

Nhưng cho dù thế nào nàng cũng phải lui hôn.

"Lấy quyền áp người, ngoại trừ cái này, ngươi không còn chiêu nào khác à?" Phụng Khuyết Ca hừ lạnh.

Mọi người chửi thầm trong lòng, toàn bộ kinh thành, lấy quyền áp người nhiều nhất chính là Phụng Thế tử ngươi, ngươi lại còn mặt mũi nói người khác.

"Nếu ngươi chết cũng không muốn buông tay thì chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng. Ta sẽ cho ngươi biết, chỉ có Phụng Khuyết Ca ta mới xứng đôi với Nhiên Nhiên, Vân Thiên Lạc ngươi không xứng."

Vân Thiên Lạc nhíu mày, hỏi: "Cạnh tranh thế nào?" Hắn không tin phế vật tự cho mình là tốt này có chỗ nào so được với hắn.

"Chúng ta luận võ, thế nào?" Phụng Khuyết Ca nói.

Mọi người ngất xỉu, nhìn Phụng Khuyết Ca như nhìn kẻ ngốc, hẳn một người Hoàng huyền nhất phẩm luận võ với Lạc Vương đã đột phá tới Địa huyền, đây rõ ràng là tìm ngọc mà.

Mặc Nhiên cũng co gập khóe miệng, so dung mạo thì nghe còn được, hẳn tuyệt đối sẽ thắng, nhưng mà luận võ...

Xem ra dựa vào tên ngốc không đáng tin này, chẳng thà để nàng tự nghĩ cách còn hơn.

"Luận võ?" Vân Thiên Lạc khinh miệt nhìn Phụng Khuyết Ca, xem ra phế vật này lại tới đùa giỡn, cũng không có bao nhiêu tâm ý với Mặc Nhiên.

Hắn ta có ý tới tìm đánh, vậy hẳn cũng không cần khách khí, nhiều năm như vậy bị phế vật này cười trên đầu, hắn đã chịu đủ rồi.

"Luận võ, đương nhiên có thể, đến lúc đó nếu có làm Phụng Thế tử ngươi bị thương, còn thỉnh Phụng Thế tử thứ lỗi." Trong mắt Vân Thiên Lạc hiện lên một tia sáng lạnh.

Mặc Nhiên sững sờ, thì ra Lạc Vương chẳng những muốn nàng chết, mà còn rất bất mãn với Phụng yêu nghiệt. Mặc Nhiên kéo Phụng Khuyết Ca, hỏi: "Phụng yêu nghiệt, ngươi đừng có mà phá nữa. Chẳng lẽ ngươi thật sự có khuynh hướng tự ngược à? Lại đi luận võ với hắn ta."

Phụng Khuyết Ca cười xinh đẹp. "Nhiên Nhiên thật tốt, Nhiên Nhiên đang lo lắng cho ta đấy ư? Yên tâm đi! Ta tuyệt đối sẽ không thua đâu."

"Nếu nàng hôn ta một cái thì ta sẽ càng thắng đẹp mắt đó nha!" Phụng Khuyết Ca đưa khuôn mặt xinh đẹp của hắn tới trước mặt Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn nam nhân vô cùng yêu điểm trước mắt, nụ cười xán lạn, đôi con ngươi màu tím thanh triệt (trong suốt) vô cùng, tựa như lời hắn nói chính là sự thật.

Nhưng nếu hắn có thể đánh bại Vân Thiên Lạc, liệu trời có đổ mưa máu luôn hay không?

Mặc Nhiên quan sát hắn, chẳng lẽ hắn có át chủ bài, hay hắn là phế vật nguy trang?

"Nhiên Nhiên, có phải vì phụ rất đẹp hay không! Chờ đến lúc không có ai, ta cởi sạch cho nàng xem cũng không thành vấn đề nha!" Phụng Khuyết Ca lại nhai làm người ta suy nghĩ bậy bạ, nghe tới đây mọi người đều mặt đỏ tím đập.

Tên Phụng Thế tử này quả nhiên phóng đảng không kiềm chế được, ngay trước công chúng như vậy cũng nói được.

Sắc mặt Vân Thiên Lạc lúc này còn đen hơn cả đáy nồi. Hiện tại Mặc Nhiên vẫn là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn, vậy mà lại tình chàng ý thiếp với Phụng Khuynh Ca ngay trước mặt nhiều người như vậy, bảo hắn sao có thể nhịn!

Hắn lạnh lùng nói: "Phụng Thế tử, ngươi nói muốn luận võ, vậy khi nào thì bắt đầu? Ta không muốn lại nhìn thấy vị hôn thê của ta thân mật với nam nhân khác như thế đâu."

Phụng Khuynh Ca cười: "Lạc Vương cũng thật là, ta không biết một nam nhân lớn lên không đẹp bằng ta lại mơ ước Nhiên Nhiên của ta đấy."

"Mà luận võ ư? Đương nhiên là càng sớm càng tốt." Trong ngữ khí của Phụng Khuynh Ca cũng mang theo sự chờ mong. Tiếp theo còn nói thêm: "Ta nói trước, nếu ta thắng, phiền ngươi ấn dấu ngón tay cái lên hưu thư. Sau đó thực hiện chính xác theo nội dung đã ghi phía trên." Phụng Khuynh Ca giống như làm phép lấy ra hai tờ hưu thư.

Khóe miệng Mặc Nhiên lại co giật, rốt cuộc hắn đã chuẩn bị bao nhiêu bức hưu thư thế! Đúng là tên ghiền viết hưu thư mà!

"Như vậy nếu ta thắng, về sau ngươi không được xuất hiện trước mặt vị hôn thê của ta, còn phải lặn ra xa chỗ khác." Vân Thiên Lạc xụ mặt yêu cầu.

Phụng Khuynh Ca liếc về phía Lạc Vương, nói: "Vị hôn thê vị hôn thê, nghe thế ta thật sự rất không thoải mái."

Hắn gấp rút bảo: "Chúng ta lập tức quyết đấu một trận thắng bại đi! Bây giờ đến võ đường ở kinh thành, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta cũng đang có ý này." Vân Thiên Lạc gật đầu đáp.

Nói xong Phụng Khuynh Ca liền kéo Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên, nàng nhất định phải cố vũ cho ta đấy nhé!"

Vân Thiên Lạc thật sự muốn nắm vằm cái tay đang kéo Mặc Nhiên của Phụng Khuynh Ca, bất quá lại không hành động, cứ để cho hắn dây dưa một chút thời gian cuối cùng đi!

Lạc Vương Vân Thiên Lạc cùng Phụng Thế tử Phụng Khuynh Ca, hai người đều là nhân vật nổi danh ở Nam Vân Quốc, một người là đệ nhất phế vật, một người là đệ nhất thiên tài, mà hai nhân vật như vậy lại muốn luận võ ở võ đường.

Hơn nữa còn là vì tranh một nữ nhân, vị hôn thê của Lạc Vương, Nam Vân Quốc đệ nhất xấu nữ Hách Liên Mặc Nhiên.

Sau khi tin tức chấn động như thế truyền ra, toàn bộ võ đường liền trở thành biển người tấp nập.

Nếu là vì tranh tình cảm của đệ nhất mỹ nữ thì còn có thể hiểu, nhưng đây lại đi tranh đệ nhất xấu nữ, thật sự là quá kỳ quái!

Hách Liên Mặc Nhiên là người nào, kinh thành không ai không biết, đại tiểu thư Hách Liên tướng quân phủ, đính hôn với Lạc Vương từ trong bụng mẹ, nhưng vừa sinh ra đã xấu đến nỗi dọa cho bà mẹ hôn mê, lớn lên như ác quỷ, hơn nữa lại không thể tu luyện huyền lực, phế vật vô cùng, tính cách yếu đuối, là một cái bao cò.

Lúc này võ đài cao cấp nhất võ đường đã hoàn toàn chuẩn bị xong, chính là vì để cho hai vị kia luận võ!

Mỗi lần võ đường luận võ đều sẽ có đặt cược, nhưng lúc này đây căn bản là không thể đánh cược được, bởi vì có cược mọi người cũng sẽ mua Lạc Vương thắng hết!

(*) Để mình giải thích một chút đoạn này. Khi đặt cược thì cả hai bên đều phải có người đặt mới tiến hành cược được. Ở đây mọi người đều mua hết cho Lạc Vương thắng, không ai đặt cho Phụng Khuynh Ca nên không thể bắt đầu cược.

Nhưng mà lúc này Phụng Khuynh Ca lại nói: "Hôm nay sao lại không có đặt cược?" Hiển nhiên hắn là khách quen nơi này.

"Nếu không có ai đặt cược, vậy ta tự mua cho ta một vạn lượng hoàng kim, cược ta thắng." Phụng Khuynh Ca cực kỳ hào khí lên tiếng.

Mặc Nhiên đứng cạnh hắn nhủ mày, cái này không phải đơn giản chỉ có tiền là được! Có tiền cũng không thể lãng phí như vậy.

Hay là hắn thật sự cho rằng hắn có thể thắng? Mặc Nhiên càng nhìn Phụng Khuynh Ca càng cảm thấy không thấu, nếu trước kia mọi thứ đều là hắn nguy trang, vậy hắn thật sự là một người rất đáng sợ.

Đùa giỡn toàn bộ người trong thiên hạ trong lòng bàn tay, hai mươi năm không nhìn thấy gương mặt thật của hắn, có thể không đáng sợ sao?

Thấy Phụng Khuynh Ca ra tay, Vân Thiên Lạc cũng không cam lòng nói: "Ta cũng mua cho mình một vạn lượng hoàng kim." Hắn nhất định có thể thắng.

Có hai người mở đầu, kế tiếp võ đường rất nhiều người đều sôi nổi đặt cược, bất quá đều là mua Lạc Vương thắng.

Phụng Khuynh Ca bồi suất rất cao, nhưng lại không có bất kỳ kẻ nào động tâm.

Mặc Nhiên hỏi Hách Liên Bá Thiên bên cạnh: "Gia gia, trên người của người mang theo bao nhiêu bạc?"

"Một vạn lượng ngân phiếu, làm sao vậy? Hay là con cũng muốn?" Hách Liên lão gia từ hơi sững sốt.

Mặc Nhiên gật đầu, Hách Liên lão gia từ rất sáng khoái đưa tiền cho Mặc Nhiên, nhưng điều khiến Hách Liên Bá Thiên kinh ngạc rót cả răng hàm chính là, Mặc Nhiên thế nhưng mua Phụng Khuyết Ca thắng!

"Nhiên Nhiên, con....."

Mọi người đều nhìn về phía Mặc Nhiên như nhìn đũa ngọc, thật đúng là ngại tiền nhiều quá lại đi mua Phụng Thế tử thắng, nếu Phụng Thế tử có thể thắng thì chính là mặt trời mọc đằng tây.

Vân Thiên Lạc nhìn, cắn chặt răng, quả nhiên quan hệ giữa hai người bọn họ không bình thường, Hách Liên Mặc Nhiên cái xuẩn nữ nhân này, sao hắn có thể không thắng Phụng Khuyết Ca được, hắn nhất định sẽ khiến nàng tiếc đứt ruột.

Lúc này, trận đấu bắt đầu, hai nam tử dung mạo xuất sắc đứng luận võ trên khán đài...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Không phục sao?

Vân Thiên Lạc một thân thanh y, tuấn mỹ bất phàm.

Phụng Khuyết Ca hồng y như lửa, khuyết thế yêu nhan.

Hai người giằng co, thật giống như băng và lửa quyết đấu. Lúc này, Phụng Khuyết Ca lười biếng hỏi: "Có thể bắt đầu được chưa? Ta thật sự có chút không chờ được đây!"

Vân Thiên Lạc cười lạnh, nếu hắn ta muốn nhanh chóng tìm chết, vậy thì hắn sẽ thành toàn cho hắn ta, "Một khi đã như vậy thì có thể bắt đầu rồi."

Trong giây lát Vân Thiên Lạc tản ra khí thế cường đại, mà Phụng Khuyết Ca cũng không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn, lúc này Phụng Khuyết Ca đột nhiên hành động, mọi người cho rằng hắn muốn động thủ, không ngờ hắn lại hô lớn: "Phụ vương, sao người còn chưa ra, con của người không đoạt được tức phụ bây giờ!"

"Người nhẫn tâm để con sống cô độc hết quãng đời còn lại sao?"

"Người nhẫn tâm để Phụng gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn sao?"

"Người nhẫn tâm....."

Phụng Khuyết Ca nói xong liền rầu rĩ. Lúc này một thân ảnh màu đen đi tới võ đài, tức muốn học máu nhìn về phía Phụng Khuyết Ca, "Bốn vương hậu không thể bóp chết con cái đồ không biết cố gắng này!"

Phụng Khuyết Ca thoát khỏi đòn công kích của hắn, nhảy xuống đài nói: "Phụ vương, người chỉ cần đánh bại Vân Thiên Lạc thì lúc sau người muốn bóp chết con thế nào cũng được, con tuyệt đối sẽ không phản kháng."

"Phụ vương nhất định phải cố lên! Hạnh phúc của con và Nhiên Nhiên dựa vào người cả đấy!" Phụng Khuyết Ca vừa vỗ tay vừa cười xán lạn.

Lúc này gương mặt Vân Thiên Lạc đã hoàn toàn đông cứng rồi, hắn trừng mắt nhìn Phụng Khuyết Ca, hỏi: "Phụng Thế tử, ngươi có ý gì? Ngươi gọi Phụng Vương tới đây làm gì?"

Phụng Khuyết Ca bình thản đáp: "Đương nhiên là ta để phụ vương luận võ với ngươi chứ sao!"

"Chẳng lẽ không phải ta so với ngươi ư?" Vân Thiên Lạc chất vấn.

"Ta nói là ngươi với ta luận võ, đâu có nói ta phải tự mình lên đài! Ngươi đã tới Địa huyền rồi, mà ta chỉ mới Hoàng huyền nhất phẩm, đi so với ngươi chẳng khác nào không có não hay sao! Vân Thiên Lạc, không ngờ ngươi ngu đến vậy, cho rằng ta luận võ với ngươi." Phụng Khuyết Ca khinh thường nhìn về phía hắn ta.

Khóe miệng Mặc Nhiên co giật, vốn dĩ cho rằng thắng nhãi này thật sự tự tin có chút thực lực, đâu nghĩ rằng hắn vốn đã không định tự mình lên võ đài mà là để Phụng Vương lên.

Phượng Vương chính là Thiên huyền cường giả hiếm gặp ở Nam Vân Quốc, cho dù Vân Thiên Lạc là thiên tài cũng không phải đối thủ của Phượng Vương.

"Người đây quả thực chính là cường từ đoạt lý!" Vân Thiên Lạc chợt cảm thấy khó thở.

"Phượng Vương, chẳng lẽ ngài cũng theo Phượng Thế tử ư?" Vân Thiên Lạc nhìn về phía Phượng Vương.

Phượng Vương cũng vì cách làm của nhi tử mình mà cảm thấy cực kì mất mặt, nhưng lại không chịu được việc Phượng Khuynh Ca bị gây khó dễ, ông mở miệng: "Khuynh Ca vốn không tính đánh với người, nó có mấy cân mấy lượng, Lạc Vương cũng biết. Cho nên, hôm nay Lạc Vương ngài tỷ thí với ta một chút vậy."

Lạc Vương quả thật tức đến nội thương, một Thiên huyền cường giả mà có thể vô lại đến như thế.

"Trận thí đấu này, ta từ bỏ." Vân Thiên Lạc nói, mười năm sau có lẽ hắn có khả năng đạt tới Thiên huyền, đánh bại Phượng Vương, nhưng lúc này hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Phượng Vương.

Lúc này quân sự võ đường chạy tới nói: "Lạc Vương, quy củ của võ đường chúng ta người không phải không biết, một khi quyết định luận võ thì tuyệt đối không thể bỏ quyền. Một khi bỏ quyền phải bồi thường gấp mười lần số tiền đã đánh bạc. Hơn nữa tên của Lạc Vương người sẽ bị liệt vào trong sổ đen võ đường."

Lạc Vương nghe xong thì sắc mặt xanh mét, không phải hắn không trả nổi số tiền bồi thường gấp mười lần đó, mà là bị liệt vào sổ đen võ đường không phải chuyện đùa.

Võ đường này không chỉ có ở mỗi Nam Vân Quốc mà còn ở các thủ đô lớn khác, một khi bị xếp vào sổ đen, chi sọ danh dự của hắn sẽ bị hủy hoại.

"Là Phượng Khuynh Ca xảo trá, vốn dĩ ta tưởng ta luận võ với hắn." Vân Thiên Lạc giải thích.

"Trước lúc tới đây, Phượng Thế tử đâu có nói là tự mình luận võ với người, nếu Phượng Thế tử đã không nói sẽ là người so với người thì việc này cũng là bình thường."

Mặc Nhiên vừa nghe những lời bọn họ nói là đã có thể xác định được võ đường đang hướng về Phượng Khuynh Ca.

Lần này Vân Thiên Lạc chết chắc rồi!

"Phượng Khuynh Ca, người vô sỉ!" Vân Thiên Lạc mắng.

Phượng Khuynh Ca cười: "Kỳ thật nếu người không đánh lại phụ vương ta thì có thể bảo phụ hoàng người tới hỗ trợ, đâu phải ta không cho phép!"

Sắc mặt Vân Thiên Lạc càng ngày càng đen, phụ hoàng hắn là vua của một nước, sao có thể vì chuyện như vậy mà tới võ đường được!

Hơn nữa tu vi của phụ vương không cao, không có khả năng là đối thủ của Phượng Vương.

Toàn bộ kinh thành, không có ai là đối thủ của Phượng Vương, mà sự phụ của hắn lại đang ngàn dặm bên ngoài. Hắn quả thực đúng là kêu đất đất không ứng kêu trời trời không linh mà!

"Người..... Người....." Vân Thiên Lạc hận không thể xé xác Phượng Khuynh Ca! Nhưng có Phượng Vương ở đây, hắn chỉ có thể giận mà không dám hành động.

Bởi vì Phượng Vương lên võ đài nên tình thế trên đài đã thay đổi, phàm là người mua Vân Thiên Lạc thắng lợi đều đã tiếc đứt ruột, nhưng lúc này muốn đổi ý cũng không kịp nữa rồi.

Hách Liên Bá Thiên giờ ngón cái về phía Hách Liên Mặc Nhiên, "Nhiên Nhi, quả nhiên con đã có dự liệu từ trước. Tiểu tử kia thật sự là quá vô sỉ, không ngờ như vậy mà cũng được, trận này chúng ta thắng chắc rồi, a ha ha!"

Trong mắt Lạc Vương hiện lên một tia không cam lòng, nhưng lại không thể không đánh, hắn thấp giọng nói: "Phượng Vương, mời!"

"Miễn cho bị người khác nói ta ý lớn hiếp nhỏ, ta chấp người ba chiêu." Phượng Vương nói.

Lạc Vương nháy mắt ra tay, nhưng hắc y Phượng Vương lại nhẹ nhàng hóa giải công kích của Vân Thiên Lạc, thân hình cao lớn như thần.

Mặc Nhiên nhìn thân thủ của Phượng Vương, ánh mắt có chút nóng rực, đây chính là thực lực Thiên huyền sao? Mạnh thật!

Một hồng ảnh nháy mắt đi tới bên cạnh Mặc Nhiên, đặt cái đầu xinh đẹp lên trên vai nàng, "Nhiên Nhiên, ta xinh đẹp hơn lão nhân kia nhiều, nàng nhất định phải thích ta chứ không phải thích cái lão bất tử kia nha!"

Tuy tuổi Phượng Vương không còn nhỏ, nhưng bởi vì thực lực đã đạt tới Thiên huyền, có thể giữ mãi bộ dáng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, không biết đã làm mê đảo bao nhiêu thiếu nữ.

Vốn dĩ Phụng Khuyết Ca không thèm để ý, nhưng thấy Mặc Nhiên nhìn phụng vương mình như vậy, trong lòng hắn liền lo lắng, vội cúi đầu, lão bất tử, già rồi còn trêu hoa ghẹo nguyệt thì thôi đi, không cho phép trêu chọc Mặc Nhiên!

"Ba chiều đã kết thúc." Phụng Vương mở miệng nói.

Sau ba chiều, Vân Thiên Lạc ngay cả góc áo của Phụng Vương cũng không chạm tới được, lúc này Phụng Vương ra tay, không ai thấy Phụng Vương ra tay như thế nào, chỉ thấy Vân Thiên Lạc rơi từ trên không trung xuống.

"Àm——" Vân Thiên Lạc ngã trên mặt đất, mà lúc này Phụng Vương cũng biến mất, tuy ông thắng nhưng lại thắng một đũa tiêu bối, ông cũng nhục lắm chứ!

Phụng Vương xuống tay cũng có chừng mực, Vân Thiên Lạc bị thương không nặng, nhưng lúc này sắc mặt Vân Thiên Lạc lại âm trầm vô cùng, Phụng Khuyết Ca, Phụng Vương, sự sỉ nhục hôm nay các ngươi cho ta, ta nhất định sẽ đòi lại gấp bội.

Thời điểm hắn đứng dậy, Phụng Khuyết Ca đã chậm rãi tới trước mặt hắn, nói: "Đóng dấu đi!"

"Lạc Vương."

Lạc Vương cắn ngón tay, đặt lên hai bức huy thư, lộ ra huyết ấn màu đỏ tươi, sau đó hung hăng nói: "Phụng Khuyết Ca, ngươi chó có đặc ý. Mặc Nhiên chỉ là nữ nhân ta không cần mà thôi!"

Phụng Khuyết Ca nghe xong, con ngươi màu tím lóe lên một tia sáng lạnh, lúc này Mặc Nhiên đã đi tới, "Lạc Vương, có phải hôm nay ngươi thua không phục hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ước chiến ba tháng sau

Cả hai nam nhân đều ngây người, không rõ vì sao Mặc Nhiên lại đột nhiên nói như vậy.

Hai mắt Vân Thiên Lạc lóe sáng, "Nhiên Nhi, hay là nàng hối hận rồi?"

"Lúc trước nàng lạnh nhạt với ta, kỳ thật là cố ý chọc giận ta có phải không?" Nữ nhân này si mê hắn mười mấy năm, vì hắn dù có chết cũng nguyện ý, sao có thể thay đổi bất thường được.

Hết thấy đều chỉ là thủ đoạn lật mềm buộc chặt của nàng mà thôi, bất quá lại không thể không nói thủ đoạn này so với việc nàng làm trước kia cao minh hơn rất nhiều, làm hắn có chút hứng thú với nàng.

Phụng Khuyết Ca nghe thấy vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức căng đầy sương mù.

Mà Mặc Nhiên thì cực kỳ cạn ngôn, hắn thấy nàng hối hận chỗ nào hay vậy!

Thấy Mặc Nhiên không nói gì, Vân Thiên Lạc cho rằng Mặc Nhiên cam chịu, sau đó nói tiếp: "Huy thư ta đã ký. Nếu nàng muốn gả cho ta, trừ phi ta nguyện ý cưới nàng."

Hắn âm trầm liếc về phía Phụng Khuyết Ca, "Muốn ta cưới nàng rất đơn giản, nàng bảo Phụng Khuyết Ca quỳ xuống xin lỗi ta, không phải hắn thích nàng sao? Vì nàng, chắc chắn chuyện gì hắn cũng nguyện ý làm." Hôm nay Phụng Khuyết Ca sỉ nhục hắn, hắn mà không đòi lại thì sẽ không làm người.

Con người trước mặt làm Mặc Nhiên hận không thể tự tay tát một cái, tên nam nhân này lợi dụng tình cảm mà nữ nhân dành cho hắn rồi đưa người ta đến bờ vực, hiện giờ lại muốn lợi dụng tình cảm ấy nhục nhã người khác.

Tên vô sỉ đến cực điểm!

Con ngươi màu tím của Phụng Khuyết Ca động lại sát khí lạnh băng, nhưng lúc nhìn về phía Mặc Nhiên đang gọi lên ý cười mỉa mai, nháy mắt liền biến mất.

Hắn khôi phục lại bộ dáng lười biếng lúc xưa, tươi cười xán lạn, bắt đầu cho thấy tâm ý. "Ta rất thích Mặc Nhiên, cho dù Mặc Nhiên sai ta làm chuyện gì, ta cũng sẽ không cự tuyệt."

Vân Thiên Lạc khinh thường không thôi, Phụng Khuyết Ca đúng là một tên ngu xuẩn, tuy rằng không thể tìm Phụng Vương báo thù, nhưng thu một chút lợi tức trên người Phụng Khuyết Ca cũng không tồi.

Lúc này Mặc Nhiên mở miệng, "Lạc Vương, ta biết hôm nay ngươi bại ở đây, bị bắt ký hưu thư nên không phục, cho nên ta muốn hẹn một ước định với ngươi."

Vân Thiên Lạc sững sốt, ngữ khí Mặc Nhiên lạnh lùng không giống như trong suy nghĩ của hắn, hắn hỏi: "Ước định gì?"

Mặc Nhiên đáp: "Ba tháng sau, ta muốn khiêu chiến ngươi, Mặc Nhiên ta muốn khiêu chiến Vân Thiên Lạc ngươi."

Lời này Mặc Nhiên nói rất lớn, để mọi người ở võ đường biết, Mặc Nhiên nàng muốn khiêu chiến Vân Thiên Lạc.

"Nếu Mặc Nhiên ta thua, ta tùy tiện để ngươi xử lý. Nếu ngươi thua, chuyện việc Thái tử bị hạ độc, ngươi phải đứng ra cho ta, bất kể ngươi dùng biện pháp gì, để ta thoát tội."

"Mặc Nhiên, ngươi đồ phế vật này, dựa vào đâu mà so với ta, hôm nay ngươi nói ra một câu này cũng đừng có hối hận." Vân Thiên Lạc lạnh lùng liếc nhìn nàng, hiện giờ hắn đã xác định, Mặc Nhiên thật sự đã thay đổi rất nhiều, không còn ngu xuẩn như trước kia nữa.

"Ta sẽ không hối hận. Ba tháng sau, chúng ta nhất định đấu một trận, ngươi có đồng ý không?" Hách Liên Mặc Nhiên hỏi lần nữa.

Tất cả mọi người ở đây đều hít sâu một hơi khí lạnh, phế vật ở Hộ quốc tướng quân phủ lại dám đưa ra lời khiêu chiến Lạc vương, thậm chí còn chỉ tên nói họ, tới lúc ấy cũng không thể lật lọng như Phượng Thế tử.

Người lên khán đài nhất định chỉ có Mặc Nhiên, không thể thay đổi người khác.

"Nếu ngươi đã khẳng khái muốn tìm chết như thế thì ta sẽ đồng ý. Nhiều người chứng kiến như vậy, đến lúc đó Nhiên Nhi ngươi cũng đừng hồng đôi ý." Sở dĩ hôm nay hắn chịu sỉ nhục như vậy, tất cả cũng đều xuất phát từ Hách Liên Mặc Nhiên.

Nếu Hách Liên Mặc Nhiên không biết sống chết khiêu chiến hắn, như vậy hắn nhất định phải khiến nàng biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Mặc Nhiên hùng hồn đáp: "Ngày này ba tháng sau, Hách Liên Mặc Nhiên ta đối chiến với Vân Thiên Lạc, tuyệt không đổi ý."

"Ba tháng sau, không gặp không về. Đến lúc đó nếu Lạc Vương thua, thỉnh ngươi thực hiện hứa hẹn." Chuyện nàng hạ độc chính là sự thật, nếu thật sự điều tra ra, nàng trốn không thoát.

Muốn hoàn toàn thoát tội, đương nhiên phải yêu cầu chủ mưu Vân Thiên Lạc phối hợp, bị Vân Thiên Lạc còn có Hoàng hậu hai mặt giáp công, nàng đã chịu đủ rồi, phải thoát thân ra mới được.

"Bốn vương tuyệt đối sẽ không thua, bằng một kẻ phế vật như ngươi mà ba tháng sau muốn đánh thắng ta, quả thực là người si nói mộng." Vân Thiên Lạc hếch mũi nhìn về phía Mặc Nhiên.

Lúc này một thanh âm mỉa mai hoặc truyền đến, "Hôm nay ngươi bại bởi ta, ba tháng sau ngươi nhất định sẽ bại bởi Nhiên Nhiên, ta cam đoan. Có một câu gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hiện giờ thực lực ngươi mạnh hơn Nhiên Nhiên, không có nghĩa là ba tháng sau Nhiên Nhiên sẽ không vượt qua ngươi."

"Ha ha! Phượng Thế tử, ngươi đang kể chuyện cười sao? Ba tháng từ một phế vật không thể tu luyện trở thành Địa huyền, đây là chuyện không có khả năng." Vân Thiên Lạc cười nói.

Ba tháng tu luyện đến Địa huyền, toàn bộ đại lục cũng chưa nghe nói đến chuyện như vậy, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Mặc Nhiên phải thua không thể nghi ngờ.

"Người khác không làm được, nhưng Nhiên Nhiên nhà ta nhất định có thể làm được." Phượng Khuynh Ca kiên định nói.

Hôn ước giải trừ, đánh cược đã xong, Mặc Nhiên cũng không ở võ đường lâu.

Lúc này Hách Liên Bá Thiên hoảng hốt không thôi, kéo Hách Liên Mặc Nhiên lại hỏi: "Nhiên Nhiên, con nói thật sao?"

"Thời gian ba tháng, có phải hơi ngắn quá hay không?" Hắn tin tưởng thiên phú của cháu gái mình, nhưng ba tháng đạt đến Địa huyền, thật sự có chút mơ hồ.

Mặc Nhiên vừa đi vừa nói: "Gia gia ngươi phải tin tưởng con. Con rất yêu quý tính mạng mình, tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng và tôn nghiêm ra đùa giỡn." Bởi vì một khi nàng thua, tính mạng nàng sẽ bị Vân Thiên Lạc nắm giữ trong lòng bàn tay, tôn nghiêm sẽ bị chà đạp dưới chân, thế nên nàng tuyệt đối không thể thua.

Nàng làm như vậy bởi vì đã nắm chắc tuyệt đối, có lẽ ba tháng sau nàng không nhất định phải tu luyện đến Địa huyền, thuật ám sát và thuật đấu vật ở hiện đại của nàng cũng không phải chỉ để khoa chân múa tay, hơn nữa nàng còn có một đòn sát thủ cường đại.

Hách Liên Bá Thiên cười phá lên: "Ha ha! Nếu Nhiên Nhi đã nói như vậy thì ta còn gì để nói nữa. Như vậy gia gia liền chờ đến ba tháng sau, khiến cho bọn họ kinh ngạc rớt tròng mắt!"

Lúc này một hồng ảnh vọt lên: "Nhiên Nhiên, từ từ đã....."

Mặc Nhiên xoay người lại nhìn về phía hắc: "Sự việc hôm nay, ít nhiều cũng nhờ có ngươi giúp." Tuy thắng nhai này phá phách, nhưng chuyện hôm nay hắc làm, thật sự đại khoái nhân tâm.

"Bất quá Vân Thiên Lạc hắc thiếu ta, ta sẽ tự mình đòi lại." Mặc Nhiên kiên định nói tiếp.

"Nhiên Nhiên, đó là chuyện đương nhiên rồi! Nhưng mà ta đã là người của nàng, nàng phải mau đưa ta về nhà chứ!" Phụng Trọng Ca giống như đang cầu nhận nuôi sủng vật, đáng thương nhìn về phía Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên còn chưa mở miệng, Hách Liên Bá Thiên đã giận dữ lên tiếng. "Tướng quân phủ ta không hầu hạ được tiểu tử tông ngươi."

"Nhiên Nhi, chúng ta đi." Vì thế ông nhanh chóng đưa Hách Liên Mặc Nhiên rời đi, Phụng Trọng Ca muốn đuổi theo cũng không kịp.

Sau khi hạ chiến thư với Vân Thiên, Hách Liên Mặc Nhiên đương nhiên càng bán mạng tu luyện, lúc này cửa sổ đang đóng chặt chợt mở tung ra, một thân ảnh màu trắng lạng lẽ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Yêu cầu của sư thúc

Đang tu luyện, bỗng lông mi của Mặc Nhiên khẽ chớp một chút, sau đó nàng nói: "Sư thúc à, về sau muốn tới cứ việc đi cửa chính, hà tất gì phải bò cửa sổ?"

Ánh trăng bên cửa sổ chiếu lên hắc từ phía sau, như mạ lên người hắc một tầng nguyệt hoa, làm hắc thoát nhìn như thần tiên.

Mạn đã la yêu đã vô cùng, một nam nhân tựa như tiên cũng tựa như ma thế này, đối với bất kì ai cũng đều mang theo lực hấp dẫn chí mạng.

"Nửa đêm canh ba, đường hoàng bước vào khuê phòng nữ tử thì coi sao được!" Phụng Trọng mím cười đáp.

Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen, "Chẳng lẽ sư thúc bò cửa sổ thì coi được à?" — — |||

"Chỉ cần ta thích là sẽ được." Thân hình hắc chợt lóe, ngồi bên cạnh Mặc Nhiên.

Sau đó nói: "Hôm nay ta nghe nói sư diệt ngươi hạ ước chiến ba tháng sau với một cường giả Địa huyện."

Mặc Nhiên khẽ sùng sốt. "Tin tức của sư thúc đúng là linh thông."

"Toàn bộ người ở kinh thành đều đã biết, sư thúc ta làm sao có thể xem như tin tức linh thông?" Phụng Trọng cười nói.

Rồi sau đó hỏi: "Có cần sư thúc giúp gì hay không? Ví dụ như nhờ sư thúc ta thần không biết quỷ không hay, khiến tên Lạc Vương kia..." Hắc làm động tác cắt cổ.

"Sư thúc, không cần đâu, nếu ta đã hạ chiến thư thì ta nhất định sẽ quang minh chính đại thắng Vân Thiên Lạc. Ta muốn cho mọi người biết, ta hưu hắc, là bởi vì Vân Thiên Lạc không xứng với ta." Nữ nhân trước mặt còn loá mắt hơn cả bầu trời đầy sao, nàng kiêu ngạo như vậy, kiên nghị như vậy khiến Phụng Trọng nhìn nàng có chút mệt mỏi.

"Không hổ là sư chất ta, đủ cốt khí." Phụng Trọng ha ha cười to, "Không phải sư thúc ta muốn đả kích ngươi, nhưng cho dù Phụng thiên cửu quyết có lợi hại bao nhiêu thì việc khiến ngươi trong vòng ba tháng đột phá đến Địa huyện cũng có chút mơ hồ. Tuy Hoàng huyện và Địa huyện chỉ cách nhau một bậc nhưng cũng khiến rất nhiều người mất tới mười năm mới vượt qua, sư diệt ngươi cho dù có thiên tư tốt, nhưng theo ta tính, ít nhất cũng phải mất nửa năm."

Nửa năm đột phá Địa huyện, chỉ sợ chính là một kỳ tích trên toàn bộ đại lục.

Mặc Nhiên hỏi: "Vậy làm thế nào mới có thể đề cao thực lực nhanh hơn?"

"Con đường tu luyện không có lối tắt, cho dù có cũng sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát triển về sau. Ta không đồng ý để sư diệt ngươi vì một tên nam nhân mà lãng phí tương lai của mình." Lúc này giọng điệu Phụng Trọng khá nghiêm túc, sau đó hắc nói: "Chẳng qua sư thúc có thể đưa ngươi một ít Thánh khí, hy vọng có thể giúp được ngươi."

Vũ khí? Đôi mắt Mặc Nhiên lóe lên một tia sáng, sao nàng lại có thể quên mất cái này chứ! Nàng trở thành đệ nhất sát thủ ở hiện đại, am hiểu nhất không phải cổ vũ, không phải thương pháp, mà là hai thứ:

Một là về độc dược, một là về tơ huyết.

Kịch độc của nàng chí mạng, thế gian này không giải được, mỏng hơn tơ, bén hơn dao, nàng dùng để giết người vô hình, trở thành đệ nhất sát thủ vĩnh viễn trên bảng xếp hạng sát thủ.

Tơ huyết là vật công nghệ cao tạo thành, có lẽ ở thời đại này không có. (Cái tơ huyết này có hai nghĩa nha, ta cũng chả biết theo nghĩa nào, một nghĩa là sợi tơ màu đỏ, còn nghĩa còn lại ta tra google thì nó bảo là fibrin, là sản phẩm sau cùng của tiến trình đông máu, sản sinh ra do tác động của enzyme thrombin trên chất tạo ra huyết tương là tiền thân hòa tan được của fibrin, không biết tơ huyết do công nghệ cao tạo thành mà tác giả ghi có phải là cái này không)

Bù lại nơi này có một thứ mà hiện đại không có, đó chính là luyện khí thuật.

Luyện khí sư tu luyện luyện khí thuật, có thể rèn ra các loại vũ khí, bất quá vũ khí cũng phân cấp bậc, cấp bậc thứ nhất là Huyền khí, thứ nhì là Thánh khí, còn có Thần khí trong truyền thuyết.

Hơn nữa thân phận luyện khí sư tôn quý như luyện dược sư, cho dù người có tiền cũng không giúp người rèn vũ khí, điều này làm cho Mặc Nhiên có chút rầu rĩ.

Mặc Nhiên hỏi: "Sư thúc, sư thúc có Thánh khí? Cho ta xem đi."

Phượng Tôn vung tay lên, lấy ra một đồng vũ khí, đa phần đều là chủy thủ, trường kiếm, cung tiễn, các loại thoát nhìn bất phàm, nhưng lại không phải thứ Mặc Nhiên muốn.

"Nếu sư diệt muốn thì cứ việc lấy toàn bộ. Sư phụ của người vẫn còn không ít, đến lúc đó ta đi trộm là được." Phượng Tôn cười.

Khóe miệng Mặc Nhiên co giật, thì ra đồng vũ khí này đều là sư thúc hán trộm.

"Sao sư phụ có thể có nhiều Thánh khí như vậy?" Mặc Nhiên hỏi.

"Sư phụ của người chính là Luyện khí tông sư, mấy cái Thánh khí này đương nhiên toàn bộ đều do hán luyện chế." Phượng Tôn cười nói.

Luyện khí sư có thể luyện chế ra Huyền khí sẽ trở thành Luyện khí đại sư.

Mà có thể luyện chế ra Thánh Khí, sẽ trở thành Luyện khí tông sư.

Nghe nói toàn bộ Nam Vân Quốc hình như cũng chỉ có một Luyện khí đại sư, được hoàng thất xem như bảo bối, không ngờ địa vị của sư phụ nàng lớn như vậy, lại là một Luyện khí tông sư.

Mặc Nhiên bắt lấy Phượng Tôn hỏi: "Sư thúc, làm sao mới có thể gặp được sư phụ? Ta muốn sư phụ giúp ta chế tạo một loại vũ khí. Mấy thứ vũ khí này ta dùng không quen."

Kĩ thuật luyện khí của sư phụ lợi hại như vậy, tùy tiện chế tạo cho đồ đệ nàng một cái Thánh khí hán là không thành vấn đề. Nếu có tơ huyết thì khi chiến đấu với Vân Thiên Lạc, nàng sẽ có nhiều khả năng thắng hơn.

"Tiểu Nhiên Nhiên muốn gặp tên kia thì phải đạt tới Địa huyền mới có tư cách. Hiện tại chỉ sợ cho dù có dẫn người đi, người cũng không thể vào được."

Mặc Nhiên có chút thất vọng, xem ra chuyện tơ huyết không có tin tức rồi.

"Tiểu Nhiên Nhiên, kỳ thật vẫn còn một biện pháp giúp người nhanh chóng mạnh lên." Đột nhiên Phượng Tôn nói.

Mặc Nhiên bắt lấy tay hán hỏi: "Biện pháp gì?"

Tong mắt Phượng Tôn phát ra tia sáng, cười nói: "Chỉ cần Tiểu Nhiên Nhiên đáp ứng ta một yêu cầu, ta sẽ nói cho người, thế nào?"

Mặc Nhiên hỏi: "Yêu cầu gì?"

"Thơm sư thúc ta một cái, ta nói cho người biết."

Trong mắt Mặc Nhiên ánh lên một tia kinh ngạc, sau đó quan sát khuôn mặt đeo mặt nạ của Phượng Tôn.

"Sư thúc, sư thúc đeo mặt nạ nên ta không thể nào thơm được, nếu không sư thúc gỡ mặt nạ xuống đi." Là một người hiện đại, hôn lên mặt chỉ là lễ nghi mà thôi, nàng không cần phải để ý.

Nghe Mặc Nhiên đáp ứng sáng khoái như vậy, Phượng Tôn thiếu chút nữa ma xui quỷ khiến định gỡ mặt nạ xuống, nhưng ngay lúc tay hán vừa chạm vào mặt nạ, trong giây lát lập tức bưng tỉnh.

Hán chỉ vào đôi môi mỏng đỏ thắm của mình, nói: "Mặt nạ của sư thúc không thể gỡ được." "Nếu Tiểu Nhiên Nhiên có thành ý, có thể thơm ở đây này."

Cánh môi yêu đã xán lạn như hoa hồng, mang theo ma lực vô tận.

Mặc Nhiên trầm mặc, đáp: "Sư thúc, ta là sư diệt người. Sư thúc muốn ăn đậu hũ của sư diệt là không đúng, coi chừng sau này ta cáo trạng với sư phụ."

Phượng Tôn có chút thất vọng, tới gần Mặc Nhiên, hỏi: "Tiểu Nhiên Nhiên nhất định cự tuyệt sao? Người không muốn biết làm cách nào để trở nên mạnh hơn, khiến người đánh bại Vân Thiên Lạc sao?"

Muốn thì có muốn, nhưng nàng không thể phá nguyên tắc, Mặc Nhiên đẩy Phượng Tôn tới bên cửa sổ rồi nói: "Sư thúc ở đây cũng không giúp được gì, vẫn nên đi nhanh đi, ta còn muốn tu luyện." Thời gian ba tháng không dài, nàng phải nắm chặt thời gian tu luyện mới được.

Lúc này Phượng Tôn ngồi trên bệ cửa sổ, đột nhiên hắt cúi người đến bên tai Mặc Nhiên, hơi nóng phả lên lỗ tai nàng, làm nàng hơi ngẩn ra.

Ánh trăng chiếu xuống, phác họa thân ảnh hai người bọn họ như một cặp uyên ương. Phượng Tôn khẽ mở môi mím, chậm rãi cất lời...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thế nào gọi là ăn chơi trác táng

"Nếu Tiểu Nhiên Nhiên muốn mạnh lên thì hãy đến khu rừng Nam Đao. Đến đó rèn luyện, người có thể mạnh hơn. Nhưng muốn trở nên mạnh hơn nhiều nữa, vậy chỉ có thể xem vận may chính người như thế nào." Thân ảnh màu trắng biến mất trước mặt Mặc Nhiên, chỉ để lại hương hoa râm bụt nhàn nhạt.

Mặc Nhiên lẩm bẩm, "Khu rừng Nam Đao sao?"

Rừng Nam Đao là khu rừng nguy hiểm nhất Nam Vân Quốc, bởi vì bên trong khu rừng rậm đó tồn tại loài ma thú khủng bố - huyền thú.

Nhưng bù lại không thể không nói đó là một nơi rèn luyện rất tốt, hơn nữa bên trong khu rừng đó có không ít dược liệu, vừa lúc để nàng luyện chế đan dược và độc dược.

Nàng kế thừa Thượng phẩm dược điển, hơn nữa lúc ở hiện đại còn nghiên cứu về các loại độc dược, luyện chế đan dược phá giải độc dược do Vân Thiên Lạc để lại tuyệt đối không thành vấn đề.

Chẳng qua khu rừng Nam Đao đương nhiên không thể tùy tiện tiến vào, bằng không với thực lực Hoàng huyền tam phẩm của nàng, quả thực là đi làm đồ ăn cho mấy ma thú đó.

Nhìn đồng Thánh khí Phượng Tôn để lại, tuy nàng không có tơ huyết để dùng thoải mái nhưng cũng phải giữ lại một ít để phòng thân.

Nàng chọn một thanh chủy thủ, một thanh đoản kiếm và một thanh trường kiếm.

Sau đó lại tiếp tục tu luyện, chờ đến ngày mai đi mua một ít dược liệu.

Ngày hôm sau, Mặc Nhiên nói với gia gia rằng nàng muốn đi ra ngoài mua đồ, ông không hỏi nhiều liền đưa năm ngàn lượng ngân phiếu ngày đó kiếm được ở võ đường cho Mặc Nhiên, cười nói: "Con thích cái gì cứ việc mua cái đó!"

Mặc Nhiên rời khỏi phủ tướng quân, sau đó đến dược điển chuẩn bị mua thuốc, thời điểm Mặc Nhiên đi vào, chủ tiệm nhìn thấy Mặc Nhiên thì có hơi sững sờ, sau đó trong mắt lập tức hiện lên một tia chán ghét.

Một khuôn mặt quý đầy máu như vậy, cho dù ai nhìn cũng sẽ sợ hãi! (Ý ám chỉ vết bớt trên mặt Mặc Nhiên)

"Hách Liên đại tiểu thư, nếu người muốn mua đan dược ở chỗ ta thì thật xin lỗi. Chỗ ta không có đan dược khiến người lập tức thăng cấp lên Địa huyền." Chuyện Hách Liên Mặc Nhiên khiêu chiến Vân Thiên Lạc quả thực nhà nhà đều biết.

Chủ tiệm cho rằng Hách Liên Mặc Nhiên muốn dùng đan dược nâng cao thực lực của mình, Hách Liên Mặc Nhiên trời sinh phế vật, cho dù Hách Liên lão tướng quân cho nàng ăn không ít đan dược cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Nàng hiện tại muốn dùng đan dược nâng cao, đó là chuyện không có khả năng.

Trong mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia lạnh lùng, thật đúng là mắt chó xem vật chất hơn người, Mặc Nhiên đáp: "Ta không phải tới mua đan dược, ta tới mua dược liệu."

"Lấy cho ta chi huyết thảo, ngũ linh thảo, còn có....." Mặc Nhiên nói một loạt tên thảo dược ra.

Chủ tiệm sừng sốt, Hách Liên Mặc Nhiên thế nhưng không mua đan dược mà là mua dược liệu, hơn nữa dược liệu này đều dùng để luyện chế chi huyết đan[1], phục linh đan.

[1] Chi huyết: cầm máu

Không phải phé vật này cho rằng bản thân mình có thể luyện chế ra đan dược đấy chứ!

Không có Huyền lực thì luyện đan thế nào được, nàng lấy đồng dược liệu này đi cũng lãng phí, chủ tiệm lạnh mặt nói: "Chúng ta không bán."

Mặc Nhiên cười lạnh: "Người mở cửa kinh doanh, vậy mà cũng có đạo lý không bán à?"

"Hôm nay ta không định bán cho Hách Liên đại tiểu thư. Thành Hách Liên đại tiểu thư đừng dây dưa."

Trong mắt Mặc Nhiên này lên lửa giận, lúc này một thân ảnh màu đỏ vọt lại, gục đầu vào trong lòng Mặc Nhiên, "Nhiên Nhiên, cuối cùng ta cũng thấy nàng."

"Ta nhớ nàng đến tan nát cõi lòng mất thôi!" Người trước mặt hồng y như lửa, giống như mạn châu sa hoa yêu đã nở rộ, mắt tím kiêu diễm, môi đỏ như anh đào, làm người khác thêm nhỏ dãi.

Mặc Nhiên đẩy hấn ra, nói: "Không phải chúng ta mới gặp mặt hôm qua sao?"

Phượng Khuynh Ca đáp: "Chẳng lẽ Nhiên Nhiên không biết có câu: Một ngày không gặp như cách ba thu sao? Một ngày ta không thấy Nhiên Nhiên, tựa như cách ba vạn năm vậy."

Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen, thẳng nhãi này thật sự phóng đại quá rồi, lúc này chủ tiệm đột nhiên nịnh nọt cười nói: "Phượng Thế tử, người đã đến rồi."

Hai người cùng là phé vật, nhưng địa vị lại không giống nhau.

Hách Liên Mặc Nhiên ở Hách Liên gia ngoại trừ có Hách Liên lão tướng quân thương ra thì không còn ai che chở nàng.

Nhưng Phượng Thế tử chính là nhi tử duy nhất của Phượng Vương, bảo bối trong lòng Phượng Vương.

Hơn nữa Hách Liên Mặc Nhiên yếu đuối, mà Phượng Thế tử kiêu ngạo ăn chơi trác táng, hấn dám đắc tội Hách Liên Mặc Nhiên, nhưng tuyệt đối không dám đắc tội Phượng Thế tử.

Nói tóm lại chính là người thiện bị người khinh, mã thiện bị người ky. [2]

[2] Người thiện bị người khinh, mã thiện bị người ky: người hiền bị người ta khinh nhờn, ngựa hiền bị người ta ghét.

"Không thấy ta tới tìm Nhiên Nhiên sao? Người tránh sang một bên cho ta!" Phượng Thế tử ghét bỏ nhìn chủ tiệm nói.

"Nhiên Nhiên, nàng tới đây làm gì thế? Có phải nàng biết ta cũng muốn tới nên cố ý chờ ta ở đây hay không? Kỳ thật nàng cũng nhớ ta, đúng chứ?" Con người màu tím chuyển động, lóe ra tia sáng hoa mỹ, hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp giống như yêu tinh kia, hoàn toàn có thể làm người ta hồn mê tê dại.

Mặc Nhiên làm bộ dáng không để ý đến câu hỏi phía sau của hấn, trả lời: "Ta tới đây mua dược liệu."

"Ồ! Nhiên Nhiên muốn mua dược liệu, nàng muốn mua bao nhiêu? Tiền sao! Ngày hôm qua ta kiếm lời được không ít, cũng đủ cho Nhiên Nhiên mua dược liệu." Phượng Khuynh Ca cười ha ha.

"Nhưng chủ tiệm này không chịu bán dược liệu cho ta, ta nghĩ là ta nên về nhà thôi!" Mặc Nhiên nhướn mày nhìn về phía chủ tiệm.

Lúc này chủ tiệm bị nàng nhìn đến nổi trán đỏ mồ hôi lạnh, thấy Phượng Thế tử để ý xấu nữ Hách Liên Mặc Nhiên như thế, hấn bắt đầu hối hận hành động hôm nay.

Quả nhiên báo ứng tới, nghe thấy Mặc Nhiên nói vậy, Phượng Khuynh Ca vô cùng phẫn nộ nhìn về phía chủ tiệm: "Người cũng dám không bán dược liệu cho Nhiên Nhiên ta, thật đúng là đáng chết."

Chủ tiệm cảm thấy sau lưng hấn đã ướt đầm, Phượng Thế tử này không theo lý lẽ, một khi có người đắc tội hấn sẽ bị thủ đoạn ác liệt của hấn làm cho sống không bằng chết.

Phượng Khuynh Ca vuốt chiếc cằm tinh xảo của mình, nghĩ nghĩ rồi nói: "Người đâu!"

"Dọn hết toàn bộ dược liệu trong tiệm bọn họ ra cho ta, đưa đến Hộ quốc tướng quân phủ cho Nhiên Nhiên."

"Dạ....." Rất nhanh liền có một đám người xuất hiện, bắt đầu động thủ.

Chủ tiệm vội vàng quỳ xuống khấn cầu: "Phượng Thế tử, xin hãy nương tay! Đồng dược liệu này chính là gia sản của ta, nếu người dọn đi hết, ta biết

sống thế nào!"

"Người không muốn ta dọn trống hết đúng không?" Phụng Khuyết Ca cười nói.

Ngay khi chủ tiệm vừa gạt đầu, Phụng Khuyết Ca lập tức nói: "Sau khi dọn xong được liệu thì đập nát cửa hàng này." (Ý của Phụng ca là đập cái tiệm xong thì chẳng còn cái để trống)

Nghe thấy lời này, hai mắt chủ tiệm trực tiếp tối sầm, ngất xỉu.

Giờ phút này Mặc Nhiên mới biết được, thế nào gọi là kiêu ngạo, thế nào gọi là ăn chơi trác táng, yêu nghiệt trước mắt nàng chính là một ví dụ.

Hoàn toàn là hành vi của thổ phỉ, hoàn toàn không nói lý, làm theo ý mình.

Mà Mặc Nhiên cũng không ngăn cản, ai bảo vừa rồi chủ tiệm có ý gây khó dễ nàng, hiện giờ gặp báo ứng, trách ai được!

Lúc này Phụng Khuyết Ca kiêu ngạo như, nàng không cảm thấy không vui, ngược lại còn cảm thấy hân hạnh đáng yêu.

Phụng Khuyết Ca đánh lên người Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên, nàng cảm thấy nhiều đây được liệu có đủ không, không đủ thì chúng ta đi cướp sạch tiệm khác là được."

Rất nhanh vô số hiệu thuốc cách đó không xa đều đóng cửa lại, bọn họ không đắc tội được với ác ma này đâu!

Mặc Nhiên lắc lắc đầu đáp: "Chuyện ngày hôm nay đa tạ. Tiền được liệu ta sẽ phái người mang qua."

"Nhiên Nhiên, nàng nhớ lại xem ta là ai! Ta thật sự không thiếu chút tiền như vậy, cho dù nàng đưa, ta cũng sẽ không nhận. Nếu Nhiên Nhiên muốn báo đáp ta, vậy không bằng lấy thân..." Nhưng Phụng Khuyết Ca còn chưa nói xong đã có một thanh âm bén nhọn khác truyền tới. "Ta còn tưởng ai kiêu ngạo như vậy, dám cướp sạch hiệu thuốc ta che chở, hóa ra là Phụng Thế tử người!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhiên Nhiên phải bảo vệ ta!

Mặc Nhiên nhìn người đột nhiên xông tới, tai to mắt lớn, thân hình mập mạp, hơn nữa một thân kim quang[1] lấp lánh, hoàn toàn trông giống một con heo hoàng kim mập mạp.

[1] Kimr vàng

Quang: ánh sáng

Người này là Kim Chu — nhi tử của phú hộ số một Nam Vân Quốc, ý trong nhà có tiền, môi không ít cao thủ làm hộ vệ. Ngay cả hoàng tử hoàng tôn cũng sợ cái tên thế tử ăn chơi trác táng Phụng Khuyết Ca, vậy mà hắn lại không sợ.

Hắn vẫn luôn lấy đó làm tự hào, cho dù mỗi lần hắn đều bị Phụng Khuyết Ca dạy cho một bài học rất thâm, hắn đều ca không biết một năm lần bảy lượt đi đối nghịch với Phụng Khuyết Ca.

Hôm nay, hắn đương nhiên lại không sợ chết tới tìm một lần nữa.

Nhìn Kim Chu hùng hổ đi tới, Phụng Khuyết Ca vẫn luôn đối chọi gay gắt với hắn giống như bị đánh tráo với người khác, tránh phía sau Mặc Nhiên, yếu đuối nói: "Nhiên Nhiên, hắn lúc nào cũng khi dễ ta, hôm nay ta vội vàng ra ngoài, người dẫn theo không nhiều bằng hắn, hôm nay chỉ sợ ta thảm mất thôi, nàng phải bảo vệ ta đó!"

Kim Chu có chút kinh ngạc, ngay sau đó lập tức cười lớn: "Ha ha! Phụng Thế tử, người chỉ có chút cốt khí vậy thôi à! Lại để nữ nhân tới bảo vệ người, quả thật là phế vật."

Hắn nhìn về phía Mặc Nhiên, thân hình tinh tế, tỉ lệ hoàn mỹ, nhưng một khuôn mặt như vậy lại bị ẩn kỹ đồ như máu kia phá hủy gần như không còn gì, không thể chỉ dùng mỗi từ "xấu" để hình dung mà phải dùng một từ ngữ khác, đó là "ác quỷ".

Hắn cười giễu cợt: "Khi nào mà khẩu vị của Phụng Thế tử lại mặn đến vậy? Một nữ nhân xấu còn hơn quỷ thế mà người cũng coi trọng."

"Cơ mà nữ nhân Phụng Thế tử cảm thấy hứng thú, ta cũng muốn nhìn một chút xem nữ nhân này rốt cuộc có tư vị gì." Cái gì quốc sắc thiên hương, tiểu gia bích ngọc, mấy nữ nhân linh tinh ấy, lấy tiền tài nhà hắn thì đã gặp nhiều rồi.

Xấu như vậy vẫn là người đầu tiên.

Thế nhưng có người dám đánh chủ ý lên Nhiên Nhiên! Đòi con người liêm khiết của Phụng Khuyết Ca hiện lên một tia sát khí, lúc sau hấn nép trên người Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên... Hấn khi dễ ta."

"Nàng nhất định phải hung hăng đập hấn, đập đến ngay cả má hấn cũng không nhìn ra mới được!" Phụng Khuyết Ca nắm chặt nắm tay, cả giận nói.

Kỳ thật không cần Phụng Khuyết Ca châm ngòi thổi gió, Mặc Nhiên cũng không nén được lửa giận, khuôn mặt này rất xấu, nàng không dám phủ nhận, nhưng dám dùng ánh mắt ghê tởm như vậy nhìn nàng, quả thực là tìm chết!

Hơn nữa hôm nay Phụng Khuyết Ca giúp nàng mua không ít được liệu, người này vừa nhìn đã thấy đối nghịch với Phụng Khuyết Ca, vì ân tình hôm nay, nàng quả quyết không thể để con heo mập này khi dễ Phụng Khuyết Ca được.

Mặc Nhiên lạnh lùng liếc hấn, nói: "Người tự cắt hay để ta làm người cắt?"

Bị ánh mắt như vậy nhìn, thật giống như bị ác quỷ theo dõi, làm người ta sởn tóc gáy.

Chẳng qua Kim Chu người thì béo, gan thì bự, nói thầm, chỉ là một nữ nhân mà thôi, chỉ là giả thần giả quỷ dọa người mà thôi, ai sợ ai!

Hấn ta hạ lệnh: "Người đâu!"

"Bất nữ nhân này về phủ cho ta, sau đó đánh Phụng Thế tử gần chết mới thôi, tốt nhất hủy luôn cả khuôn mặt hấn." Hấn đã sớm khó chịu với khuôn mặt nhìn còn đẹp hơn cả yêu tinh kia rồi, một đại nam nhân lớn lên xinh đẹp như vậy làm gì chứ!

Cho nên hấn năm lần bảy lượt muốn hủy khuôn mặt kia nhưng chưa bao giờ thành công.

Mười mấy người vây quanh Mặc Nhiên và Phụng Khuyết Ca, Phụng Khuyết Ca lập tức khóc nức nở: "Oa oa oa..... Nhiên Nhiên, bọn họ muốn hủy mặt ta, ta sợ quá!"

Mặc Nhiên nói: "Yên tâm, có ta ở đây, bọn họ ngay cả một cọng lông của người cũng không thể động được đâu."

Tuy thẳng nhai này kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng yêu nhất là khuôn mặt mình, hiện giờ thấy người khác muốn đã thương mặt hấn, lại còn bị dọa thành như vậy nên Mặc Nhiên đành vỗ vỗ trấn an hấn.

Nhóm người này quả thực là tìm chết!

Phụng Khuyết Ca cảm động nói: "Nhiên Nhiên là tốt nhất."

Một thanh chủy thủ từ bên trong tay áo Mặc Nhiên rơi ra, Mặc Nhiên vừa ra tay, ngay cả huyền lực còn chưa dùng đã giải quyết xong mấy tên thị vệ.

Nàng là sát thủ, vừa ra tay là nơi chí mạng, dù sao có Phụng Khuyết Ca ở đây, cho dù lấy mạng người cũng không thành chuyện lớn được, vả lại người Phụng Thế tử giết chết cũng không ít.

Nhìn thân thủ Mặc Nhiên nhanh nhẹn như thế, trong mắt Kim Chu hiện lên một tia sáng lạnh, "Hay thật, đã chết vài người rồi cơ đấy."

"Người đâu! Lên hết cho ta!"

Lúc này bọn họ cũng biết quỷ nhân nữ này lợi hại, không khinh địch nữa, những người này mỗi người đều là Huyền giả Hoàng huyền tứ, ngũ phẩm, mà Mặc Nhiên lúc này đương nhiên cũng bạo phát huyền lực của mình lên giao chiến với những người này, cấp bậc của bọn họ cao hơn nàng không ít, nhưng Mặc Nhiên lại tự tin xông vào bên trong, không có một chút áp lực.

Màn chiến đấu này đã khiến không ít người vây lại xem.

"Phụng Thế tử lại đánh nhau với Kim đại thiếu rồi à!"

"Các người đoán thử xem ai sẽ thắng?"

Đối với chuyện Phụng Khuyết Ca và Kim Chu đánh nhau, bọn họ đã thấy nhiều rồi.

Lúc này có người đột nhiên lên tiếng: "Không đúng! Sao hôm nay Phụng Thế tử lại chỉ dẫn theo có một người, hơn nữa còn là một nữ nhân?"

"Sao nữ nhân kia trông quen mắt thế nhỉ?"

"Trời ạ! Hình như nàng là Hách Liên gia đại tiểu thư Hách Liên Mặc Nhiên."

"Đại tiểu thư phế vật yếu đuối đó lại có gan dám đánh nhau với hộ vệ Kim gia cơ đấy."

"Nàng vậy mà có thể tu luyện, thực lực ít nhất cũng đã là Hoàng huyền tam phẩm, trời ạ!" Lúc này có người hét lên.

Mà Mặc Nhiên sau khi giải quyết xong mạng của đám thị vệ thì đột nhiên phát hiện bản thân mình tiến vào một loại cảm giác kỳ dị, nằng thế nhưng đột phá bình cảnh tam phẩm, nháy mắt tiến vào Hoàng huyền tứ phẩm.

Có người cảm giác được, lập tức kinh hô: "Trời! Hách Liên đại tiểu thư thăng cấp đến tứ phẩm!"

"Vừa mới đánh mấy phát đã thăng cấp, rốt cuộc ai nói nàng là phế vật cơ chứ!"

"Hách Liên đại tiểu thư thiên phú không tồi, xem ra lúc khiêu chiến Lạc Vương cũng không phải không có át chủ bài."

"Nhưng trong vòng ba tháng muốn từ tứ phẩm thăng đến Địa huyền, vậy cũng có chút khó khăn!"

Giải quyết xong bọn họ, Mặc Nhiên tựa như một vị sát thần tới trước mặt Kim Chu, nói: "Chỉ còn lại có mỗi ngươi thôi."

Kỳ thật tuy rằng Kim Chu ăn chơi trác táng giống Phụng Khuyết Ca, nhưng thực lực của hắn cũng không phế vật, so với Phụng Khuyết Ca vạn năm chỉ dừng ở Hoàng huyền nhất phẩm, hắn ít nhất cũng đã là Hoàng huyền ngũ phẩm.

Nhưng ngũ phẩm của hắn cũng không phải do chính hắn nỗ lực tu luyện mà là dùng không ít núi vàng núi bạc đổi lấy đan dược để đạt được, cũng chỉ là một bao cò[2].

[2] Bao cò: được cái vẻ ngoài, bên trong thì chẳng có gì, vô dụng.

Cho nên khi đối mặt với Hách Liên Mặc Nhiên đằng đằng sát khí, hắn không có một chút gan dám phản kháng.

Hắn thầm mắng trong lòng: "Chết tiệt, sao nữ nhân này lại có thể lợi hại như vậy!"

Hắn vội vàng cầu xin tha thứ: "Cô nãi nãi, ta biết sai rồi, về sau ta thấy ngươi sẽ đi đường vòng, về sau ta không bao giờ dám khi dễ Phụng Khuyết Ca nữa!"

Lúc này Phụng Khuyết Ca đi ra từ phía sau Mặc Nhiên, nói: "Hừ! Ngươi còn muốn khi dễ bản thể tử à, nằm mơ đi!"

Hắn hùng hổ mắng như thể làm người ta chỉ muốn cho hắn mấy bạt tay, vừa rồi là ai nhát gan tránh ở phía sau nàng cơ chứ, khoe miệng Mặc Nhiên gần giết.

"Nhiên Nhiên, nàng nhất định phải giúp ta báo thù, tuyệt đối phải đánh thẳng nhai này một trận gần chết cho hắn nhớ kỹ một bài học mới được."

Mặc Nhiên cũng đang có ý này, người này thân phận không bình thường, đánh chết thì không nên, nhưng cũng không thể nhẹ nhàng thả hắn đi như vậy được.

Mặc Nhiên huy động chùy thủ, chuẩn bị nhắm đến mỡ thịt trên người hắn, lúc này một thanh âm cường thế truyền đến. "Tiểu nha đầu, ngươi thử động thủ xem!"

Mặc Nhiên nghiêng người né tránh đòn công kích của hắn, đá một chân về phía con heo mập kia, cho dù nàng không thể động thủ thì vẫn có thể động cước mà!

"A ——!!!!!"

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của heo mập, chung quanh truyền đến từng đợt tiếng hút khí, nằng thế nhưng đá vào...

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đuổi về phủ

Mọi người đều cảm thấy có một cỗ hàn ý lan từ mũi chân tới đỉnh đầu, lại từ đỉnh đầu đến.....

Lúc này, tiếng kêu rên của Kim Chu căn bản không dừng được, thử hỏi bộ phận yếu ớt nhất của nam nhân bị đập mạnh một phát, con đầu ấy quả thực không thể tưởng tượng được.

Tất cả bọn họ đều đồng loạt há hốc mồm, hoàn toàn lĩnh ngộ được cái gì gọi là tà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội nữ nhân.

Đắc tội tiểu nhân cùng lắm là bị tính kế đến chết, nhưng nếu đắc tội nữ nhân thì thật sự có nguy cơ đoạn tử tuyệt tôn!

Phượng Khuynh Ca ngẩn người, lúc sau lập tức mừng như điên, "Nhiên Nhiên đá giỏi quá, đá giỏi quá!"

Trán mọi người chảy đầy vạch đen, Phượng Thế từ này quả thật chỉ sợ thiên hạ không loạn mà!

Mặc Nhiên có chút vô tội đáp: "Kỳ thật không phải ta cố ý." Nàng cũng đâu biết là mình lại có thể đá chuẩn đến vậy!

Lúc này một tiếng quát lớn truyền đến. "Tiểu nha đầu, lại dám khi dễ chất nhi ta, tìm chết!"

Lực lượng bàng bạc quét đến khiến động tác Mặc Nhiên cứng lại, cảm giác thấy huyết khí dâng lên, sắc mặt tái nhợt. Lúc này Phượng Khuynh Ca phát phát tay, vài hắc y nhân chắn trước mặt bọn họ, còn Phượng Khuynh Ca thì ôm lấy Mặc Nhiên.

"Nhiên Nhiên đánh nhau mệt mỏi, bị thương, người ta làm chỗ dựa cho nàng."

Thấy Phượng vệ xuất hiện, Mặc Nhiên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chợt cảm thấy hai chân mình rơi trên không, Phượng Khuynh Ca thể nhưng bế nàng lên, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này!

"Ngươi đặt ta xuống!"

"Vừa rồi Nhiên Nhiên đá hấn, chân đau, ta ôm nàng một lúc để hai chân nàng nghỉ ngơi thì có sao?" Phượng Khuynh Ca gắt gao ôm không chịu buông. Nhiên Nhiên vừa rồi chịu phải công kích, không thể để nàng lộn xộn, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Hai người bọn họ, một khuynh thế yếu nhan, một chí mạng quý nhan, nhưng khi ôm nhau như vậy lại cho người ta một loại cảm giác cực kì hòa hợp.

Người kia hừ lạnh: "Người Phượng Vương phủ."

Lúc sau hấn liền nhìn về phía cháu trai mình, phát hiện mạch máu nổi dỗi tông đường này đã hồng rồi, này.....

Hấn phần nộ vô cùng, huyền lực xanh lục ngưng tụ lại, bắn về phía Phượng Khuynh Ca. Phượng vệ lập tức vây xung quanh bảo vệ, sau đó tiến công nam tử trung niên này.

Người này là Chu gia nhị gia, một cường giả Địa huyền.

Hai bên bắt phân thắng bại, cũng chỉ có Phượng vệ trong Phượng Vương phủ mới có thể đối phó một tên Địa huyền.

Lúc này Phượng Khuynh Ca cười nói: "Kim đại thúc, ta cảm thấy việc quan trọng nhất bây giờ chính là mang tên đầu heo nhà ngươi đi tìm được sư chứ không phải tìm ta tính số. Đại ca nhà ngươi chỉ có độc một cây đinh này, nếu thật sự hồng rồi thì rất là thâm đó nha!"

Nghe thấy vậy, sắc mặt nam tử trung niên càng thêm âm trầm, sau đó không dây dưa theo chân bọn họ nữa, dùng tốc độ nhanh nhất mang cháu trai mình rời đi, hung hăng nói: "Phượng Thế tử, chuyện này vẫn chưa xong đâu."

Phượng Khuynh Ca vui mặt vào cổ Mặc Nhiên: "Hôm nay Nhiên Nhiên giúp ta báo món thù nhiều năm như vậy, ta thật sự là quá cảm động, ta nhất định phải lấy thân báo đáp!"

Lần này đến lượt vạch đen chảy đầy trên trán Mặc Nhiên, nàng lên tiếng: "Lấy thân báo đáp cũng được, nhưng ngươi có thể bỏ ta xuống không?" — . —
|||

"Không bỏ không bỏ, hôm nay Nhiên Nhiên đánh nhau đã mệt, ta đưa Nhiên Nhiên về nhà."

Trước công chúng, Phượng Thế tử không chịu buông tha mà ôm Mặc Nhiên đi về tướng quân phủ.

Trên gác mái đằng xa có một khuôn mặt tuần tú đã đen còn hơn đáy nồi, hấn nổi giận mắng: "Nữ nhân không biết kiểm điểm!"

Lúc này, một nam nhân phong lưu phóng khoáng khác ngồi bên cạnh hấn hỏi: "Lạc, thực lực nữ nhân này vậy mà đã tới Hoàng huyền tứ phẩm rồi, trận tỷ thí ba tháng sau....."

Vân Thiên Lạc nhú mày trả lời: "Có thể tu luyện thì sao? Tới Hoàng huyền tứ phẩm thì thế nào? Ngươi thật sự cho rằng ba tháng sau nàng có thể đánh bại ta sao?"

"Không đến mức như thế, chẳng qua ta cảm thấy vị hôn thê lúc trước đó của ngươi, ngoại trừ diện mạo có dọa người một chút, phương diện khác cũng không tệ lắm."

Đáy mắt Vân Thiên Lạc lóe lên tia sáng, nàng thay đổi rất lớn, cho nên vào chiến thắng ba tháng sau của hấn, hấn sẽ có quyết định khác.

Phượng Khuynh Ca đưa Mặc Nhiên đến Hộ Quốc tướng quân phủ, Mặc Nhiên nói: "Kim gia sẽ không bỏ qua chuyện này đâu."

Phượng Khuynh Ca cười đáp: "Nhiên Nhiên à, sẽ không sao đâu! Ta sẽ bảo vệ nàng."

Đáy mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia âm quang, sau đó đi vào.

Lúc này cả Kim gia đã hoàn toàn loạn hết cả lên, Kim gia chủ phần nộ mắng: "Phế vật, phế vật, tất cả đều là một đám phế vật."

Một đám được sư quý xuống thưa: "Kim gia chủ, thật sự không cứu được."

"Kim gia chủ, chúng tôi thật sự đã cố hết sức."

"....."

Một đám được sư chẩn bệnh tới đêm khuya, toàn bộ đều bó tay không biện pháp, về sau Kim Chu nhất định phải sống như thái giám rồi.

Lúc này một hắc ảnh bước ra từ Hộ quốc tướng quân phủ, lặng lẽ đột nhập vào tòa nhà lớn lấp lánh kim quang.

Mà người này, chính là Mặc Nhiên.

Là sát thủ, năng lực ẩn nấp của nàng cực kỳ cường hãn, hiện giờ thực lực lại khôi phục, hơn nữa còn có huyền lực kỳ diệu, thân thủ còn lợi hại hơn trước kia vài phần.

Cho dù đã đến Địa huyền mà muốn phát hiện ra nàng cũng có chút khó khăn.

Mặc Nhiên đột nhập bên ngoài phòng Kim Chu, mà lúc này Kim Chu đang tê tâm liệt phế gào thét: "Cút, tất cả cút hết cho ta!"

Đám hạ nhân bị hấn hét cho sắc mặt tái nhợt, chợt một nam tử trung niên mập mạp đi vào, hỏi: "Chẳng lẽ con cũng muốn ta cút sao?"

Kim Chu tè lem nước mắt nước mũi bò tới trước mặt cha hấn, nói: "Cha, người nhất định phải báo thù cho con!"

Kim gia chủ nhíu mày: "Với thân phận của Phượng Thế tử, chúng ta không thể động vào hấn được a!"

"Vậy giúp con bắt nữ nhân kia về đây, con nhất định phải khiến nàng sống không bằng chết." Kim Chu dữ tợn nói, hấn luôn luôn yêu thích nữ sắc, hiện giờ biến thành như vậy, hấn quả thực sống không bằng chết.

Cho nên hấn nhất định phải khiến kẻ đầu sỏ gây tội đó nếm thử cảm thụ của hấn.

"Chỉ là một nữ nhân mà thôi, ta nhất định bắt nàng ta lại đây, con cứ chờ cho ta." Kim gia chủ cũng hung hăng lên tiếng, đối với nữ nhân hại nhi tử mình đoạn tử tuyệt tôn, hấn sao có thể bỏ qua được.

Trong mắt Mặc Nhiên hiện lên một tia sáng lạnh, một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải nhân từ nương tay nữa, ở nơi này nàng không được như Phượng Khuynh Ca, có hậu thuẫn kiên cố.

Cho nên một khi đã làm chuyện xấu thì tốt nhất là nên nhỏ cỏ tận gốc, miễn cho để lại mầm họa.

Rất nhanh, Kim gia chủ liền rời khỏi phòng Kim Chu, Mặc Nhiên yên lặng lên vào.

Kim Chu trừng lớn đôi mắt nhìn hắc y nữ nhân đột nhiên xuất hiện: "Người..."

Hấn còn chưa kịp nói gì thì một thanh chủy thủ đã đâm chính xác vào tim hấn, một chiêu chí mạng.

Mặc Nhiên thu hồi chủy thủ, nói: "Quả nhiên không có huyết tó thì không được thuận tay lắm, tốc độ lại chậm nhiều như vậy."

Mặc Nhiên lạnh lùng nhìn cổ thi thể kia, "Muốn lấy mạng ta, quả thực là chê bản thân sống quá lâu."

Lúc trước nàng mà buông lời này ở giới sát thủ thì không một ai dám dao động vị trí đệ nhất của nàng.

Tuy hiện giờ nàng đã tới dị thể nhưng vẫn duy trì nguyên tắc sinh tồn của mình như cũ.

Ngay lúc này, Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy có một cỗ hơi thở cường đại tới gần, đồng tử nàng bỗng co rụt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Luyện chế đan dược

Cảm giác có người tới, nàng liền cảm chủy thủ còn chưa khô vết máu lên giết địch nhân. Bởi vì địch nhân quá mạnh, nàng nhất định phải đánh phủ đầu tên

này.

Hai thân ảnh một đen một trắng nhảy mất đan xen nhau, đột nhiên, Mặc Nhiên nhìn thấy một chiếc mặt nạ quen thuộc.

Ngay lúc chúi thủ của nàng toan cắt qua da thịt kia, một đôi tay to lớn đã kéo cánh tay Mặc Nhiên lại, ôm nàng vào trong lòng, hài hước nói: "Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi tính mưu sát sư thúc ngươi sao?"

Mặc Nhiên khẽ sùng sốt, hỏi: "Phượng sư thúc, sao sư thúc lại ở đây?"

Phượng Tôn cười đáp: "Hôm nay ta nghe nói con heo mập ở đây khi dễ ngươi, làm sư thúc đương nhiên ta muốn tới giúp ngươi báo thù."

Bên trong con ngươi tà mị hiện lên một luồng sát khí.

Rồi sau đó, hần than thở: "Không ngờ đã bị Tiểu Nhiên Nhiên xuống tay trước, sư thúc vẫn đến chậm một chút."

Đi vào bên trong, nói: "Tiểu Nhiên Nhiên vẫn hành động không sạch sẽ lưu loát chút nào."

Tay hần nhẹ nhàng vung một ít bột thuốc qua, thi thể Kim Chu nháy mắt liền biến mất, hơn nữa cũng không để lại một chút dấu vết.

Huyền thi diệt tích đương nhiên quan trọng, nhưng do hôm nay nàng vẫn chưa kịp chế độc được, may mà hần tới.

"Tiểu Nhiên Nhiên, đêm nay được gặp sư thúc ta, có phải ngươi rất cảm động hay không?" Phượng Tôn tiến đến bên cạnh Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên lạnh mặt nói: "Sư thúc, ta biết tin tức của ngươi rất linh thông, nhưng xin sư thúc đừng can thiệp vào việc riêng của ta, ta không thích lúc nào cũng bị người khác theo dõi."

Phượng Tôn hơi nhú mày, đáp: "Nhiên Nhiên, ngươi nói vậy thật sự làm ta tổn thương đó!"

Hai mắt Mặc Nhiên đảo một vòng, tên này vậy mà còn dám dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, trong phút chốc, Mặc Nhiên chợt cảm giác ánh mắt này có chút quen thuộc.

"Ta muốn mình có không gian riêng." Mặc Nhiên thận trọng nói. "Mong sư thúc hiểu cho."

Phượng Tôn cười: "Nếu Nhiên Nhiên đã yêu cầu, đương nhiên sư thúc không thể không nghe rồi."

Hần chậm rãi đến gần, cúi đầu chăm chú nhìn vào ánh mắt Mặc Nhiên. "Nhưng Nhiên Nhiên phải đồng ý với sư thúc, không được bị thương, không được gặp nguy hiểm nha!"

"Sư thúc yên tâm, điều đó là đương nhiên." Cho dù sư thúc là nhất thời hứng thú hay thật sự coi trọng thiên phú mà chú ý đến nàng, việc hần quan tâm tới nàng chính là sự thật.

Hần là người thứ ba trên thế giới này thật sự quan tâm đến nàng.

Người thứ nhất đương nhiên là gia gia, còn người thứ hai...

Nghĩ đến khuôn mặt yêu tinh kia, tuy rằng thực lực yếu kém, nhưng tâm tư vĩnh viễn không che giấu được. Hần quan tâm thật hay giả, nàng đương nhiên biết rõ.

"Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi đang nghĩ gì mà xuất thần thế?" Mặt nạ lạnh băng áp vào trên má nàng, thấp giọng hỏi.

Mặc Nhiên phục hồi lại tinh thần, trả lời: "Không có gì! Nếu đã giải quyết xong thì chúng ta đi thôi!"

"Được." Phượng Tôn duỗi tay ôm Mặc Nhiên vào lòng. "Ta có thể tự đi, nhưng tốc độ Nhiên Nhiên chậm như vậy, trở về cũng đã muộn, đến lúc đó không thể mơ một giấc đẹp được nha!" Không để Mặc Nhiên cự tuyệt đã rồi đi như gió, lời giải thích như vậy, Mặc Nhiên chỉ có thể im lặng.

Đưa Mặc Nhiên đến tướng quân phủ, Phượng Tôn hỏi: "Chẳng lẽ Tiểu Nhiên Nhiên không mời sư thúc ta vào ngồi sao?"

"Cho dù hôm nay sư thúc không làm gì nhưng ít nhất cũng đã chạy rồi. Chẳng lẽ Tiểu Nhiên Nhiên không giúp sư thúc xoa vai sao?" Phượng Tôn lười biếng dựa vào trước cửa nói.

"Không phải sư thúc bảo ta đi ngủ sao? Cho nên thứ cho không phụng bồi." Mặc Nhiên nói xong liền đóng cửa, trực tiếp đuổi Phượng Tôn đi.

Sau đó nàng lại tiếp tục tu luyện, Phượng thiên cửu quyết chẳng những giúp tốc độ tu luyện nhanh hơn mà còn có thể giúp người ta vừa ngủ vừa tu luyện.

Ngày hôm sau, chuyện Kim Chu biến mất ngay tại nhà khiến Kim gia càng thêm binh hoạn mã loạn, Kim gia chỉ có một đứa con trai, tuy rằng bị phế mất nhưng vẫn là người Kim gia.

Mọi người đều chạy đi tìm, Kim gia cũng không rảnh đi tìm Mặc Nhiên báo thù mà lo đi tìm người trước.

Ở Nam Vân Quốc, người có gan bắt cóc Kim gia Đại thiếu, làm Kim gia Đại thiếu thần không biết quỷ không hay biến mất, bọn họ nghĩ chỉ có một người như vậy.

Phượng thế tử Phượng Khuynh Ca!

Khi lực chú ý của toàn bộ Kim gia đều tập trung vào trên người Phượng Khuynh Ca thì lúc này, đầu sỏ gây tội Mặc Nhiên hoàn toàn bình yên vô sự, một chút chuyện cũng không có.

Và lại, họ cho rằng dù Mặc Nhiên có thể tu luyện huyền lực cũng không có khả năng yên lặng lên vào Kim gia mang người đi mà không bị ai phát hiện.

Cho nên dưới sự kiện chấn động này, Mặc Nhiên lại một mình bé quan luyện được.

Phượng Khuynh Ca chuẩn bị mọi thứ rất đầy đủ, chẳng những có rất nhiều dược liệu đủ để nâng dùng mà lò được linh tinh các thứ cũng chuẩn bị hoàn thiện.

Việc Mặc Nhiên bé quan khiến Hách Liên lão tướng quân lo lắng vô cùng, nhưng Mặc Nhiên lại an bài hạ nhân không cho ông đi vào.

Vài ngày sau, Mặc Nhiên thần thanh khí sảng bước ra ngoài. Nàng nhìn về phía Hách Liên Bá Thiên, hỏi: "Gia gia, sao người lại tới đây?"

Tuy rằng kiến thức của nàng chỉ mới bằng một góc của Vô thượng dược điển nhưng nhờ nó nàng lại được lợi không ít. Không uống công ngày đó nàng phải chật vật như vậy.

"Nhiên Nhi, rốt cuộc con cũng ra, mấy ngày nay con vẫn bé quan tu luyện suốt sao? Mặc dù tu vi quan trọng nhưng thân thể của con lại càng quan trọng hơn, nếu bệnh rồi thì mất nhiều hơn được, gia gia cũng sẽ đau lòng." Vừa thấy Hách Liên Mặc nhiên đi ra, Hách Liên Bá Thiên liền bắt đầu cảm râm.

Mặc Nhiên lắc đầu: "Gia gia, mấy ngày nay con không có tu luyện."

Hách Liên lão gia từ khẽ sùng sốt. "Nhiên Nhi, con không tu luyện thì làm gì?"

"Gia gia, con đang luyện dược." Mặc Nhiên thành thật trả lời.

"Luyện dược, con thật sự đang luyện dược?!" Vốn dĩ cho rằng Phượng thế tử mang nhiều dược liệu như vậy ở chỗ Nhiên Nhiên chỉ là để quấy phá mà thôi, không ngờ cháu gái mình lại dùng nó để luyện dược.

Cháu gái mình hiếu học đương nhiên là chuyện tốt, hơn nữa luyện dược sư chính là một trong những chức nghiệp tôn kính nhất đại lục, một khi trở thành luyện dược sư, lúc đó tiền đồ vô lượng.

Hách Liên Bá Thiên hỏi: "Nhiên Nhiên, con cảm thấy thế nào? Có hứng thú với luyện dược không?"

"Thất bại cũng không sao, hơn nữa luyện dược cũng không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể học được, nếu không ta vào cung xin Hoàng thượng mời luyện dược sư của hoàng thất đến làm lão sư cho con." Hẳn tin với thiên phú của cháu gái mình, tuyệt đối có thể trở thành luyện dược sư.

Mặc Nhiên cười đáp: "Gia gia, không cần mời lão sư cho con đâu, luyện đan không khó như người tưởng."

"Người xem." Mặc Nhiên lấy một lọ đan dược ra, bảo: "Con đã có thể luyện chế thành công Tứ phẩm hoàng cấp đan dược rồi này."

Hách Liên Bá Thiên nghe xong vẫn chưa thật sự tin, nhưng khi ông mở bình dược kia ra thì ngẩn cả người. "Tứ phẩm hoàng cấp đan dược, phục linh đan!"

"Trời ạ! Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ!"

"Nhiên Nhiên, con nhéo gia gia một cái xem có phải gia gia con đang nằm mơ không." Hách Liên Bá Thiên có chút mơ hồ nói.

Cháu gái mình mới học luyện dược có mấy ngày, vậy mà đã luyện chế được Tứ phẩm hoàng cấp đan dược, phải biết rằng tay nghề của luyện dược sư trong cung cũng chỉ là hoàng cấp mà thôi.

Mặc Nhiên không có nhéo gia gia mình mà tiếp tục lấy đan dược ra: "Gia gia, ở đây còn có tứ phẩm hoàng cấp chi huyết đan."

"Còn có tứ phẩm hoàng cấp phá linh đan."

"Nếu gia gia thích thì con có thể luyện chế thêm một ít, và lại dược liệu tên kia đưa vẫn còn không ít."

Lúc này hai mắt Hách Liên lão gia từ đã tối sầm, trực tiếp ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Quý công tử ngoài lạnh trong nóng

Mặc Nhiên đỡ lấy ông: "Gia gia, người bình tĩnh một chút." Nếu nàng đã kế thừa Vô thượng dược điển mà ngay cả đan dược như kia còn không luyện chế ra được thì chỉ sợ sẽ bồi nhọ một quyển dược điển thần kỳ như thế mất.

"Ha ha! Cháu gái của Hách Liên Bá Thiên ta chính là thiên tài!" Hách Liên Bá Thiên cười vang.

Mặc Nhiên lại lấy mấy bình đan dược ra, dặn dò: "Gia gia bí mật đưa thứ này đến Phượng Vương phủ giao cho Phượng Khuynh Ca, con nhận được liệu của hần, đương nhiên không thể lấy không."

Sau khi chuẩn bị đủ đan dược cùng độc dược, Mặc Nhiên nói với Hách Liên lão tướng quân rằng nàng muốn ra ngoài, khu rừng Nam Đoan, nàng nên tới đó một chuyến.

May mà gia gia không hỏi nàng đi đâu, Hách Liên Mặc Nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Rạng sáng, nàng bồi bồi trát trát lên mặt mình một chút, rất nhanh ấn ký màu đỏ trên mặt đã bị xóa đi, mà ngũ quan nàng cũng hơi thay đổi.

Độ nổi tiếng của khuôn mặt mình thật sự quá mạnh, nàng dám cam đoan nàng vừa bước khỏi Hách Liên tướng quân phủ liền sẽ trở thành một bia ngắm sống, cho dù là Vân Thiên Lạc hay Hoàng hậu, hoặc là đám người trong phủ, còn có người Kim gia cũng sẽ tới tìm nàng gây rối.

Cho nên nàng thay đổi dung mạo để không ai có thể nhận ra nàng.

Mặc Nhiên một mình đi đến khu rừng Nam Đoan.

Khu rừng đó có không ít ma thú, từ trước đến nay là nơi lính đánh thuê tụ tập và chỗ cho con em quý tộc rèn luyện. Lúc này, một thân ảnh màu đen lướt xuyên qua giữa đám ma thú, thân ảnh vừa phát tay liền có ma thú ngã xuống.

Bên trong khu rừng ngoại trừ có ma thú ở phía ngoài thì còn có huyền thú mạnh hơn, nhưng thánh thú trong truyền thuyết thì lại không tồn tại ở tiểu địa phương này. Mà mỗi loại ma thú được chia từ nhất đến thất cấp.

Hách Liên Mặc Nhiên thấp giọng lầm bầm. "Vài con ma thú cũng không thể gây nguy hiểm cho ta được."

Mấy ngày nay nàng không ngừng chiến đấu cùng ma thú, thực lực đã nhanh chóng tăng lên tới Hoàng huyền ngũ phẩm, nhưng vẫn chưa đủ, tốc độ của nàng cần phải nhanh hơn một chút nữa.

Mặc Nhiên rời đi, để lại đây thi thể ma thú dưới đất, làm đám lính đánh thuê tiến vào đều khiếp sợ.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

"Chẳng lẽ có cao thủ tiến vào?"

Cho dù là một tiểu đội bọn họ cũng không thể lập tức thu thập nhiều ma thú như vậy.

Tuy rằng cấp bậc của ma thú cấp hai tương đối thấp, nhưng mớ da lông và xương cốt đó có thể đem bán lấy tiền.

"Mấy thứ này cao thủ sẽ không để ý, chúng ta phát tài rồi!" Những người này vui vẻ đi nhặt đám thi thể ma thú đó.

Mặc Nhiên trực tiếp giết đến khu vực ma thú cấp ba, vừa giết ma thú nâng cao thực lực của mình, vừa đi hái thuốc, hơn nữa dược liệu trong rừng cũng không ít.

Lúc này hai mắt Mặc Nhiên sáng ngời, đột nhiên phát hiện một đóa hoa nhỏ màu tím nhạt, đây đúng là tử lăng hoa — một loại dược liệu quý hiếm.

Đang lúc Mặc Nhiên muốn tới hái hoa thì đột nhiên một thanh âm vang lên. "Người không được động vào đóa hoa tử lăng này, nó là của ta!"

Mặc Nhiên nhìn về phía thiếu nữ trước mắt, một thân váy áo màu xanh non, trông cũng xinh đẹp vô cùng, chỉ là quá mức kiêu ngạo.

"Thứ này ta đã nhìn trúng rồi, dựa vào đâu mà cho người." Mặc Nhiên nhàn nhạt nói, muốn đoạt đồ từ trong tay nàng, đừng nói cửa chính, cho dù là cửa sổ cũng không có.

"Người có biết ta là ai không mà dám đoạt đồ với ta? Đúng là không biết sống chết." Nữ tử áo lục hừ lạnh.

"Bây giờ người rời đi, ta không so đo với người." Mặc Nhiên nhìn về phía nữ tử này, thực lực không cao, Hoàng huyền ngũ phẩm, nhưng những thị vệ phía sau nàng ta lại đều là Địa huyền.

Thân phận nữ tử này không bình thường!

Mặc Nhiên nhàn nhạt nói: "Được."

"Ta nhường cho ngươi." Mặc Nhiên lui ra sau vài bước, nữ tử áo lục kia vui vẻ đến chỗ tử lăng hoa, nhưng đúng lúc nàng ta muốn hái tử lăng, đột nhiên dưới mặt đất vụt ra một con chuột có kích cỡ như ma thú vùng móng vuốt bén nhọn về phía nàng ta.

"A ——" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tay nàng ta xuất hiện mấy vết cào có thể thấy được cả xương, máu tươi thì nhau trào ra.

Ngay lúc này một thân ảnh màu đen chợt lóe, Mặc Nhiên đã cầm tử lăng hoa trong tay, cười nói: "Xem ra cho dù ta nhường ngươi, ngươi cũng không có năng lực để lấy, vậy ta nên cầm đi thôi."

"Được..... Được....." Áo lục nữ tử hét lên, sau đó hạ lệnh cho những người kia. "Ăn tươi nuốt sống con chuột kia cho ta, còn có nữ nhân đáng ghét đó, ta muốn nàng ta sống không bằng chết."

Đương nhiên Mặc Nhiên nhận ra có hai cao thủ Địa huyền đang đuổi giết nàng, cấp bậc cách biệt quá lớn, nếu nàng bị đuổi theo, như vậy chỉ có một đường chết.

Mặc Nhiên điên cuồng chạy vội, suy nghĩ xem rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trốn thoát thì đột nhiên, nàng nhìn thấy phía trước có một nam tử áo lam, hẳn một mình đi vào khu rừng này, thực lực ắt hẳn cũng không tồi, trong mắt nàng lóe lên một tia sáng giáo hoạt, nhào tới nói: "Đại ca, cứu mạng ——"

Mặc Hiên xoay người lại thì thấy một hắc y thiếu nữ vọt tới, một tiếng "đại ca" gọi lên sự uy hiếp trong lòng hắn, hắn lắc mình một cái liền chắn trước mặt hai cao thủ Địa huyền.

"Đường đường là hai cao thủ Địa huyền mà lại đi đuổi giết một tiểu nha đầu, các ngươi cũng quá không có phong phạm cao thủ rồi!" Mặc Hiên lạnh mặt nói.

"Tiểu nha đầu này đoạt đồ của công chúa bọn ta, lại còn làm công chúa bọn ta bị thương, ta nhất định phải bắt nàng ta về phục mệnh, nếu công tử không có quan hệ gì với tiểu nha đầu này thì xin đừng xen vào việc người khác, miễn cho rước họa vào thân."

Ánh mắt Mặc Nhiên tối sầm. Công chúa, đó không phải muội muội Vân Thiên Lạc sao, nàng đúng là trời sinh khắc với hoàng thất mà!

Vừa xuyên không đã bị người hoàng thất kêu đánh kêu giết nhốt vào thiên lao, vào rừng rèn luyện thì lại kết thù cùng công chúa.

"Ai nói ta không có quan hệ gì với nàng, nàng là muội muội ta!" Mặc Hiên bộc phát khí thế khiến cho đám người kia ngẩn người, khí thế như vậy, ít nhất cũng là Địa huyền tam phẩm.

Mà hai người bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, bọn họ thậm chí cân nhắc một chút, cuối cùng lựa chọn dời lại chuyện phục mệnh công chúa.

Nhìn địch nhân đi khuất, Mặc Nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng nhìn người nam nhân trước mặt, một bộ lam y, thanh lãnh vô cùng, ngay lúc Mặc Nhiên nhìn đến khuôn mặt hắn, trong mắt nàng hiện lên một tia kinh diễm.

Khuôn mặt này pha lẫn giữa anh tuấn và mỹ lệ, không quá nữ khí cũng không quá cương ngạnh, tóc dài như mực bị gió thổi bay, môi hồng, mũi cao thẳng, ni cong cong mang theo sự nhuệ khí, mà trong cái nhu hòa hoàn mỹ ấy còn có cả sự anh khí không ai có thể bỏ qua, dưới hàng lông mi dài mà đậm là cặp mắt đen láy thanh lãnh, hẳn trông như quý công tử đi ra từ một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy.

Chẳng qua khuôn mặt này, nàng có cảm giác đã gặp ở đâu đó thì phải?

Bất quá vẫn trầm giọng nói: "Hôm nay đa tạ công tử cứu giúp, ta còn có việc, cáo từ trước."

Mà nam nhân phía sau nàng lại xụ mặt lên tiếng: "Tiểu nha đầu, ngươi lợi dụng ta xong rồi muốn đi, chẳng lẽ chỉ cần cảm tạ là đủ sao!"

Toàn thân nam tử phát ra từng cơn lạnh lẽo, Mặc Nhiên xoay người lại hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Khu rừng này rất nguy hiểm, lúc này họ bỏ qua cho ngươi không có nghĩa là sau này gặp lại họ vẫn tiếp tục bỏ qua, hơn nữa tới lúc đó ngươi cũng sẽ không may mắn gặp được ta như vậy. Cho nên trước khi ta rời khỏi đây, ngươi phải đi theo ta."

Mặc Nhiên thầm bật cười, người nam nhân này thoát nhìn lạnh lùng vô cùng, nhưng kỳ thật hắn lại thuộc tuýp người ngoài lạnh trong nóng, lo lắng cho nàng nhưng không nói thẳng ra.

Nàng hơi nhướn mày: "Nếu ta nói không thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nguy hiểm

"Ta đây đánh ngất ngươi rồi mang đi." Nam tử lạnh lùng nói.

Mặc Nhiên cũng nổi giận, "Ta và ngươi không thân cũng chẳng quen, có phải ngươi lo chuyện bao đồng quá rồi hay không!"

Hắn cũng hơi ngần ra, bản thân hắn cũng không thích xen vào việc của người khác, nhưng hiện giờ không hiểu sao lại như vậy.

Có lẽ là vì một tiếng "đại ca" của nàng chẳng.

"Mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, chuyện này ta đã quyết định rồi."

Trong mắt Mặc Nhiên lóe lên một tia sáng lạnh, "Ngươi sẽ trả giá đắt vì xen vào việc của người khác."

Mặc Hiên nhìn nữ tử này, một thân hắc y, thanh lệ vô song, đôi con ngươi đen láy thâm thúy mà lạnh băng.

Lúc này Mặc Nhiên hành động, lặng yên không một tiếng động tới trước mặt hắn, hắn bỗng cảm giác có một vật lạnh như băng dán trên cổ hắn, khiến hắn phải vội vàng lùi lại.

Hắn hơi ngần ra, tốc độ nhanh thật, thứ nàng học tuyệt đối là công phu giết người!

Hắn cảm thấy sống lưng mình chợt lạnh đi, nếu hắn chậm hơn chút nữa, nhất định hắn đã bị "cắt tiết" rồi.

Hắn thầm thờ dài. "Tiểu nha đầu nhẩn tâm."

Thân ảnh màu lam chợt lóe, bỗng chốc Mặc Nhiên đã xuất hiện phía sau hắn, tay nàng cầm chủy thủ đâm xuống, thời điểm hắn bắt được chủy thủ thì khẽ sùng sốt.

Thế nhưng là thánh khí!

"Tiểu nha đầu, ngươi thua."

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Hách Liên Mặc Nhiên bắt đầu đi. "Ta tới đây là vì nâng cao thực lực của mình, cho nên không thể đi theo ngươi."

"Tiểu nha đầu ngươi thật lớn mật, lại một mình tới đây rèn luyện. Ngươi rèn luyện ta sẽ không quấy nhiễu ngươi, chẳng qua ta cần phải giám sát."

"Ngươi có thể cho ta một lý do không?" Không ai đi giúp nàng mà không có lý do.

Mặc Hiên đáp: "Bởi vì ngươi gọi ta là đại ca, mà ta vừa lúc có một muội muội." Nói đến muội muội, Mặc Hiên có chút hoài niệm.

Mặc Nhiên hơi ngần ra, đáy lòng bắt chợt nảy lên chút gì đó, nhưng lại không thể bắt lấy.

Nàng bắt đầu đi nói: "Biết vậy ta đã gọi là đại gia chứ không phải đại ca."

Mặc Hiên xụ mặt: "Đại ca ta già như vậy à?"

Mặc Nhiên bữu môi tiếp lời: "Ngươi thật sự coi mình là đại ca ư?"

Mặc Hiên không muốn tiếp tục vấn đề rồi rắm này với nàng, hắn nói: "Tiểu nha đầu, nhanh lên đi chứ! Không phải ngươi muốn rèn luyện sao? Phía trước có ba con ma thú tứ cấp, vừa lúc để ngươi thử tay."

Thời điểm nhìn Hách Liên Mặc Nhiên chiến đấu, Mặc Hiên rốt cuộc hiểu được vì sao nói Hách Liên Mặc Nhiên cường hãn, cho dù thực lực nàng thấp, nhưng thân pháp kia, nghị lực kia, thật sự làm người ta bội phục.

Nhưng chuyện khiến Mặc Hiên càng muốn học máu chính là, để nhanh chóng khôi phục huyền lực, tiểu nha đầu này ăn phục linh đan như ăn kẹo đậu vậy. Cho dù là đệ tử dòng chính của mấy đại thế gia cũng chưa thấy ai lãng phí đến thế!

Mặc Nhiên khiêu chiến ma thú từ tứ cấp tới tứ cấp đỉnh, thực lực cũng từ Hoàng huyền ngũ phẩm lên tới Hoàng huyền ngũ phẩm đỉnh, nhìn tốc độ tăng trưởng buơu hãn như thế, Mặc Hiên cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

Tiểu nha đầu này không khỏi quá yêu nghiệt rồi!

"Kỳ thật ta tới đây là vì tìm một loại linh dược." Mặc Hiên chậm rãi lên tiếng.

"Linh được gì?" Tuy rằng không hiểu sao lại có thêm một người giám sát, nhưng điều đó cũng không khiến nàng phải giấu bớt đi tiềm lực để chiến đấu cùng ma thú, cho nên đối với việc hắn đi theo, Mặc Nhiên cũng không phải không hài lòng lắm.

"Cỏ tử linh."

Mặc Nhiên nói: "Cỏ tử linh, linh thảo có thể chữa trị kinh mạch, ngươi muốn cái này làm gì?"

"Muội muội ta trời sinh không thể tu luyện, vì thế ta muốn tìm cỏ tử linh, không biết có thể khai thông kinh mạch của muội ấy để muội ấy được tu luyện hay không." Mặc Hiên than thở.

Muội muội hắn trời sinh cũng không thể tu luyện giống nàng lúc trước. Mặc Nhiên hơi sùng sốt, "Vậy thì ta đi tìm cỏ tử linh đi! Đến lúc đó ta xem giúp muội muội ngươi xem có thể chữa trị thân thể của nàng hay không."

Mặc Hiên có chút kinh ngạc, "Ngươi xem, ngươi là được sư?"

Mặc Nhiên lắc lắc đầu, trả lời: "Không phải, ta là luyện được sư."

"Bằng không ngươi cho rằng mấy viên phục linh đan đỏ của ta là nhặt ngoài đường à!" Mặc Nhiên trợn trắng mắt.

Thanh âm Mặc Hiên có chút run rẩy, "Ngươi nói những viên phục linh đan đỏ là do ngươi luyện chế?"

"Đó chính là tứ phẩm hoàng cấp đan dược đấy!" Mặc Hiên luôn luôn bình tĩnh, hoàn toàn "bình tĩnh" đứng dậy, "Ngươi tuyệt đối không phải người!" Luyện được sư Hoàng cấp tứ phẩm trẻ tuổi như vậy...

"Đi thôi! Không phải ngươi muốn tìm cỏ tử linh sao!" Hắn là một ca ca tốt, phải biết rằng những linh thảo này ít nhất cũng có ma thú cấp cao bảo vệ, muốn lấy được, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng hắn lại mạo hiểm tới như vậy, nhất định là cực kỳ yêu thương muội muội mình.

Hách Liên Mặc Nhiên nhớ lại, hình như nàng cũng có ca ca lớn hơn nàng ba tuổi, chẳng qua lúc nàng ba tuổi ca ca đã theo sư phụ rời đi, ký ức của nàng thật sự rất mơ hồ.

Cũng không biết hắn thế nào.

Trời xanh không phụ lòng người, cuối cùng bọn họ cũng tìm được cỏ tử linh, đang lúc Mặc Hiên chuẩn bị tiến lên thì lại bị Hách Liên Mặc Nhiên kéo lại.

"Chờ một chút....."

Quả nhiên phía trước một cây cỏ nhỏ màu tím sẫm có một con vật trông như thần lân đang trốn ở đó, đồng tử Mặc Hiên chợt co rút lại, cỏ tử linh này có huyền thú nhị cấp bảo vệ, mà huyền thú nhị cấp lại tương đương với cao thủ Thiên huyền.

Mặc Nhiên nói ra nguyên nhân. "Cây cỏ tử linh này ít nhất cũng 500 năm tuổi, có huyền thú bảo vệ cũng chẳng có gì lạ."

"Chúng ta từ bỏ đi!" Mặc Hiên có chút uể oải lên tiếng.

Nếu chỉ có một mình hắn ở đây, hắn còn sẽ thử, cùng lắm thì đánh không lại có thể chạy, hơn nữa cỏ tử linh niên đại 500 năm tuổi tốt hơn rất nhiều, nhưng hiện giờ lại có Mặc Nhiên đi cùng, hắn không thể liên lụy đến Mặc Nhiên được.

"Chờ sau khi ta dời sự chú ý của con nhị cấp huyền thú thần lân đất kia đi thì ngươi lập tức tới hái cỏ tử linh nhé. Bảo bối như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ được!"

"Tiểu nha đầu....." Hắn còn chưa nói xong, Mặc Nhiên đã nói tiếp: "Nghe ta đi, chẳng lẽ ngươi muốn muội muội ngươi mãi mãi là một phế vật sao?"

Sắc mặt Mặc Hiên trầm xuống, hạ quyết tâm, quyết định đánh cược một lần.

Lúc này, thân ảnh Mặc Nhiên như tia chớp xông ra ngoài, nháy mắt đánh về phía thần lân đất, nhưng cơ thể thần lân đất đặc biệt cứng cáp, dù là thánh khí cũng không gây thương tích cho nó được.

Mặc Nhiên vội vàng lui về phía sau, ngay lúc đại thần lân dữ tợn chụp về phía nàng, nàng lập tức quay đầu nhìn Mặc Hiên: Chính là lúc này!

Một thân ảnh màu lam nhanh như cắt chạy tới chỗ tận gốc cây cỏ tử linh đó.

Thần lân đất biết mình bị lừa, nó nhanh chóng vọt qua, thừa lúc đó, Mặc Nhiên la lên: "Chạy — —!"

Mặc Hiên ngưng tụ huyền lực trên người, kéo Mặc Nhiên bắt đầu chạy trốn. Cỏ tử linh mà mình bảo vệ lâu như vậy bị người ta cầm đi, thần lân đất sao có thể không phẫn nộ.

Thần lân đất rít gào, nó phải giết hai nhân loại đáng chết này!

Suốt cả quãng đường, bọn họ chạy như điên, chợt Mặc Nhiên nhét cô từ linh vào trong tay Mặc Nhiên, nói: "Ta dụ huyền thú rồi đi, ngươi cầm cô từ linh nhanh lên."

"Muội muội ta..."

"Àm ăm ăm ——" Lúc này, thần lẫn đất đã đuổi theo, Mặc Nhiên vội vàng đẩy Mặc Hiên ra đằng trước, nói: "Ngươi muốn trị liệu cho thân thể muội người thì phải tự mình tới đưa thuốc, ta không thích làm sai vật."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả hai chúng ta đều sẽ xong đời!" Tốc độ huyền thú cực nhanh, lập tức đã đuổi kịp bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chí Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phượng Tôn cường đại

Tuy nhiên hai người họ không ngờ, trong lúc bọn họ chạy trốn, họ bất ngờ gặp phải người quen, mà những người này lại là đội ngũ của tiểu công chúa kia.

Tiểu công chúa thấy Mặc Nhiên xuất hiện thì nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt bản công chúa ư? Bắt hai người bọn họ lại!"

Trước có tiểu công chúa, sau có huyền thú, đúng là họa vô đơn chí mà!

Lúc này Mặc Nhiên nảy ra một ý, nàng kéo Mặc Hiên lại: "Tiểu công chúa mang theo nhiều người như vậy, chúng ta cũng đánh không lại, các ngươi muốn bắt thì bắt đi!"

Mặc Hiên cảm thất kỳ quái, tiểu nha đầu này không phải người ngoan ngoãn dễ bị bắt, sao lúc này lại nghe lời như vậy?

Tiểu công chúa cao ngạo ngẩng đầu đáp: "Coi như ngươi thức thời, mau giao hoa từ lăng ra đây!"

Mặc Nhiên gật đầu, "Tiểu công chúa xin chờ một lát, ta lập tức lấy hoa từ lăng ra cho ngươi." Sau đó nàng tìm trên người, nhưng chưa chờ nàng lấy hoa từ lăng ra thì đột nhiên đã vang lên tiếng "Àm ăm ăm --".

Lúc này, một ma thú bạo nộ vọt tới, mấy hộ vệ bên người tiểu công chúa đại kinh thất sắc, lập tức chắn phía trước nàng ta.

Bọn Mặc Nhiên đứng cùng đội ngũ những người này, trông giống như đồng bọn của họ, cho nên ma thú phần nộ muốn xông lên ăn thịt tất.

Trong lúc cao thủ và ma thú giao đấu, Mặc Nhiên kéo Mặc Hiên, cười nói: "Còn thất thần ở đó làm gì? Nhanh lên!"

Lúc này bọn người kia toàn tâm toàn ý ứng phó với con huyền thú khủng bố đó, làm gì còn sức để ý tới bọn họ! Bọn họ chỉ có thể nhanh chóng đào tẩu thôi.

Lúc này mới có người phản ứng lại, "Con ma thú này là do hai người đó dẫn tới."

"Chết tiệt, bọn họ tuyệt đối có ý."

Nhưng Mặc Hiên và Mặc Nhiên đã bỏ trốn mất dạng, khiến bọn họ tức muốn học máu.

Mặc Hiên vừa chạy vừa thở dài: "Tiểu nha đầu, lòng dạ ngươi quá hiểm độc, những người đó không chết cũng bị lột da."

Khóe miệng Mặc Nhiên hơi cong lên, "Ai bảo bọn họ may mắn gặp được chúng ta làm gì!"

"Đồ đã tới tay, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi!" Ngay khi Mặc Nhiên chuẩn bị rời khỏi đây, đột nhiên nàng phát hiện một bóng dáng quen thuộc.

Mặc Nhiên hơi sùng sốt, không phải đã nói với hắn là đừng đi theo nàng sao? Sao hắn lại tới?

Nhưng một khắc sau, nàng liền thấy một đám người đuổi theo, miệng hô lớn: "Phượng Tôn, hôm nay ngươi trốn không thoát đâu, mau ngoan ngoãn chịu chết đi!"

Mặc Nhiên giao cô từ linh cho Mặc Hiên, bảo hắn: "Ngươi rời khỏi đây trước đi, ta tới xem xem có chuyện gì."

"Ngươi đi xem cái gì? Thực lực những người đó sâu không lường được, tiểu nha đầu ngươi chỉ mới tới Hoàng huyền ngũ phẩm thì đi xem làm gì?" Mặc Hiên cả giận nói, hắn thoáng cảm thấy nàng quen biết một người trong đó, nhưng cho dù vậy cũng không thể liều mạng như thế!

Mặc Nhiên nói: "Không được, ta phải qua đó một chuyến."

Mùi hoa đậm bụi lại mang theo hương vị huyết tinh, nàng không yên tâm.

Nàng vẫn còn chờ sư thúc dẫn nàng đi gặp sư phụ trong truyền thuyết nữa! Nếu hấn chết ở đây, nàng biết tìm sư phụ nơi nào!

Mặc Hiên bất đắc dĩ nói: "Cho dù ta ép ngươi cũng không được."

"Đi thôi!" Hấn kéo Mặc Nhiên chạy về phía trước, mà cách đó không xa, một thân bạch y ngao ngễ đứng thẳng nơi đó với chiếc mặt nạ phượng hoàng màu bạc sinh động như thật trên mặt.

Mặc Hiên kinh hãi, hỏi: "Tiểu nha đầu, ngươi quen biết Phượng Tôn?"

Mặc Nhiên gật đầu đáp: "Đúng vậy!"

"Trong truyền hấn như chính như tà, thực lực sâu không lường được, cho dù ở....." Nói đến đây, Mặc Hiên lại không nói tiếp, mà khó hiểu hỏi: "Sao người này lại ở đây?"

Trước mặt Phượng Tôn là ba lão giả hắc y, thực lực của họ cũng không thể nhìn thấu, bọn họ nhìn về phía Phượng Tôn, đắc ý cười: "Không ngờ lại gặp được ngươi ở nơi này, giết ngươi ở đây, sư phụ ngươi cũng không thể nói gì."

Khóe miệng Phượng Tôn gọi lên một nụ cười mỉa mai, "Chỉ bằng mấy lão bắt từ các ngươi mà cũng muốn giết bản tôn à?"

"Năm mơ!" Lúc này, trên tay hấn xuất hiện một thanh lưỡi hái đỏ như máu, thị huyết như Tử Thần.

Ánh bạc chớp động, thân hình hấn như gió nhằm về phía hai lão giả. Áo trắng bay múa, tựa như thần linh đáp xuống, hết thảy thế gian đều không kịp loá mắt.

Ba lão giả hấp tấp hô: "Kết trận, kết trận ——"

"Ba người bọn ta liên thủ, Phượng Tôn, ngươi đừng hòng chạy trốn." Một lão giả trong đó cười lớn, lực lượng không lồ tản ra, bắt đầu phản kích.

Mặc Nhiên kinh hãi, dưới lực lượng như vậy mà Phượng sư thúc vẫn có thể bất động như núi, đây rốt cuộc là dạng thực lực gì?

Thiên huyền cũng không mạnh như vậy, chẳng lẽ là Thần huyền trong truyền thuyết?

"Ầm ầm ầm ——" Lực lượng cường đại tản ra, toàn bộ cây cối nơi này đều bị hai phương công kích dập nát.

Rất nhanh, ba đen một trắng đan xen tấn công, còn nhanh hơn cả tia chớp, cho dù là Mặc Nhiên hay Mặc Hiên cũng không thể nhìn ra thân hình bọn họ.

Ba lão giả kết trận công kích, phối hợp vô cùng ăn ý, dồn Phượng Tôn vào chỗ chết.

Phượng Tôn múa lưỡi hái đỏ như máu, sát phạt muôn vạn, cường thế vô cùng.

Rất nhanh ba lão giả liên vây quanh hấn, lạnh lùng nói: "Phượng Tôn, khu rừng Nam Đao này chính là nơi chôn xác ngươi!"

Trong lòng Mặc Nhiên có chút lo lắng, Phượng sư thúc sẽ không thật sự bỏ mạng ở đây đấy chứ! Nhưng hiện giờ thực lực nàng yếu kém, cho dù có lòng hỗ trợ cũng không giúp gì được.

Nếu bây giờ nàng đi ra ngoài, tuyệt đối sẽ bị hạ gục thành xác pháo trong nháy mắt, cho nên chỉ có thể đứng một bên nôn nóng.

Nào ngờ, Phượng Tôn bị bao vây lại nở một nụ cười ưu nhã bên khóe miệng, trong phút chốc, hết thảy vẻ đẹp trên thế gian đều trở nên ảm đạm, hấn hừ lạnh: "Chỉ bằng các ngươi?"

"Huyết sắc chi vũ —— Diệt cho ta!" Thân ảnh màu trắng múa lưỡi hái huyết sắc, như ma như yêu, nhưng lại vô cùng chấn động nhân tâm.

Rất đẹp, rất cường đại, sư thúc cường thế như vậy là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, giờ khắc này, Mặc Nhiên cảm thấy tim mình dường như đập chậm mất nửa nhịp.

"Ầm ầm ầm ——" Một loạt thanh âm trời sập đất nứt vang lên.

Mấy lão giả hô to: "Tiểu tử, cho dù bọn ta chết cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng."

Một tiếng nổ tung kịch liệt vang lên, đột nhiên mặt đất dưới chân Mặc Nhiên biến mất, thay vào đó lại là vực sâu vạn trượng.

Mặc Hiên muốn bắt lấy nàng, nhưng đã chậm, Mặc Nhiên cũng biến sắc, đành phải không có cốt khí la lên: "Sư thúc, cứu mạng ——!"

Ba cái đầu rơi xuống đất, huyết sắc khiến lưỡi hái đỏ như máu càng ngày càng yêu dã, ngay lúc này, hấn đột nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

Hấn biến sắc, vọt tới bờ vực bắt lấy Mặc Hiên, hỏi: "Nhiên Nhiên đâu?"

Một khắc này, Mặc Hiên chợt cảm thấy hóa ra từ vọng gần đến thế, người nam nhân này khi chiến đấu cùng ba cường giả vẫn có thể vân đạm phong khinh, ưu nhã như tranh, nhưng lúc này lại hiện ra biểu tình hoảng hốt.

Hấn chỉ vào dưới vực sâu, nói: "Tiểu nha đầu rơi xuống vực sâu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tình thâm tận xương

Phượng Tôn tức giận đẩy nam nhân chừng nất này ra, buông một câu: "Nữ nhân của ta, đương nhiên chính ta sẽ cứu, không cần người khác."

Mặc Hiên bức hòa, phần nộ vô cùng, tựa như bảo bối mình quý trọng bị cướp mất vậy, trong lòng rất hụt hẫng.

Phượng Tôn đã nhảy xuống vực, vực thăm sâu không thấy đáy, người nam nhân này nhảy xuống còn có đường sống, nhưng nếu là hấn nhảy xuống, chỉ sợ sẽ tan xương nát thịt.

Tiểu nha đầu, người nhất định không được xảy ra chuyện gì bất trắc đâu đấy!

Mặc Nhiên cảm giác được gió bên tai càng lúc càng mạnh, chung quanh ngay cả một thứ để bám vào cũng không có, lần này nàng chết chắc rồi!

Gió điên cuồng thổi mạnh vào đôi mắt nàng, nàng miễn cưỡng híp mắt nhìn một thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống, ôm nàng vào trong lòng.

Cho dù đang ở hiểm cảnh, nhưng khi được hương hoa râm bụt thoang thoang này bao lấy, Mặc Nhiên lại cảm thấy thập phần an tâm.

"Phượng sư thúc, ai bảo sư thúc xuống đây làm gì, sư thúc không biết rất nguy hiểm sao?"

Lúc này Phượng Tôn tăng thêm lực, ôm chặt người nàng, hấn không thể dung nhập người nàng vào trong xương tủy. "Tiểu Nhiên Nhiên..."

"May mà ta bắt được người." Trong mắt hấn tràn ngập ý cười cùng thỏa mãn, làm Mặc Nhiên hoàn toàn ngẩn cả người, hấn...

"Ôm chặt ta, sẽ không có việc gì đâu." Phượng Tôn ôm Mặc Nhiên bắt đầu vận công, sau đó lướt đi trên vách đá, nhưng lại không phát hiện, dưới vực thăm lại là một hồ nước nhỏ.

"Ào ——" Hai người cứ như vậy rơi xuống nước, khiến bọt nước bắn tung tóe.

Cái mạng này, cuối cùng cũng nhặt về được, Mặc Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, đột nhiên Phượng Tôn lạnh lùng nói: "Tiểu Nhiên Nhiên, mau lên bờ!" Sau đó hấn dùng sức toàn thân đẩy Mặc Nhiên lên bờ.

Lúc này, nàng nhìn thấy một con ma thú đen sì, trông như rắn mà lại không không phải rắn, như rồng mà cũng không phải rồng xuất hiện trên mặt hồ, nàng la lên: "Sư thúc, mau lên bờ nhanh!"

Nhưng đã không kịp nữa rồi, khi Phượng Tôn cảm giác nơi này có nguy hiểm thì đã đẩy Mặc Nhiên lên bờ, còn bản thân mình lại bỏ lỡ thời gian thoát đi tốt nhất.

Lúc này hấn đã bị một đại quái vật quần lấy, không thể thoát thân.

Sau khi Phượng Tôn thấy được bộ dạng của đại quái vật này, sắc mặt dưới lớp mặt nạ càng ngày càng khó coi, hấn mở miệng: "Tiểu Nhiên Nhiên, nhanh lên, chạy càng xa càng tốt."

"Con độc giao này, cho dù là chí tôn, chỉ sợ cũng không chiến thắng được." Vừa nghe Phượng Tôn nói, Mặc Nhiên liền biết con độc giao này rất khó đối phó, nhưng nàng lại cắn chặt môi, không chịu đi.

Mà lúc này Phượng Tôn cũng lấy chiếc lưỡi hái đỏ như máu của hấn ra, vô số ánh sáng đỏ hiện lên, toàn bộ những tiểu độc giao bay tới đều bị hấn chém thành hai mảnh.

"Tiểu Nhiên Nhiên..."

Mặc Nhiên nói: "Chết cùng một chỗ với sư thúc cũng không mất mát gì." Hai mắt Mặc Nhiên đều đỏ au, tuy trận chiến như vậy nàng không giúp được gì, nhưng tuyệt đối sẽ không làm lính đào ngũ.

Nếu nàng muốn có cách, nhất định sẽ nghĩ ra.

"Ha ha! Không mất mát." Lúc này Phượng Tôn đột nhiên cười, ý chí chiến đấu toàn thân hấn tăng vọt, hấn không thể chết được, Tiểu Nhiên Nhiên cũng không thể chết.

Thực lực độc giao có thể so với chí tôn thì sao nào, hấn nhất định sẽ diệt trừ nó.

Thanh lưỡi hái đỏ như máu xoay tròn trên không trung, "Huyết sắc luân hồi."

"Giết cho ta ——" Sát khí bắn ra bốn phía, lúc này truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, độc giao khổng lồ vừa chịu phải đòn công kích liền vô cùng phần nộ, kêu gọi vô số tiểu độc giao xung phong liều chết phòng đến.

Trong hồ, Phượng Tôn không màng sống chết mà chém giết, muốn biến không thể thành có thể, bởi vì hấn còn có người phải bảo vệ.

Mặc Nhiên quan sát xung quanh, độc giao, độc giao, bên trong Vô thượng được diễn có ghi, loại độc giao này mang theo kịch độc.

Bất quá nơi nó sinh sống có một loại bạch long thảo, vừa lúc có thể khắc chế nó, trong đầu nàng dần hiện ra hình dáng bạch long thảo, sau đó tìm kiếm chung quanh nơi này.

Vốn dĩ Phượng sư thúc đã đại chiến một trận với ba lão bát tử, hiện giờ lại gặp một con độc giao có thực lực vượt xa hấn, căn bản sẽ không kiên trì được bao lâu.

Nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được.

Không làm Mặc Nhiên thất vọng, quả nhiên nàng phát hiện phía sau một viên đá là một gốc cây màu trắng, nàng nhỏ bạch long thảo lên, ép chất lỏng trong cây ra nhỏ vào thanh chủy thủ của mình.

Chờ sau khi làm xong hết thầy, Mặc Nhiên bắt đầu ẩn nấp hơi thở mình.

Sát thủ muốn giết chết mục tiêu đều phải học ẩn nấp, sau đó cho mục tiêu một đòn chí mạng.

Hiện giờ con độc giao này là mục tiêu của nàng, cho dù nó cường đại như thế nào, vì mạng sống, nàng phải liều một lần.

Mà Phượng Tôn đang bất phân thắng bại với độc giao trong hồ, độc giao cuồng bạo không thôi, toàn thân trên dưới đều mang theo kịch độc, nó mở to cái miệng rộng đỏ như máu của mình cắn xuống.

Phượng Tôn nghiêng người né tránh miệng nó, nhưng cái đuôi nó lại giống như tia chớp từ dưới nước tấn công đến.

"Bốp ——" Một tiếng vang lớn, thân ảnh màu trắng của Phượng Tôn bị đánh bay, máu tươi nhuộm đỏ một mảng quần áo hấn.

Lúc này, độc giao đuổi theo, muốn nuốt sống hấn.

Hai mắt Mặc Nhiên lóe lên một tia sáng lạnh, chính là lúc này! Thân hình nàng nhanh như cắt vọt lên, chủy thủ xuất vừa ra, mục tiêu chính là miệng độc giao.

Máu tươi màu lam phun ra, con độc giao gầm thét một tiếng tê tâm liệt phế, mở miệng nuốt cả người Mặc Nhiên vào.

"Tiểu Nhiên Nhiên ——" Sắc mặt Phượng Tôn tái nhợt, đôi con ngươi đen nhánh biến thành màu tím yêu mị.

Bạch y của hấn tung bay, lực lượng khủng bố chảy đầy kinh mạch hấn, so với lúc trước, hấn càng trở nên cường đại không thôi.

"A ha ha ——" Hấn lẳng không mà đứng, rồi thê lương cười phá lên.

"Ngay lúc này, ta lại đột phá tới chí tôn. Nhưng Tiểu Nhiên Nhiên không còn ở đây, ta có đột phá cũng còn ý nghĩa gì nữa."

Quang mang khủng bố của huyết sát cứ thế lập lòe, hấn lạnh lùng nhìn về phía độc giao, luôn miệng thét lên: "Trả Tiểu Nhiên Nhiên lại cho ta, trả lại cho ta ——!"

Lưỡi hái huyết sắc giống như tàn nguyệt trên trời, Phượng Tôn hoàn toàn không màng thương tích trên người mình, liều mạng đánh giết độc giao.

Lực phòng ngự của độc giao vô cùng mạnh, hấn cứ một đao rồi lại một đao chém vào thịt nó, muốn cửa ngang bụng con quái vật này.

Lúc này độc giao cũng cảm thấy người nam nhân trước mắt quá khủng bố, hoàn toàn liều mạng tấn công, hơn nữa lại đột phá tới chí tôn, nhưng nhân loại này lại muốn giết nó, đó là chuyện không có khả năng.

"Àm àm àm ——"

Tiếng va chạm kịch liệt không ngừng vang lên, một thân bạch y vô trăn, lúc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Máu tươi không ngừng tí tách rơi vào hồ nước trong suốt, Phượng Tôn cầm chặt huyết sát, lại vọt lên một lần nữa.

Cho dù chết, hắn cũng muốn giết súc sinh này, báo thù cho Nhiên Nhiên, sau đó hắn sẽ đi cùng nàng.

Từ nhất thời tò mò, sau đó biến thành yêu, hiện giờ lại bất tri bất giác phát hiện, cuộc đời hắn không thể thiếu nàng.

Một khi không có nàng, cuộc đời hắn còn ý nghĩa gì nữa!

Tình thâm tận xương, chỉ là chưa từng phát hiện.

"Ha ha —— Tiểu Nhiên Nhiên, chờ ta!" Phượng Tôn cười, cho dù chưa hiện ra dung mạo, nhưng nhất cử nhất động lại vô cùng phong hoa tuyết đại, cử thế vô song.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khế ước

Về phần Mặc Nhiên, sau khi độc giao nuốt nàng vào thì hung hăng muốn cắn nát nàng, nhưng đột nhiên chiếc vòng trên tay xuất hiện một luồng hồng quang bao bọc lấy Mặc Nhiên, cho dù độc giao có làm thế nào cũng không thể cắn được.

Do đó nàng cứ như vậy trôi theo dòng nước vào trong bụng nó.

Trong bụng độc giao đều là nọc độc, một khi dính phải chắc chắn sẽ bị ăn mòn.

Mặc Nhiên vượt chiếc vòng tay, thầm than: "Ít ra cũng có cái vòng tay này bảo vệ, nếu không mình thật sự xong đời."

Nhưng hiện tại nàng phải thoát ra ngoài thế nào đây?

Trong bụng độc giao, nàng nghe thấy cả thanh âm "Phanh phanh phanh ——" từ bên ngoài, nàng ngẩn ngời, chẳng lẽ Phượng sư thúc vẫn còn giao đấu với độc giao ư?

Sư thúc đã bị thương nặng như vậy, tuyệt đối không thể chịu đựng thêm.

Lúc này, hai mắt Mặc Nhiên sáng lên, bên ngoài độc giao khó có thể công phá, nhưng bên trong hẳn là sẽ dễ dàng hơn!

Nàng lấy một thanh trường kiếm từ chiếc vòng Huyết phượng mà sư thúc đưa cho nàng, bắt đầu dùng toàn lực chém vào bụng độc giao.

Mà Phượng Tôn bên ngoài đã chồng chất vết thương, trên người không có một chỗ lành lặn.

Lúc này, độc giao há to miệng ra muốn cắn nát hắn.

Ngay lúc đó, đột nhiên độc giao cảm thấy một cơn đau dữ dội truyền đến từ bụng, nó dừng hành động lại, làm Phượng Tôn thoát được đòn công kích chí mạng.

Nó đau đớn không thôi, cứ không ngừng vung đuôi, ngửa mặt lên trời rống to.

Phượng Tôn hơi sùng sốt, thấy bộ dáng thống khổ của nó, hai mắt hắn chợt phát sáng.

Chẳng lẽ Tiểu Nhiên Nhiên vẫn còn sống và đang công kích độc giao từ bên trong sao?

Tâm tình vốn đang chết lặng của hắn chợt sống dậy, cả người Phượng Tôn như bùng sức sống, hắn huy động huyết sát: "Tiểu Nhiên Nhiên, chờ ta cứu ngươi ra!"

Hai người Mặc Nhiên và Phượng Tôn nội ứng ngoại hợp, khiến cho độc giao nhất thời không thể làm gì được bọn họ.

Thân là độc giao nhưng lại không thể đánh bại được hai con người một mạng trọng thương và một chỉ mới tiến vào Hoàng huyền ngũ phẩm, chuyện này nếu nói ra chắc chẳng ai tin được.

Nhưng sự thật lại chính là thế.

Bên trong cơ thể độc giao điên cuồng phun kịch độc, muốn ăn mòn nữ nhân đáng chết trong bụng nó.

Mà lúc này Mặc Nhiên cũng đang gặp nguy hiểm, nàng cảm giác ánh sáng của vòng tay đang càng ngày càng yếu dần.

Vậy phải làm sao bây giờ? Tuy làm như thế có thể khiến cho độc giao bị thương nhưng lại không thể giết chết nó, mà nàng phải thừa lúc sự bảo vệ của chiếc vòng tay còn chưa biến mất mà thoát đi, bằng không nàng tuyệt đối chết chắc.

Nàng đã thử rất nhiều nơi, nhưng cho dù có động thủ như thế nào cũng không thể tạo thành đòn chí mạng đối với độc giao được.

Lòng Mặc Nhiên nóng như lửa đốt, chợt, nàng cảm giác như đã đâm phải vật gì đó.

Có thể nằm trong bụng độc giao mà không bị ăn mòn, chứng tỏ vật đó không hề tầm thường.

Mặc Nhiên cúi người nhặt vật đó lên thì phát hiện đó là một cục đá màu đỏ to bằng quả trứng ngỗng.

Lúc này, Mặc Nhiên cảm thấy tay mình đau xót, mà ánh sáng trên chiếc vòng cũng càng ngày càng nhạt đi.

Tay nàng bắt đầu bị ăn mòn một ít, từng giọt máu đỏ tươi theo cánh tay nàng chảy dọc xuống..

Bỗng, Mặc Nhiên cảm thấy cục đá màu đỏ trong tay đang phát ra từng tia sáng chói mắt.

Cùng lúc này lớp phòng ngự của chiếc vòng đã hoàn toàn biến mất, nàng kinh hãi, lần này chết chắc rồi!

Nhưng nọc độc còn chưa kịp ăn mòn nàng thì Mặc Nhiên đã thấy có một lực lượng cường đại đang bao lấy nàng.

Mà lúc này Phượng Tôn cũng không còn biện pháp nào đối với con độc giao này, cuối cùng đôi mắt hẹp dài sáng ngời, hần nghĩ ra một cách.

Tự bạo, cấp bậc chí tôn tự bạo, cho dù là độc giao cũng không chống đỡ nổi, nếu Mặc Nhiên còn sống, có lẽ sẽ còn nắm phần cơ hội giữ lại mạng.

Vì nắm phần cơ hội này, hần phải liều mạng một lần.

Ngay lúc Phượng Tôn muốn xông lên tự bạo cùng độc giao, đột nhiên "Đùng——", một ánh sáng đỏ như máu phá tan bụng độc giao, trực tiếp chém nó thành hai nửa.

"Rầm——" Độc giao ngã vào trong vũng máu, cứ như thế chết không nhắm mắt.

Lúc này Phượng Tôn nhìn thấy một bóng dáng được ánh sáng màu đỏ bao bọc, bóng dáng đó chính là Mặc Nhiên.

Cơ mà hiện tại đầu óc Mặc Nhiên lại hoàn toàn trống rỗng, không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi đó, một tiếng răng rắc chợt phát ra, cục đá trong tay nàng vỡ vụn.

Trong tay nàng liền xuất hiện một con vật nho nhỏ với bộ lông xù đỏ ửng, mềm mại không thôi, còn hơn cả tơ lụa.

Cả người nó trông như một quả bóng nhỏ, chẳng qua lại có thêm hai cái lỗ tai thật dài, thoạt nhìn đáng yêu vô cùng.

Không chờ Mặc Nhiên khôi phục lại tinh thần, đột nhiên một thanh âm xa xưa vọng vào tai nàng: "Lấy máu ký kết cùng ta, bản mạng tương liên, sinh tử không rời."

Lúc này, Phượng Tôn thấy dưới chân Mặc Nhiên xuất hiện một trận pháp khế ước vô cùng khổng lồ, trận pháp này hần lại chưa từng thấy qua, đây rốt cuộc là trận pháp gì?

Ánh sáng bao lấy Mặc Nhiên càng lúc càng mạnh, phá tan tận chân trời, cuối cùng hiện lên năm chữ: "Người có nguyện ý không?"

Là câu hỏi, nhưng lại cường thế khiến người ta không thể cự tuyệt, Mặc Nhiên vô thức trả lời: "Ta nguyện ý."

Dòng chữ biến mất, ánh sáng cũng từ từ nhạt đi, con vật nhỏ trong tay Mặc Nhiên cũng từ từ nhắm mắt lại, ngủ trong lòng nàng.

Lúc này, trong tiềm thức nàng có thêm một thứ mang tên: Chí tôn ngự thú quyết.

Ngự vạn thú, đăng chí tôn, chiến thiên hạ, phá thương khung. (Nghĩa: Khống chế vạn thú, trở thành chí tôn, chiến đấu thiên hạ, chinh phục trời cao)

Một loạt tin tức khiến Mặc Nhiên cảm thấy hoảng hốt, lúc này một thân ảnh huyết sắc bay lại về phía nàng, vui sướng nói: "Tiểu Mặc Nhiên, may mà ngươi không sao."

Nhìn nam nhân đang mừng như điên trước mặt, Mặc Nhiên cười đáp: "Phượng sư thúc, mạng ta rất lớn, sao có thể xảy ra chuyện gì được."

Nhưng Phụng Tôn lại ôm chặt lấy nàng, hân hạnh như tìm lại được món bảo bối mà mình quý nhất, sao có thể không vui vẻ cho được.

Mặc Nhiên cũng không giãy giụa, nàng không hề ghét bỏ nam nhân máu đầy người này.

Nàng có thể cảm nhận được Phụng sư thúc thật sự rất quan tâm tới nàng, hơn nữa khi nàng chạm vào máu trên người hắn thì cảm giác da thịt như bị thiêu cháy vậy. Hắn đã bị thương nặng lắm

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đại thu hoạch

Mặc Nhiên vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần, nàng mơ hồ hỏi: "Sao ta lại trở thành triệu hồi sư? Không phải sư thúc đã nói phải có người dẫn ta lên con đường triệu hồi sư mới có thể trở thành triệu hồi sư chân chính sao?"

"Cái lúc trước ta nói chỉ là tình huống bình thường mà thôi, nhưng hiện tại ngươi lại gặp được một tình huống trước nay chưa từng xảy ra." Tình huống mà Phụng Tôn vô cùng hứng thú.

"Tình huống như thế nào?" Mặc Nhiên hỏi.

"Đó chính là ma thú trực tiếp nhận chủ, ma thú trực tiếp nhận chủ, ký kết khế ước cùng ngươi, như vậy ngươi không cần người dẫn đường cũng có thể trở thành triệu hồi sư." Phụng Tôn chọc chọc con vật nhỏ trong tay Mặc Nhiên: "Thật kì lạ, con ma thú nào cũng cao ngạo như nhau, tuyệt đối sẽ không nguyện ý khế ước với con người, cho dù là triệu hồi sư cũng không được. Nhưng tiểu gia hỏa này lại làm chuyện kinh hãi thế tục đó."

Nhìn nhóc con tròn tròn kia, hắn tiếp tục nói: "Nhìn nó yếu ớt thật, Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi ký kết khế ước gì với nó vậy?"

Mặc Nhiên nghĩ một hồi, sau đó đáp: "Hình như là khế ước bốn mệnh."

"Bốn... Mệnh..." Phụng Tôn không cẩn thận, suýt chút nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Hắn trầm ngâm: "Khế ước bốn mệnh tương liên bốn mệnh, Tiểu Nhiên Nhiên ngươi lại đi ký kết khế ước như vậy với gia hỏa nhỏ yếu này, trời ạ!"

"Khế ước bốn mệnh thì làm sao?"

"Chuyện đó có nghĩa là Nhiên Nhiên phải đồng sinh cộng tử với nó đấy!" Phụng Tôn như muốn khóc. "Nếu nhóc con này bị một con chuột nào đó ăn mất thì chính là chết một lúc ba mạng đó!"

Bốn mệnh tương liên, đồng sinh cộng tử, nàng biết, Mặc Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve nó, hỏi: "Nếu xảy ra chuyện cũng chỉ có ta và nhóc này, đâu ra ba mạng?"

Phụng Tôn gào lên: "Bởi vì còn có sư thúc ta nữa, nếu Tiểu Nhiên Nhiên chết rồi thì ta cũng không muốn sống tiếp!"

Mặc Nhiên sùng sốt, máu tươi nhuộm đỏ quần áo hắn, thế nhưng nàng lại thoáng thấy bóng dáng tên yêu nghiệt nào đó từ trên người sư thúc nàng.

Mặc Nhiên hoài nghi nhìn chằm chằm chiếc mặt nạ, thân hình cũng rất giống nhau, nhưng một người là phế vật cực phẩm, một người là tôn giả ngạo thế, nàng nghĩ thế nào cũng không liên hệ hai người với nhau được.

"Sư thúc đừng giỡn nữa, sư thúc hãy lo trị thương trước đi."

Tuy máu đã ngừng chảy nhưng vết thương lại rất nặng, nội thương ngoại thương nhiều không đếm xuể, Mặc Nhiên đưa cho hắn một bình đan dược: "Mặc dù cấp bậc có hơi thấp nhưng cũng chỉ có thể dùng tạm."

Phụng Tôn mở bình thuốc ra, mở miệng: "Dược hương tứ phía, phấn chấn tinh thần vô cùng, Tiểu Nhiên Nhiên lấy đâu ra vậy?" Theo hắn biết, Nam Văn Quốc không có luyện dược sư lợi hại như vậy.

"Đương nhiên là ta tự luyện chế rồi."

Hai mắt Phụng Tôn sáng lên, cười nói: "Đã là đan dược Tiểu Nhiên Nhiên tự luyện chế thì nhất định có thể khỏi bệnh."

Không ngờ Nhiên Nhiên chẳng những trở thành triệu hoán sư mà còn là luyện dược sư, cả đại lục này cũng chưa từng xuất hiện một thiên tài như vậy.

Tiểu Nhiên Nhiên của hắn quá lợi hại, Phụng Tôn cười thỏa mãn vô cùng.

Vốn ban đầu cả người Mặc Nhiên cũng bị thương nhưng bởi vì khế ước đạt thành, chẳng những vết thương trên người biến mất mà thân thể còn trở nên mạnh thêm vài phần.

Vì thế nàng liền động thủ, kéo con độc giao đã bị chém thành hai nửa lên bờ, mặc dù con vật này có độc nhưng đồng thời cũng là một món đồ hiếm có.

Dựa theo nội dung bên trong Vô thượng dược điển, nàng cầm một con dao cắt qua trán độc giao, sau đó lấy ra một viên hạt châu xanh biếc.

Cầm hạt châu trong tay, Mặc Nhiên cảm giác được huyền lực quanh thân mình đang vận chuyển rất nhanh, lập tức đột phá Hoàng huyền lực phẩm.

Hạt châu này, tuyệt đối là một vật để tu luyện tốt.

Kế tiếp là mắt, theo như Vô thượng dược điển ghi lại, mắt của độc giao, có thể giải vạn độc trên thế gian.

Tuy rằng một bên đã bị mình đâm cho bị thương nhưng cũng không tổn hại nhiều, trực tiếp lấy cả hai bên ra.

Còn có vây, máu, thịt của độc giao đều là đồ tốt.

Vây có thể rèn thành một bộ giáp phòng ngự, đao thương bất nhập, máu nó cực độc, là nguyên vật liệu luyện chế độc dược rất tốt, cả thịt cũng thế.

Nhưng vấn đề là, con độc giao này lớn như vậy, nàng phải mang theo như thế nào?

Mặc Nhiên dùng tinh thần lực xem xét không gian trong vòng Phượng Huyết thì phát hiện không những không gian bên trong rộng hơn mà còn chia làm mấy không gian nhỏ khác nữa.

Một không gian nhỏ thôi cũng dư sức chứa con độc long giao rồi, chẳng qua cũng không thể độc chiếm một đại gia hỏa như vậy.

Có thể giết chết con độc giao này cũng không phải công lao một mình nàng.

Cho nên hiện giờ nàng đang đợi Phượng Tôn điều tức xong. Đan dược của Mặc Nhiên rất có hiệu quả, rất nhanh Phượng Tôn đã hồi phục, hẩn nhìn về phía Mặc Nhiên, hỏi: "Tiểu Nhiên Nhiên, sao vậy?"

Mặc Nhiên lấy một bên nhãn châu [1] của độc long ra, đáp: "Phượng sư thúc, viên nhãn châu này có thể giải ngàn độc, thúc lấy đi."

[1] Nhãn châu: mắt, nếu ghi thẳng ra là đưa mắt thì nghe có hơi rùng rợn nhỉ? Thế nên ở đây mình để là nhãn châu cho bớt đáng sợ. <|||

"Đúng là thứ tốt!" Phượng Tôn khẽ mỉm cười, "Nhưng mà ta muốn có viên trong tay Tiểu Nhiên Nhiên hơn."

"Cái này..." Mặc Nhiên hơi sững sốt, viên trong tay nàng chính là viên bị đâm, sư thúc thế nhưng muốn viên này!

"Nếu Tiểu Nhiên Nhiên không cho ta thì ta cũng không lấy viên này đâu!"

Tâm tư của sư thúc nàng đương nhiên biết rõ, vì thế đành bất đắc dĩ nói: "Vậy cho sư thúc cái này!"

Phượng Tôn cầm nhãn châu độc giao như cầm chí bảo, lúc này Mặc Nhiên mở miệng: "Còn cả máu độc long nữa."

"Cái này thì ta không lấy, sư thúc ta không phải luyện dược sư, thứ này ở trong tay Nhiên Nhiên mới phát huy được công hiệu." Phượng Tôn cười đáp.

Thật vậy, nàng tới khu rừng Nam Đaoan, một là vì nâng cao thực lực, hai là vì tìm kiếm nguyên liệu điều chế độc dược, hiện giờ gặp phải độc long giao, có thể nói là xui xẻo, nhưng cũng có thể nói là may mắn.

Lúc sau Mặc Nhiên chỉ vào thi thể độc giao, nói: "Sư thúc, thịt của độc giao cũng có kịch độc, thúc có muốn một ít không, có lẽ sẽ có lúc cần đến."

Phượng Tôn cười: "Cái này cũng được, sau này ta muốn độc chết ai thì cứ cho họ ăn thịt này là xong."

Nói xong, hẩn liền cầm lưỡi hái huyết sắc xoàn xoạt vài cái, chia độc giao thành mấy phần, sau đó nhặt lấy vài miếng thịt, còn lại chính là phần của Mặc Nhiên.

"Nhiên Nhiên, cái nhãn không gian này chứa nhiều đồ thứ của độc giao vậy là vừa đủ rồi. Chẳng qua kiểu dáng này khó coi quá, để ta cho ngươi cái khác đẹp hơn, không gian lớn hơn." Phượng Tôn giống như có ma thuật, lấy ra một chiếc nhãn đen tuyền.

Mặc Nhiên hoàn toàn ngẩn cả người, toàn bộ Nam Vân Quốc không quá ba người sở hữu được chiếc nhãn không gian này, vậy mà hẩn cứ thế đưa cho nàng.

Thứ trân quý này, hoàn toàn không phải có tiền là mua được, Mặc Nhiên lắc đầu: "Sư thúc, ta không cần đâu."

"Nhiên Nhiên không có nhãn không gian, thứ tốt như thế mà không mang theo thì không phải đáng tiếc sao!"

"Ta..."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tuyệt sắc khuynh thế

"Sư thúc, kỳ thật ta đã có trừ vật không gian rồi, chính là cái vòng tay này." Cuối cùng Mặc Nhiên giờ cổ tay lên, quyết định nói chuyện nàng có trừ vật không gian cho Phượng Tôn biết.

Ngay cả nhẫn không gian quan trọng như vậy mà sư thúc cũng đưa nàng, nàng còn gì để giấu giếm cơ chứ!

Bọn họ là sư thúc chất (sư thúc và sư chất), hơn nữa còn đồng sinh cộng tử, người như vậy mà không thể tin nhiệm thì thế gian này còn ai có thể tin nhiệm?

Phượng Tôn quan sát chiếc vòng trên cổ tay Mặc Nhiên, chiếc vòng đỏ rực trông như phượng hoàng đang bay múa, thoát nhìn đã thấy không phải vật tầm thường.

"Cái này ta nhặt được ở một tàng bảo." Mặc Nhiên giải thích.

Lúc này Phượng Tôn cảm nhận nhét vào trong tay Mặc Nhiên: "Nhiên Nhiên, cho dù ngươi có không gian dự trữ thì đồ sư thúc đưa ngươi cũng phải nhận."

"Nhưng thứ này quý giá như vậy..."

"Nếu Nhiên Nhiên không thích thì không bằng vứt nó đi vậy." Phượng Tôn trầm giọng nói.

Nếu vứt bỏ một món bảo bối như thế thì quả là hết sức phí phạm của trời, Mặc Nhiên vội vàng ngăn cản: "Nếu sư thúc muốn tặng cho ta thì ta nhận, nhưng ta có thể tặng lại cho người khác không?"

"Nam nhân thì không được." Phượng Tôn lạnh lùng đáp.

"Tặng cho gia gia ta cũng không được sao?" Mặc Nhiên hỏi.

"Đương nhiên gia gia ngươi thì có thể rồi! Dù sao đây cũng là đồ của Nhiên Nhiên mà!" Mặt mày Phượng Tôn hớn hớn, chỉ cần không phải tên tiểu tử nào là được rồi, đưa cho gia gia đương nhiên không thành vấn đề.

Mặc Nhiên nhận lấy chiếc nhẫn Phượng Tôn đưa, sau đó thu một ít độc long giao.

Nàng nhìn xung quanh nơi này, tức khắc kinh ngạc thốt lên: "Nơi này thật sự có không ít bảo bối!"

Độc giao sống ở đây, không có bất kì ma thú nào dám tới gần, cho nên cũng xuất hiện không ít được liệu, Mặc Nhiên cao hứng nhặt đồng được liệu bảo bối đó rồi cho vào trong không gian.

Hơn nữa nàng còn phát hiện, bên trong một tiểu không gian khác của nàng có thể bảo quản được liệu tuyệt đối như mới.

Thấy Mặc Nhiên hái thuốc, Phượng Tôn đương nhiên cũng hỗ trợ, vì thế hai người phối hợp, làm việc không biết mệt, loáng cái đã thu hết toàn bộ được liệu trong sơn cốc.

Sau khi nhặt xong, Mặc Nhiên nhìn sơn cốc, nói: "Sư thúc, chúng ta phải đi ra như thế nào?"

Phượng Tôn kéo Mặc Nhiên: "Tiểu Nhiên Nhiên, ta nghĩ sống luôn ở đây cũng không tệ đâu!" Thế giới riêng của hai người, hẳn không muốn nhanh kết thúc như vậy.

Mặc Nhiên nhìn Phượng Tôn như nhìn quái vật, thà Phượng Khuynh Ca không có chí lớn suy nghĩ như vậy thì chẳng có gì lạ, nhưng thực lực Phượng sư thúc siêu quần, vậy mà cũng muốn sống như người rừng, thật là quái đản! =.=

"Ta cũng không thể ở đây mãi, ta phải đi ứng chiến." Mặc Nhiên kiên định nói.

Phượng Tôn cảm thấy hơi khó chịu, thật sự không muốn Nhiên Nhiên cứ mãi nhớ thương nam nhân khác, cho dù là chán ghét, hẳn cũng không thích!

Vân Thiên Lạc đúng là đáng chết mà!

Lúc này Phượng Tôn đột nhiên ôm vòng eo mảnh khảnh của Mặc Nhiên, nhìn nàng rồi nói: "Nhiên Nhiên, ngươi có cảm thấy mặt ngươi có vấn đề hay không?"

Mặc Nhiên hơi hơi sững sốt. "Ta dịch dung, đương nhiên là có vấn đề."

"Vậy ngươi thử xóa lớp dịch dung đó xem?" Ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt Mặc Nhiên, Mặc Nhiên hơi sững sốt, đột nhiên sờ sờ mặt mình, cũng phát hiện có chút không phù hợp.

Vì thế nàng bắt đầu lấy nước xóa đi lớp dịch dung trên mặt, lúc Mặc Nhiên ngẩng đầu lên, đột nhiên vang đến một tiếng hút khí.

Mặc Nhiên thấy Phượng Tôn kinh dị nhìn nàng, nàng hỏi: "Sư thúc, làm sao vậy?"

Hắn lấy một cái gương ra, nói: "Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi nhìn đi!"

"Sư thúc vốn cho rằng dung mạo mình là đệ nhất thiên hạ, không ngờ sau khi Nhiên Nhiên xóa ấn ký màu đỏ đó đi thì dung mạo lại có thể không phân cao thấp với sư thúc ta!" Hắn thở dài.

Mặc Nhiên đánh giá nữ nhân trong gương, là nàng thật sao?

Dù xóa vết bớt đi nhưng ngũ quan cũng không biến hóa bao nhiêu, da thịt nàng như tuyết, khóe mắt có một chút chu sa màu đỏ, dùng từ "khuyên thành tuyết sắc" cũng không đủ để hình dung khuôn mặt này.

Cho dù gặp Phượng Khuyết Ca khuyên thể yếu nhan, gương mặt này tuyệt đối sẽ không âm đạm thất sắc so với hắn.

Rất đẹp, không ngờ khi quý nhan mất đi lại khuyên thể phong hoa đến thế.

Mặc Nhiên chạm vào nốt chu sa màu đỏ nơi khóe mắt, cảm giác nói cho nàng biết vết bớt đỏ thật sự tồn tại, Mặc Nhiên hỏi: "Phượng sư thúc, ngươi có biết vì sao vết đỏ lại biến mất hay không?"

Ánh mắt Phượng Tôn lóe lên: "Vết đỏ trên mặt Tiểu Nhiên Nhiên không phải bớt, cũng không phải trúng độc, có lẽ là một loại phong ấn thượng cổ. Loại phong ấn này, chỉ khi có thứ gì tác động đến mới có thể cởi bỏ phong ấn. Ất hẳn có liên quan đến kế ước thú của ngươi."

Mặc Nhiên lấy vật nhỏ đang nằm trong ống tay áo ra, thật sự có liên quan đến nó ư?

Lúc này nó đã ngủ mê man, cho dù lay thế nào cũng không tỉnh, Mặc Nhiên chỉ có thể từ bỏ.

Mặc Nhiên nhìn về phía Phượng Tôn nói: "Sư thúc, chúng ta nên nhanh chóng tìm đường ra đi!"

Lúc này Phượng Tôn dứt khoát ngồi xuống, "Không đi, không đi, ta chết cũng không đi!"

Mặc Nhiên hoàn toàn ngăn cả người, "Sư thúc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì!"

"Bây giờ Nhiên Nhiên trở nên xinh đẹp như vậy, tuyệt đối sẽ dẫn một đám ong bướm tới, đến lúc đó Nhiên Nhiên không thích sư thúc nữa thì làm sao bây giờ?"

Trán Mặc Nhiên chảy đầy vạch đen -_-|||, không lẽ nàng phải vì nguyên nhân này mà ở đây cả đời à!

Nhưng quả thật dung mạo như vậy thật sự rất phiền phức! Lúc sau nàng lấy cao dịch dung ra dịch dung, tuy rằng vẫn không có vết đỏ nhưng lại bình thường hơn lúc trước rất nhiều.

Mặc Nhiên nói: "Sư thúc, như vậy đã được rồi chứ?"

Phượng Tôn đánh giá gương mặt Mặc Nhiên: "Không được không được, ta vẫn thích ngươi có vết đỏ trên mặt hơn."

Trán Mặc Nhiên lại tiếp tục chảy vạch đen, gu của sư thúc hơi mặn rồi nha! -_-|||

Người thích mỹ nhân rất nhiều, nhưng người thích xấu nữ như vậy chỉ sợ có mỗi sư thúc.

Mặc Nhiên bất đắc dĩ đáp: "Bây giờ không có nguyên liệu, chờ về đến nhà ta sẽ dịch dung lại thành bộ dáng như trước." Nàng làm vậy, một là bởi vì sư thúc kiên quyết đòi như thế, hai là vì gương mặt này quá thu hút người khác.

Nàng không có gia thế như Phượng Khuyết Ca, hơn nữa vẫn là một nữ tử, nếu không rèn luyện cường hãn, có dung mạo như vậy tuyệt đối được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều, hơn nữa nàng cũng đã quen với quý nhan kia rồi.

Nghe Mặc Nhiên nói thế, Phượng Khuyết Ca vừa lòng gật đầu, "Nên như vậy."

"Tiểu Nhiên Nhiên là tốt nhất!" Sau này khi thiên phú tuyệt thế của Nhiên Nhiên hiển lộ, nếu dung nhan cũng tuyệt sắc như thế, đến lúc đó hoa đào tuyệt đối không phải ít.

Mặc dù công phu cắt hoa đào của hấn rất lợi hại, nhưng hấn vẫn không muốn có bất kì kẻ nào mơ ước đến nàng.

Mặc Nhiên hỏi: "Phượng sư thúc, rốt cuộc sư thúc có định nghĩ cách ra ngoài không vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Huynh muội

Phượng Tôn cười: "Đương nhiên sư thúc đang nghĩ tới rồi, nhưng mà Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi phải ôm chặt lấy ta cái đã!"

Không chờ Mặc Nhiên hành động, Phượng Tôn đã kéo Mặc Nhiên vào trong lòng.

"Sư thúc đưa ngươi lên." Hấn ôm Mặc Nhiên, lẳng không đi trên vách đá như đi trên đất bằng.

Điều này khiến Mặc Nhiên chân động, thực lực phải mạnh tới mức nào mới có thể làm được như vậy?

Phượng Tôn cười, nếu hấn không trở thành chí tôn, hấn đã không làm được như thế, nhưng hiện tại thì khác, chuyện này hoàn toàn không làm khó được hấn.

Phượng Tôn đưa Mặc Nhiên tới đỉnh núi. Sau khi ra khỏi vực thẳm, nàng liền bắt đầu tìm người, nhưng ngoại trừ mớ hỗn độn sau trận đại chiến ra thì không thấy ai cả.

Mặc Nhiên hỏi: "Sư thúc, lúc sư thúc xuống dưới có nhìn thấy một thanh niên áo lam nào không?"

Bây giờ Mặc Nhiên mới phát hiện, hai người bọn họ đồng hành trong khu rừng này lâu như vậy nhưng vẫn chưa biết tên đối phương.

Người nọ cứ gọi nàng là tiểu nha đầu, còn nàng thì lại không gọi trực tiếp tên hấn.

"Tiểu Nhiên Nhiên, hấn có quan hệ gì với ngươi?" Ánh mắt Phượng Tôn nguy hiểm hip lại, sau đó hỏi.

Mặc Nhiên đáp: "Một bằng hữu tình cờ gặp được mà thôi, ta đã đồng ý sẽ chữa bệnh cho muội muội hấn, vậy mà hấn lại đi đâu mất!"

Phượng Tôn nói: "Chỉ sợ hấn nghĩ rằng ngươi đã chết, sau đó rời đi rồi."

"Về sau nếu có duyên sẽ gặp lại." Phượng Tôn trầm nghĩ, tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng có duyên gặp lại.

"Sư thúc, hiện tại ta đã tới Hoàng huyền lục phẩm rồi, nhưng khoảng cách tới Địa huyền vẫn còn chênh lệch khá lớn, vì vậy ta sẽ ở lại đây tiếp tục tu luyện."

Chỉ trong vòng một tháng mà đã có thể thăng cấp đến Hoàng huyền lục phẩm là đã là cực kì nhanh, còn lại thời gian hai tháng, nàng muốn tiếp tục tu luyện trong khu rừng này.

Phượng Tôn cười: "Dù sao sư thúc ta cũng là một người rảnh rỗi, không có chuyện gì làm, vậy để ta ở đây cùng Tiểu Nhiên Nhiên đi! Hay là Tiểu Nhiên Nhiên chê sư thúc?"

Mặc Nhiên lắc đầu: "Sao ta có thể chê Phượng sư thúc được! Chẳng qua sư thúc, chúng ta phải nói chuyện trước, ta có một điều kiện."

"Điều kiện gì? Chỉ cần sư thúc có thể đáp ứng, ta nhất định sẽ đồng ý với ngươi." Phượng Tôn nói.

"Trừ phi ta gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng, bằng không Phượng sư thúc tuyệt đối không được ra tay." Nàng biết, dựa vào thực lực của sư thúc, cho dù nàng có tung hoành ở đây cũng không ai có thể cản được.

Nhưng nếu như vậy thì căn bản không thể trưởng thành, nàng cần phải trải qua huyết chiến, bằng không việc nàng tới khu rừng này tu luyện liền trở nên vô nghĩa.

Con ngươi đen láy của Phượng Tôn trầm xuống, hấn mở miệng: "Tiểu Nhiên Nhiên yên tâm, trừ phi tính mạng ngươi gặp nguy hiểm, còn lại sư thúc sẽ không ra tay."

Có trời mới biết, những lời này hấn đã phải tốn bao nhiêu sức lực mới thốt ra được.

Tiểu Nhiên Nhiên quyết tâm trở nên mạnh hơn, hấn biết, cho dù thấy nàng bị thương, hấn sẽ đau lòng, nhưng hấn vẫn buộc phải nhẫn nại.

"Vậy thì, quá trình rèn luyện, bắt đầu." Khóe miệng Mặc Nhiên nở một nụ cười thị huyết.

Về phần Mặc Hiên, vốn dĩ hắn đang chờ Phượng Tôn cứu Mặc Nhiên từ dưới vực sâu lên. Có cao thủ Thần huyền xuống cứu người, Mặc Nhiên hẳn là sẽ không sao.

Nhưng hắn hoàn toàn không biết rằng phía dưới lại có một con độc giao có thể so với cấp bậc Chí tôn, hắn đợi rất lâu vẫn không thấy bọn họ đi lên, sau đó lại nhận được thư từ gia gia mình.

Hắn phải về nhà bàn chuyện cùng gia gia, hiện tại gia gia muốn hắn gấp gấp trở về, tuyệt đối là có đại sự xảy ra.

Tuy hắn rất thích tiểu nha đầu kia, nhưng trong nhà có việc gấp không thể không đi, hắn liền vô cùng lo lắng trở về.

Thời điểm hắn về đến nhà, câu đầu tiên gia gia hắn nói không phải là hoan nghênh tôn tử rời nhà mười mấy năm không về mà là: "Mặc Hiên, mau tới rừng rậm Nam Đao!"

Hắn mới vừa từ nơi đó về, gia gia lại muốn hắn quay trở lại, hắn khó hiểu hỏi: "Gia gia, vì sao con phải tới khu rừng đó?"

Hách Liên lão tướng quân dùng vẻ mặt đau khổ nói: "Nhiên Nhi tới đó tu luyện, tuy con bé nói nó biết chừng mực nhưng ta vẫn không yên tâm. Bởi vậy nên ta muốn con đến đó ngầm bảo vệ cho nó, không cần lộ mặt cũng được."

Mặc Hiên có chút kinh ngạc. "Sao Nhiên Nhi lại tới rừng rậm Nam Đao, con bé không thể tu luyện mà?"

Hách Liên lão tướng quân lập tức trách: "Ai nói cháu gái bảo bối của ta không thể tu luyện! Hiện tại Nhiên Nhi nhà ta đã là Hoàng huyền tứ phẩm rồi đấy!"

Thực lực Hoàng huyền tứ phẩm không mạnh, khí thế không có gì để tự hào, nhưng cháu gái mình chỉ tu luyện có mấy ngày mà đã được như vậy, Hách Liên lão gia tử đương nhiên lấy làm kiêu ngạo.

"Hơn nữa Nhiên Nhi nhà ta còn là một luyện được sư, sau này ai dám nói Nhiên Nhi của ta là phế vật, ta sẽ liều mạng với hắn!"

Mặc Hiên ngần ra, Hoàng huyền tứ phẩm, luyện được sư, trong đầu hắn chợt hiện lên một khuôn mặt, nhưng không phải trên mặt Nhiên Nhi có một vết bớt màu đỏ sao?

Mà tiểu nha đầu đó lại không có.

"Con mau đi đi, nhanh lên nhanh lên!" Hách Liên lão tướng quân thúc giục Mặc Hiên. "Nếu Nhiên Nhi mà xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ lột da của con."

Mặc Hiên cũng bất đắc dĩ, chưa từng thấy gia gia bất công như vậy, mười mấy năm qua hắn không về nhà, đã vậy còn đuổi hắn đi.

Cơ mà vì là muội muội mình, hắn cũng không giận, ngay lúc hắn vừa định xoay người đi, Hách Liên lão gia hỏa liền bảo: "Quên nói với con, Tiểu Nhiên Nhiên dịch dung che vết bớt lại rồi. Nếu con nhìn thấy muội muội mình mà không nhận ra, ta đánh gãy chân con."

Lần này Mặc Hiên hoàn toàn ngẩn cả người, muội muội dịch dung, hơn nữa dựa theo lời gia gia miêu tả, mọi thứ hoàn toàn khớp với tiểu nha đầu kia.

Hắn có thể cảm giác được tim mình đang đập dồn dập, hắn đi cùng muội muội lâu như thế nhưng lại không phát hiện ra.

Lâu nay hắn không phải người nhiệt tình gì, nhưng đối với tiểu nha đầu đó lại không như vậy, thì ra nàng chính là muội muội mình.

Nhớ tới lời lão gia tử uy hiếp, nhất thời Mặc Hiên không dám nói cho ông biết bọn họ đã từng gặp nhau, hơn nữa lại còn không nhận ra.

Hắn cũng thầm buồn bực trong lòng, tiểu nha đầu đó ngay cả ca ca mình cũng làm như không quen biết, xem ra lúc tìm được nàng hắn phải dạy dỗ lại mới được.

Mặc Hiên gật đầu đáp: "Gia gia yên tâm! Con sẽ bảo vệ muội muội cho tốt."

Sau đó hắn liền rời đi nhanh như gió, nhìn thực lực tôn tử mình đã tới Địa huyền tam phẩm, trong mắt Hách Liên lão tướng quân toát lên sự vui mừng.

Xem ra để Nhiên Nhi rời đi là đúng, hiện tại ông rất vừa lòng, hẳn là có thể.....

Trong lúc Mặc Hiên chạy tới bờ vực, Mặc Nhiên đã sớm rời đi cùng Phượng Tôn, hắn đợi mãi vẫn không thấy ai đi lên, đành phải sang nơi khác tìm.

Hắn tin muội muội mình tuyệt đối sẽ không sao.

"Ầm ầm ầm——" Trong rừng, vô số ma thú đã ngã xuống, Mặc Nhiên thở hắt ra một hơi: "Chỉ mới tới Hoàng huyền lục phẩm đỉnh, quá chậm, vẫn còn quá chậm."

Lúc này, một thân ảnh màu trắng ngồi trên cây cười vọng xuống: "Nếu nói chỉ trong vòng một tháng đã thăng cấp đến lục phẩm là vẫn còn quá chậm, chắc chắn rất nhiều người sẽ muốn tự sát, Tiểu Nhiên Nhiên đã tiến bộ rất nhanh rồi."

"Nhưng vẫn chưa đủ, thời gian chỉ còn lại hai tháng." Mặc Nhiên cảm chùi thủ đáp.

Trận chiến ấy, nàng không thể thua, nàng chẳng những muốn báo thù giúp Hách Liên Mặc Nhiên trước kia mà còn muốn giải quyết mớ phiền phức lớn trước mắt.

Ngay lúc này, đột nhiên Phượng Tôn nhảy từ trên cây xuống, ôm Mặc Nhiên tránh sau một gốc cây, ngón tay thon dài của hắn chặn trước cánh môi Mặc Nhiên.

"Suyt ——"

"Tiểu Nhiên Nhiên, có chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Khế ước thú

Mặc Nhiên hơi sững sốt, có chuyện! Ngay lúc này nàng liền phát hiện có ba ma thú cường hãn chạy tới, ba con ma thú này thực lực không thấp, toàn bộ đều là thất cấp ma thú, với thực lực hiện tại nàng tuyệt đối đánh không lại.

Thế nhưng ngay lúc này ba con ma thú đó lại bắt đầu tách ra, mỗi con chiếm một góc.

"Bình ——" một tiếng lớn, thì ra chúng nó muốn giết hại lẫn nhau!

Mặc Nhiên có phần kinh ngạc, lập tức cùng Phượng Tôn đứng trong chỗ tối quan sát trận chiến này.

Trong ba con ma thú có một con là thất cấp phi hổ, một con là thất cấp ngân nguyệt lang (lang: sói), con còn lại là thổ báo gấm tử, thực lực thất cấp ở rừng rậm Nam Đao có thể xưng vương xưng bá, có lẽ bọn chúng muốn tranh giành vị trí bá chủ trong khu rừng này.

"Àm ăm ăm ——"

Thực lực chúng nó tuy không mạnh bằng độc giao, nhưng do cả ba con cùng tấn công nên khí thế vẫn rất cường đại, tạo thành thế trận không nhỏ.

Ma thú cao cấp chiến đấu không phải dễ gặp, chúng nó đánh chưa được bao lâu, Phượng Tôn đã cười nói: "Bắt đầu phân thắng bại rồi."

Lúc này, đột nhiên ba tiếng gầm gừ vang lên. Phượng Tôn dùng ống tay áo giúp Mặc Nhiên ngăn lại luồng đất cát đang không ngừng bay về phía họ, tiếp đó nàng lập tức thấy có vài thân ảnh cũng bị bắn ra theo, chỉ có ngân nguyệt lang vẫn ngạo nghễ đứng đó, tựa như một vương giả.

Lúc này nó chính là kẻ chiến thắng, Mặc Nhiên bị bộ dáng kiêu ngạo của nó mê hoặc, con ngân nguyệt lang này thật sự không tồi!

Chợt, Phượng Tôn hỏi: "Nhiên Nhiên có muốn nó làm khế ước thú của mình không? Mặc dù thực lực hơi yếu, vẫn chưa tới huyền cấp, chẳng qua coi như có còn hơn không."

Mặc Nhiên ngây người, "Khế ước thú, ta đã khế ước với vật nhỏ rồi, vẫn có thể tiếp tục khế ước sao?" Vật nhỏ vẫn chưa tỉnh lại nên nàng cũng chưa đặt tên cho nó, đành phải gọi là "vật nhỏ".

Phượng Tôn cười đáp: "Bình thường huyền giả chỉ có thể khế ước với duy nhất một khế ước thú. Nhưng Nhiên Nhiên đừng quên, ngươi chính là triệu hồi sư, chỉ cần tinh thần lực của ngươi đủ mạnh thì muốn khế ước bao nhiêu cũng được. Hơn nữa vật nhỏ đó yếu như vậy, tinh thần lực của ngươi tuyệt đối đủ để khế ước thêm một ma thú nữa."

Lúc này chí tôn ngự quyết hiện lên trong đầu Mặc Nhiên, nàng nhìn thấy một hàng chữ: Chí tôn ngự thú quyết, vô hạn khế ước. (không hạn chế khế ước)

"A ——" Vô hạn! Mặc Nhiên sợ ngây người.

Phượng Tôn hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Mặc Nhiên cười nói: "Sư thúc, con ngân nguyệt lang kia chạy mất rồi, chúng ta mau đuổi theo đi."

"Con ngân nguyệt lang đó ta đã nhìn trúng rồi, ta muốn nó trở thành khế ước thú của ta." Mặc Nhiên nhìn cự lang màu bạc, cất giọng.

Hai thân ảnh "Vụt——", đuổi theo.

Gần, càng ngày càng gần, Phượng Tôn nói: "Tiểu Nhiên Nhiên, sư thúc giúp ngươi bắt nó."

Mặc Nhiên giữ hần lại, bảo: "Phượng sư thúc, bọn ma thú vô cùng kiêu ngạo, cho dù sư thúc có đánh bại nó, nó cũng sẽ không thật lòng thần phục ta."

"Ta muốn tự mình đánh bại nó, khiến nó cam tâm tình nguyện khế ước với ta." Nói xong, thân ảnh Mặc Nhiên nhanh chóng chạy vụt đi, ngay cả Phượng Tôn cũng không kịp ngăn cản.

Hiện tại Nhiên Nhiên vẫn chưa đạt tới Địa huyền, sao có thể đánh lại thất cấp ma thú được! Nhưng nhìn bóng dáng ngạo nghễ ấy, hần vẫn kìm mình lại.

Nếu Nhiên Nhiên đã không muốn hần giúp thì hần ngầm hỗ trợ cho nàng vậy.

Ngay lúc ngân nguyệt lang đang chạy vội, bỗng một thân ảnh màu đen nhanh như cắt phóng đến, chắn trước mặt ngân nguyệt lang.

Ngân nguyệt lang đột ngột dừng lại, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Nhiên.

Một nhân loại nhỏ yếu mà cũng dám chắn trước mặt nó, đúng là không muốn sống nữa mà! Tuy sau trận đánh đó nó đã bị thương nặng, nhưng cũng không phải thứ mà một nhân loại nhỏ yếu có thể đối phó.

"Hú ——" Ngân nguyệt lang ngẩng đầu lên trời hú vang, Mặc Nhiên chợt cảm thấy có một khí thế khổng lồ đang vọt về phía nàng.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, cảm nhận hướng đi của dòng khí thế kia.

Phượng Tôn không kìm được mà thở dài, khả năng thấu hiểu và quan sát rất tốt, có lẽ Tiểu Nhiên Nhiên có thể làm ra một chuyện chấn động không chừng.

Mặc Nhiên bắt đầu vận dụng chỉ tôn ngự thú quyết, ngân nguyệt lang đột nhiên cảm giác có một lực lượng khiến nó kiêng kị xuất hiện, nó nhìn về phía Mặc Nhiên: "Ngươi là triệu hồi sư!"

Cũng chỉ có triệu hồi sư mới có thể dùng loại tinh thần lực vô hình này áp chế ma thú chúng nó.

Khỏe miệng Mặc Nhiên nở một nụ cười: "Đúng vậy, ta là triệu hồi sư, ngân nguyệt lang, ngươi hãy ngoan ngoãn trở thành khế ước thú của ta đi!"

"Hú ——" một tiếng, ngân nguyệt lang khinh thường đáp: "Chỉ bằng nhân loại nhỏ yếu như ngươi mà cũng muốn làm chủ nhân ta?" Nếu đây là một cao thủ cấp bậc Thần huyền, nó sẽ không nói gì.

Nhưng nhân loại này mới chỉ là Hoàng cấp lục phẩm lại muốn nó trở thành khế ước thú của nàng, thật sự khiến nó cười muốn rụng răng.

Thân hình nó trở nên nhanh như gió, bên trong đôi đồng tử sắc bén lập loè ánh sáng nguy hiểm, nó bất chợt nhắm phía Mặc Nhiên, nói: "Nhân loại, ngươi không thắng được ta đâu, mau mau chết tâm đi!"

"Ầm ầm——" Cây cối xung quanh đều bởi vì trận gió này mà đổ rạp, ngay cả quần áo Mặc Nhiên cũng bị cắt qua không ít, trên người xuất hiện vài vết máu.

Kết quả như vậy khiến ngân nguyệt lang kinh sợ, một nhân loại chỉ mới Hoàng huyền lục phẩm lại có thể tránh thoát đòn công kích của nó, thật sự không thể tưởng tượng được!

"Nhân loại, ngươi cho rằng chỉ cần ngươi tránh được là có thể khiến ta thần phục à?" Ngân nguyệt lang tiếp tục hung ác công kích, lúc này tốc độ của nó nhanh hơn lần trước rất nhiều.

Mặc Nhiên tiếp tục né tránh, dưới sự công kích liên tiếp của ngân nguyệt lang, Mặc Nhiên cứ như vậy đột phá Hoàng huyền lục phẩm.

Ngân nguyệt lang ngẩn ra, bị nó đuổi theo công kích mà còn có thể tránh cấp sao?

Ngay cả Phượng Tôn đứng trong tối cũng ngây người, trước đó Tiểu Nhiên Nhiên mới vừa tới lục phẩm không lâu, vậy mà giờ đã tới thất phẩm rồi!

Cứ nghĩ bản thân hần cũng là một thiên tài yêu nghiệt, nhưng cũng không có tốc độ khủng bố như vậy! Đúng là người so người, tức chết người.

"Nhân loại, thiên phú của ngươi không tồi, nhưng muốn khế ước ta vẫn còn chưa đủ tư cách." Huyền giả hoàng huyền thất phẩm mười sáu tuổi, quả là thiên tài.

Nhưng ngân nguyệt lang nó chỉ biết thần phục kẻ mạnh hơn mình!

Ngay lúc này, Hách Liên Mặc Nhiên không hề né tránh đòn công kích của ngân nguyệt lang mà không màng thương tích trực diện nhắm về phía nó.

Hắc ảnh như tia chớp, cho dù là thứ gì cũng không ngăn được bước chân của nàng.

Ngân nguyệt lang kinh hãi, tiểu nha đầu này không muốn sống nữa à!

Mà Phượng Tôn tim cũng muốn nhảy ra khỏi cổ họng, rốt cuộc Tiểu Nhiên Nhiên đang định làm gì? Làm như vậy rất nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khế ước bình đẳng

Mặc Nhiên không màng thương tích trên người mình, bàn tay nàng chạm vào trán ngân nguyệt lang. Sắc mặt Phượng Tôn lập tức tái nhợt: “Tiểu Nhiên Nhiên ——”

Nhưng ngay sau đó, hần hoàn toàn ngây người, con ngân nguyệt lang đó đột nhiên gầm rú một tiếng, nó giống như bị giữ chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Lúc này, Mặc Nhiên đang vận chuyển chí tôn ngự thú quyết, thử thăm dò uy lực của quyết.

Ngân nguyệt lang muốn phản kháng, nhưng lực lượng cường đại không cho phép nó làm vậy, từ nơi sâu nhất trong linh hồn hung hăng ngăn chặn nó khiến nó không thể không thần phục.

Xem ra lực lượng của chí tôn ngự thú quyết quả nhiên cường hãn, nàng chỉ vừa mới nhập môn mà đã có thể khiến thất cấp ma thú như ngân nguyệt lang không thể phản kháng.

Phượng Tôn cũng lấy làm lạ, sao có thể? Cho dù lấy thực lực chí tôn của hần, chỉ sợ cũng không thể khiến ngân nguyệt lang nghe lời như thế.

Lúc này Mặc Nhiên mở miệng: “Khế ước bình đẳng.” Khế ước tổng cộng chia làm ba loại, khế ước bản mạng là khế ước thượng cổ, ngoài ra còn có khế ước bình đẳng và khế ước nô bộc.

“Hú ——” Ngân nguyệt lang rống lên một tiếng, nó không muốn làm khế ước thú của nhân loại, nhưng lại không cách nào kháng cự.

Một giọng nói thanh lãnh vang lên bên tai nó, “Tôn ta làm chủ, kè vai chiến đấu, đồng hành cùng ta, ngoan thế thương khung, ngươi có nguyện ý?”

Không chờ ngân nguyệt lang đáp lời, Mặc Nhiên đã nói tiếp: “Không muốn cũng phải nguyện ý.”

Rất nhanh, khế ước trận đã hình thành, ánh sáng bạc bao xung quanh ngân nguyệt lang, đột nhiên ngân nguyệt lang từ thất cấp ma thú thăng cấp thành huyền thú.

Phượng Tôn dụi dụi mắt, hần cũng là người từng gặp sóng to gió lớn, nhưng chưa từng gặp một ma thú bị khế ước lại có thể thăng cấp nhanh như vậy.

Phải biết rằng ma thú muốn trở thành huyền thú là chuyện rất khó, nhưng hiện giờ ngân nguyệt lang lại có thể thăng cấp chỉ trong nháy mắt.

“Chủ nhân.” Ngân nguyệt lang thân mật gọi, bên trong đôi đồng tử màu bạc kích động không thôi, nếu nó biết khế ước với chủ nhân có thể thăng cấp thành huyền thú thì nó đã không đánh với chủ nhân lâu như vậy, sớm ngoan ngoãn khế ước rồi.

Hơn nữa nó càng không ngờ, khế ước thú bản mạng của chủ nhân lại mạnh đến vậy, có thể cùng một vương giả cường hãn như thế chung chủ nhân, tuyệt đối là cái bánh nhân thịt bự từ trên trời rơi xuống.

Cập nhập nhanh nhất tại wattpad.com/user/BachNguyet_22 và truongvien.wordpress.com

Mà thứ càng làm cho Phượng Tôn kinh ngạc chính là, Mặc Nhiên vừa mới thăng cấp tới thất cấp, thực lực đã tiếp tục tăng đến thất cấp đỉnh.

Hần nhủ thầm, “Tiểu Nhiên Nhiên đúng là một yêu nghiệt.”

Tốc độ thăng cấp khủng bố như vậy, không phải yêu nghiệt thì là gì!

Phượng Tôn bước ra ngoài, cười nói: “Tiểu Nhiên Nhiên, chúc mừng ngươi đã khế ước thành công khế ước thú thứ hai.”

“Thực lực vẫn chưa đột phá Địa huyền.” Mặc Nhiên có chút tiếc nuối đáp.

Phượng Tôn nghe xong, thiếu chút nữa lao đảo, tốc độ tu luyện đã yêu nghiệt đến thế mà nàng còn chê. =.=

“Tiểu Nhiên Nhiên, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Nếu hiện giờ ngươi triệu hồi ngân nguyệt lang, cho dù có mười Vân Thiên Lạc ngươi cũng có thể ngược chết hần, kể cả khi thực lực ngươi chưa đột phá Địa huyền.”

Mặc Nhiên hơi cau mày, nàng vẫn muốn dùng thực lực chân chính của mình đánh bại Vân Thiên Lạc, cho dù khế ước thú ngân nguyệt lang của nàng cũng là một phần thực lực nàng.

Mặc Nhiên nhìn về phía ngân nguyệt lang, hỏi: “Ngân nguyệt lang, ngươi có tên không?”

Ngân nguyệt lang trả lời: “Ta không có tên, xin chủ nhân ban danh.”

Mặc Nhiên nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Ta nên đặt cho ngươi một cái tên thật hay.”

Nhìn ngân nguyệt lang lấp lánh ngân quang, Mặc Nhiên nói: “Về sau tên ngươi là Ngân đi?” Khóe miệng Phượng Tôn và ngân nguyệt lang giãn giãn, cái này mà là tên sao?

Đầu ngân nguyệt lang chảy đầy vạch đen, thỉnh cầu: “Chủ nhân có thể đổi tên không, tên này một chút khí phách cũng không có!”

Mặc Nhiên nói: “Vậy gọi là Tiểu Ngân được không?”

Ngân nguyệt lang bất đắc dĩ trả lời: “Thôi thì cứ lấy tên Ngân đi!”

Thấy chủ nhân đặt cho mình một cái tên như vậy, ngân nguyệt lang vô cùng bi thương, thân thể biến thành một luồng sáng bạc biến mất trước mặt Mặc Nhiên, đi vào không gian.

Phượng Tôn nói: “Thực lực Tiểu Nhiên Nhiên đột phá quá nhanh, cần phải được củng cố, bằng không căn cơ không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng về sau.”

Mặc Nhiên gật đầu: “Chuyện này đương nhiên ta biết.”

Ba ngày tiếp theo, Mặc Nhiên tiếp tục chiến đấu với ma thú, củng cố thực lực của mình, nhưng lại không thể đột phá Địa huyền.

Tuy rằng vẫn còn một chút thời gian, nhưng chỉ sợ rất khó đột phá Địa huyền trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Phượng Tôn mở miệng: “Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi đừng nóng vội, rất nhiều người cả đời cũng không thể đột phá Địa huyền, bởi vì lúc này đột phá cần phải có một cơ hội, không phải cứ chiến đấu là có thể thăng cấp.”

“Hiện tại Tiểu Nhiên Nhiên đã không thể tăng thêm được nữa, nên thả lỏng một chút.” Phượng Tôn trầm mắng mười tám đời Vân gia một lần, nếu không phải nhà bọn họ sinh ra một kẻ cặn bã như vậy, Tiểu Nhiên Nhiên của hắn đã không phải chịu khổ nhiều như thế.

Mặc Nhiên gật đầu, mình ra ngoài lâu như vậy, chỉ sợ gia gia sẽ lo lắng.

Nếu không thể đột phá ở đây thì không bằng tìm kiếm cơ hội khác.

“Vậy ta về nhà trước đây!” Dược liệu cũng tìm được cũng khá nhiều, thực lực cũng đột phá tới Hoàng huyền thất phẩm đỉnh, mấy ngày nay tu luyện, năng thu hoạch được không ít.

Mà ở nơi khác trong rừng rậm Nam Đoan, một đám người đang bao vây một thanh niên áo lam.

“Trời hấn về cho ta, chính tên nam nhân này và một nữ nhân khác đã khiến chúng ta thảm hại như vậy!” Một giọng nói bén nhọn vang lên, cùng với đó là một thiếu nữ ăn mặc tinh xảo bước ra.

Người này không thể nghi ngờ chính là tiểu công chúa, bọn họ bị Mặc Nhiên hãm hại khiến cho Huyền thú vây công, sau đó may mà xuất hiện một trận đại chiến Thần huyền làm cho ma thú đào tẩu, bọn họ mới tránh được một kiếp.

Hiện giờ đụng phải đầu sỏ gây tội Hách Liên Mặc Hiên, sao nàng ta có thể không trả thù!

Tiểu công chúa hỏi: “Nữ nhân đi cùng ngươi đang ở đâu?”

So với Mặc Hiên, đương nhiên nàng ta càng thống hận Mặc Nhiên hơn.

“Ta tuyệt đối sẽ không nói!” Hách Liên Mặc Hiên lạnh lùng đáp, người đó chính là muội muội hắn, sao hắn có thể đẩy muội muội mình vào hoàn cảnh nguy hiểm được!

Tiểu công chúa dữ tợn lên tiếng: “Không nói đúng không! Đánh cho ta, đánh tới khi hắn chịu nói mới thôi!”

“Nếu vẫn không nói, loại bỏ huyền lực của hắn, phế đi kinh mạch!” Tiểu công chúa không hổ là người hoàng gia, thủ đoạn vô cùng ngoan độc. Rất nhanh Mặc Hiên đã bị mấy lão giả Địa huyền bao vây, cho dù thiên phú của hắn cao cũng không thể ngăn cản nhiều người vây công như vậy được.

Hơn nữa những người này đều là Địa huyền từ ngũ đến lục phẩm, trong khi đó hắn chỉ mới tam phẩm mà thôi.

Rất nhanh hắn liền rơi vào thế yếu, trên người cũng bị thương không ít, ngay lúc này, một luồng ánh sáng màu bạc xuất hiện, một con sói khổng lồ với

thân hình ưu nhã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Mọi người đều kinh hãi thốt lên: “Huyền thú ngân nguyệt lang!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Huynh muội gặp mặt

Toàn bộ hộ vệ đều rất có tổ chức chắn trước người tiểu công chúa, chẳng qua sắc mặt bọn họ đều đã tái xanh, nhất cấp huyền thú ngân nguyệt lang rất khó đối phó.

Thực lực nó tương đương với Thiên huyền, hoàn toàn có thể hạ gục mấy người bọn họ chỉ trong nháy mắt.

Lúc này tiểu công chúa cũng bị dọa đến choáng váng, “Chúng ta mau rời khỏi đây, ta không muốn ở nơi này nữa!”

Về phần Mặc Hiên, hẳn cứ như thế đối mặt với ngân nguyệt lang, tâm tình trầm trọng không thôi, hiện tại hẳn đã bị trọng thương, đối mặt với ngân nguyệt lang hẳn chỉ còn một chút sức lực để phản kích.

Nhưng ngân nguyệt lang chỉ ưu nhã đi tới, bộ dáng giống như không định tấn công ấy lại khiến trong lòng mỗi người bất ổn.

Ngay lúc này, một thiếu nữ hắc y ung dung đi đến.

Nhìn thấy thiếu nữ, Mặc Hiên lập tức biến sắc: “Nhiên Nhi, nơi này có huyền thú, muội mau chạy đi!”

Lúc này tiểu công chúa đã như muốn ngất đến nơi, ngay cả Mặc Nhiên xuất hiện nàng ta cũng không còn tâm tình để mà phát hỏa.

Nhiên Nhi? Mặc Nhiên sững sốt, bọn họ đều không nói tên họ ra mà, sao hẳn lại biết tên nàng? Mặc Nhiên bước đến hỏi: “Ngươi bị thương?”

Lúc này Mặc Hiên hận không thể ngất ngay đi, nha đầu ngốc này tới đây làm gì, muội ấy không biết con ngân nguyệt lang đó rất khó đối phó sao!

Nhưng thứ khiến hẳn kinh ngạc chính là, chẳng những ngân nguyệt lang không công kích Mặc Nhiên mà còn trông như người thủ hộ, canh giữ phía trước nàng.

Mặc Nhiên lấy mấy bình dược ra: “Ngươi uống thuốc rồi chữa thương trước đã.”

“Còn mấy tên này...” Trong mắt Mặc Nhiên ánh lên tia sáng lạnh lẽo, “Ngân, một người cũng đừng giữ lại.”

Nghe thấy cái tên này, Ngân hận một nỗi không thể tìm cái hố nào đó mà chui xuống cho rồi, nhưng vẫn tuân lệnh phóng lên như tia chớp.

Mấy cao thủ Địa huyền đồng loạt ngã xuống, hoàn toàn không chịu nổi một đòn dưới sự công kích của Ngân.

Mặc Hiên hoàn toàn ngây người, “Nhiên Nhi, sao con huyền thú đó lại nghe lời muội như vậy?”

“Đương nhiên! Nó chính là khế ước thú của ta mà.” Mặc Nhiên trả lời.

Lúc này Mặc Hiên thật sự muốn ngất đi, muội muội mình khế ước một con huyền thú làm khế ước thú, điều đó tương đương với việc có một cao thủ Thiên huyền làm vệ sĩ!

“Nhiên Nhi, huynh...”

Mặc Hiên vừa định nói cái gì đó, đột nhiên một thanh âm the thé vang lên, “A ——”

“Đừng giết ta ——”

“Đừng ăn thịt ta ——”

“Ta chính là công chúa!”

Nàng ta có phải công chúa hay không, đối với huyền thú mà nói nó nào sẽ để ý, Mặc Nhiên và Mặc Hiên đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng quyết định cứu công chúa khỏi răng nanh của ngân nguyệt lang.

Mặc Nhiên đi tới: “Ngươi là công chúa?”

“Đương nhiên!”

“Ngươi là muội muội Vân Thiên Lạc?” Mặc Nhiên hỏi.

“Ngươi đã biết hoàng huynh mà còn dám đối phó ta, bảo con sói này buông tha cho ta mau!”

Lúc này, một viên dược rơi vào trong miệng tiểu công chúa.

Mặc Nhiên khẽ nói: “Nếu ngươi đã là muội muội Vân Thiên Lạc thì đương nhiên ta sẽ không giết ngươi.”

“Nhưng còn một khoảng thời gian nữa mới tới cuộc chiến ba tháng, ta phải đòi lại một chút vốn liếng từ trên người ngươi mới được.” Lúc nàng vừa xuyên không tới thì thân đã mang kịch độc, phải tìm đủ mọi cách mới nhặt cái mạng này về được.

Hiện giờ cô tiểu công chúa này lại nhiều lần chữa hòng súng về phía nàng, nàng cũng không cần phải khách khí.

Mặc Hiên điều trị vết thương xong liền hỏi: “Nhiên Nhi, muội cho nàng ta ăn cái gì vậy?”

Mặc Nhiên nhàn nhạt nói: “Không có gì? Một chút độc dược mà thôi.”

“Trong khoảng thời gian này, ngươi vẫn chưa rời khỏi rừng rậm Nam Đoan, nếu đã tìm tử linh thảo được rồi, ngươi hẳn là nên trở về chữa bệnh cho muội muội ngươi mới đúng!”

Cập nhật nhanh nhất tại wattpad.com/user/BachNguyet_22 và truongyvien.wordpress.com

Nói tới chữa bệnh cho muội muội, sắc mặt Mặc Hiên tối sầm, sau đó bắt lấy Mặc Nhiên, nói: “Nhiên Nhi, kỳ thật...”

Ngay lúc này, một trận kinh phong bay đến, “Tiểu tử, mau bỏ móng vuốt trên người Tiểu Nhiên Nhiên của ngươi ra!”

Một nam tử bạch y mang mặt nạ xuất hiện trước mặt hắn, tiểu tử này lại dám động tay động chân với Nhiên Nhiên, bảo sao hắn có thể nhịn được!

Mặc Hiên nhìn về phía Phượng Tôn, khẽ sùng sốt, người nam nhân này chẳng phải là nam nhân lần trước đại chiến với đám người kia sao.

Thấy hắn ta giữ gìn Mặc Nhiên như vậy, hắn cũng vô cùng phần nộ nói: “Ngươi dựa vào đâu mà dám ra lệnh cho ta, ngươi có quan hệ gì với Nhiên Nhi?”

Phượng Tôn vô cùng lạnh lùng nói: “Ta chính là sư thúc của Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi thì là thứ gì, mau rút cho ta!”

Mặc Hiên đứng trước mặt Mặc Nhiên, đáp: “Sư thúc thì tính là cái gì! Ta chính là ca ca của Nhiên Nhi!”

“Ca ca ruột!” Mặc Hiên cường điệu nói.

Lời vừa dứt, Mặc Nhiên choáng váng, Phượng Tôn cũng ngây dại, bọn họ mở to hai mắt nhìn về phía Mặc Hiên, trăm miệng một lời: “Ca ca?”

Mặc Hiên có chút ửng đỏ lên tiếng: “Nhiên Nhi, mặc dù lúc ca ca rời nhà đi muội chỉ mới ba tuổi, nhưng việc muội không nhận ra ca ca thật sự làm ca ca rất thương tâm!”

Mặc Nhiên hỏi lại: “Ngươi là Hách Liên Mặc Hiên?” Hai người vẫn luôn xa cách, ai cũng không nói tên ai, lúc này lại thành ra là huynh muội gặp nhau mà không biết.

Kỳ thật Mặc Nhiên không nhận ra Mặc Hiên cũng không thể trách nàng, hiện giờ hắn thay đổi quá lớn, hơn nữa trong ký ức mà nàng kế thừa từ Mặc Nhiên đa phần đều là khuôn mặt Vân Thiên Lạc, nào tìm được dấu vết của ca ca hắn!

“Cái gì mà Hách Liên Mặc Hiên, Nhiên Nhi phải gọi là ca ca!”

Mặc Nhiên khẽ sùng sốt: “Vậy sao ca ca nhận ra muội?”

Tiếp đó Hách Liên Mặc Hiên thuật lại chuyện sau khi mình về nhà liền bị Hách Liên lão tướng quân đuổi đi cho nàng hay, lúc này Mặc Nhiên mới biết.

Nàng cũng không kìm được mà thông cảm cho hắn. Vất vả lắm mới về nhà đã bị đuổi ra ngoài, gia gia thật sự hơi “ác” rồi.

“Ca ca, ca ca.....” Từ khi Phượng Tôn biết Hách Liên Mặc Hiên là ca ca ruột, địch ý với Hách Liên Mặc Hiên cũng không còn bao nhiêu.

Hách Liên Mặc Hiên tìm được Hách Liên Mặc Nhiên cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mà Hách Liên Mặc Nhiên cũng đã tu luyện xong, vì thế hai huynh muội liền cùng nhau về nhà, đương nhiên phía sau vẫn còn một cái đuôi bám theo, chẳng qua Phượng Tôn đã tàng hình rồi.

Với thực lực của hai người Mặc Hiên và Mặc Nhiên, tuyệt đối không thể phát hiện ra hấn.

Lúc bọn họ trở lại kinh thành, Mặc Hiên nghe thấy không ít tin đồn, mà ba tin giật gân nhất chính là...

Hách Liên Mặc Nhiên hạ hưu thư với Lạc Vương.

Hách Liên Mặc Nhiên phế mất Kim thiếu gia.

Nhưng tin nóng nhất chính là, Hách Liên Mặc Nhiên hạ chiến thư với Lạc Vương, ba tháng sau hai người sẽ một trận phân thắng bại.

Mặc Hiên quả thực muốn hôn mê, mình rời nhà lâu như vậy, rốt cuộc muội muội đã làm bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa rồi?

“Muội là vì chiến thắng Lạc Vương nên mới đến rừng rậm Nam Đoan rèn luyện đúng không?”

“Phải!” Mặc Nhiên gật đầu.

“Nhưng hiện tại thực lực Lạc Vương không phân cao thấp với ta, còn thực lực hiện tại của Nhiên Nhi muội đã tăng lên tới đâu rồi?”

Mặc Nhiên sờ cằm, đáp: “Cũng không tăng bao nhiêu, chỉ vừa thắng tới Hoàng huyền thất phẩm đỉnh thôi.”

Lúc này Mặc Hiên đột nhiên trượt chân, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nói với giọng không dám tin: “Hoàng huyền thất phẩm đỉnh?”

“Trời ạ!”

Hai tháng tăng lên ba cấp, đây quả thực là chuyện chưa bao giờ nghe qua, tốc độ tu luyện của muội muội hấn thật sự quá yêu nghiệt.

Mặc Hiên bị muội muội mình đã kích, lúc về tới Hộ quốc tướng quân phủ lại phát hiện Hộ quốc tướng quân phủ có không ít người, trong đó có một người là “phụ thân” bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đánh đuổi

Hách Liên Mặc Hiên theo bản năng kéo Mặc Nhiên lại, bước vào Hách Liên gia, mở miệng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cho dù Hách Liên Mặc Hiên đã rời nhà nhiều năm nhưng vừa bước vào, tư thái hấn làm đại thiếu gia trông vẫn hoàn toàn tự nhiên.

Hách Liên Phong thấy Hách Liên Mặc Hiên đã trở lại thì có hơi sững sốt, vẻ mặt tươi cười nói: "Mặc Hiên đã về."

"Ta đã sớm nghe nói Mặc Hiên về nhưng lại không thấy đâu. Hôm nay cuối cùng con cũng tới gặp cha." Hách Liên Phong không nhận ra Hách Liên Mặc Nhiên dịch dung đứng bên cạnh Mặc Hiên, vẻ mặt mang theo ý cười nhìn về phía Mặc Hiên.

Nhưng Mặc Nhiên có thể nhìn ra, nụ cười đó thật sự giả đến mức không thể giả hơn được nữa.

Hách Liên Phong hận không thể giết chết nữ nhi nàng, đối với đứa con trai này cũng đối trá như thế, thật sự có vấn đề rất lớn!

Đối với sự vui mừng của Hách Liên Phong, Hách Liên Mặc Hiên chỉ lạnh nhạt không đáp, nhìn những người bên trong đại sảnh, hỏi: "Không biết những người này là ai?"

Hách Liên Phong đáp: "Bọn họ là người Kim gia, tiểu nha đầu Nhiên Nhi đó làm thiếu gia nhà người ta bị thương, vì thế Kim gia mới tìm tới đây."

Lúc này Kim gia chủ mở miệng: "Hách Liên tướng quân, nếu hôm nay người không giao Hách Liên Mặc Nhiên ra, Kim gia ta sẽ không bỏ qua!"

Bọn họ cũng vô cùng uất nghẹn, không thể đến Phượng Vương phủ tìm nhĩ tử mất tích được, cho nên mới tìm tới Hách Liên gia, Hách Liên Mặc Nhiên phế con hấn giữa đường, cho dù không tìm thấy nhĩ tử, nữ nhân này nhục nhã Kim gia bọn họ, Kim gia bọn họ nhất định phải đòi lại.

Nghe vậy, sắc mặt Hách Liên Mặc Hiên trầm xuống, đột nhiên đánh một chưởng, cái bàn bên cạnh Kim gia chủ nháy mắt biến thành hai nửa, Hách Liên Mặc Hiên lạnh giọng nói: "Nếu Kim gia muốn từ Hách Liên gia bắt muội muội ta đi thì phải bước qua xác Hách Liên Mặc Hiên ta cái đã."

Thiếu niên trẻ tuổi lại lạnh lùng đằng đằng sát khí như thế lập tức dọa sợ Kim gia chủ. Hấn nhìn về phía Hách Liên Phong, lên tiếng: "Hách Liên tướng quân, người xem..."

"Mặc Hiên, dù sao cũng do Nhiên Nhi sai trước, con..." Hấn hoàn toàn không ngờ Hách Liên Mặc Hiên lại quyết tuyệt bảo vệ muội muội mình đến thế.

Hách Liên Mặc Hiên nói: "Ta mặc kệ ai sai ai đúng, tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào động đến Nhiên Nhi!"

"Người đâu! Mau đánh đuổi mấy tên Kim gia này ra ngoài!" Hấn vừa mới về nhà đã có người muốn động vào muội muội hấn, không phải muốn tìm chết sao!

Hách Liên Mặc Hiên lại làm lơ gia chủ hấn, trực tiếp hạ lệnh khiến gương mặt Hách Liên Phong tối sầm. Hấn cả giận nói: "Hách Liên Mặc Hiên, ta mới là chủ nhân nhà này. Ngươi đừng có quá đáng!"

Hách Liên Mặc Hiên cất giọng đáp: "Đương nhiên ta biết chuyện này, nhưng ai cũng không được động đến muội muội ta."

"Đúng vậy, ai cũng không thể động đến Nhiên Nhi của ta." Hách Liên Bá Thiên bước vào nói.

"Hách Liên Phong, nếu ngay cả chuyện này gia chủ như ngươi còn không nghĩ ra được, Mặc Hiên đã trở lại, ngươi có thể để Mặc Hiên làm." Hách Liên Bá Thiên cực kì cường thế bá đạo, Hách Liên Phong chỉ có thể nhẫn nhịn, lựa chọn yên lặng.

Lúc này Hách Liên Bá Thiên ra lệnh: "Còn ngây ra đó làm gì! Đánh đuổi bọn họ đi cho ta, tưởng có mấy đồng tiền dơ bẩn là ghê gớm à, thật sự coi Hách Liên tướng quân phủ ta dễ ức hiếp sao?"

Một đám hắc y nhân xuất hiện, kẻ tiếp chính là tiếng "Bình bốp ——", toàn bộ người Kim gia đều bị ám vệ Hách Liên tướng quân phủ đánh đuổi ra ngoài.

Kim gia chủ tê tâm liệt phế quát: "Hách Liên Bá Thiên, ngươi sẽ hối hận!"

Lúc này Hách Liên Bá Thiên nhanh chóng đi đến cửa, đạp thẳng một phát lên người hấn, "Cút cho ta! Nếu các ngươi còn dám đánh chủ ý lên cháu gái ta một lần nữa, đừng trách sao ta khiến các ngươi lúc vào thì đứng, khi ra thì nằm!"

Sau khi người Kim gia mang theo chồng chất thương tích rời đi, Hách Liên Phong liền nói: "Cha, chuyện này không ổn rồi! Dù sao thì Kim gia cũng là đệ nhất phú hộ ở Nam Vân Quốc, nếu bọn họ..."

Tuy Hách Liên gia là Hộ Quốc tướng quân phủ nhưng trong nhà lại không có lấy một ai am hiểu kinh thương, thu nhập từ cửa hàng bên ngoài đều không đủ chi, tình hình của Hách Liên tướng quân phủ cũng không hề ổn.

Nếu Kim gia muốn chèn ép Hách Liên tướng quân phủ, tướng quân phủ bọn họ tuyệt đối sẽ lâm vào khủng hoảng tài chính.

Hách Liên Bá Thiên nóng nảy, lại đạp một phát. "Nhìn đáng về không tiền đồ của ngươi xem, thật mất mặt!"

Hách Liên Phong cảm thấy sắc mặt tối sầm, sau đó càng lúc càng âm trầm. Hách Liên Bá Thiên nói với Hách Liên Mặc Hiên: "Hiên Nhi, đi với ta."

Hách Liên Mặc Hiên dẫn Hách Liên Mặc Nhiên ra ngoài, vừa đến thư phòng, Hách Liên lão tướng quân đã kích động bắt lấy Hách Liên Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhi, để gia gia xem con có bị thương không."

Mà Hách Liên Mặc Hiên trực tiếp bị làm lơ, Hách Liên Mặc Hiên chỉ có thể thâm lấy làm bất đắc dĩ, hấn đúng là dư thừa.

Lúc này Hách Liên Mặc Nhiên bảo: "Gia gia, con nói cho gia gia hai chuyện, gia gia nhất định phải bình tĩnh."

"Ừ!" Hách Liên lão tướng quân gật đầu đáp. "Gia gia sẽ bình tĩnh."

Lúc này Hách Liên Mặc Nhiên sử dụng huyền lực nói: "Hiện tại con đã đạt tới Hoàng huyền thất phẩm rồi."

Hách Liên Bá Thiên gật đầu: "Hoàng huyền thất phẩm."

"Thất phẩm——"

"Trời ơi! Thất phẩm——"

Hách Liên lão tướng quân la lên, thiếu chút nữa phá tan nóc nhà, Hách Liên Mặc Nhiên che lỗ tai lại, bất đắc dĩ nói: "Gia gia, chẳng phải con đã bảo gia gia phải bình tĩnh sao?"

"Khụ khụ khụ ——" Hách Liên lão tướng quân có chút ngượng ngùng.

"Nhiên Nhi con quá dọa người." Mới đây đã tấn chức tam phẩm, có thể không dọa người sao!

"Vậy chuyện còn lại là gì?" Hách Liên lão tướng quân hỏi.

"Chuyện đó chính là..."

Hách Liên Mặc Nhiên chấm nước thuốc, sau đó bắt đầu lau mặt mình, Mặc Hiên khẽ sùng sốt, nhớ đến ấn ký đỏ như máu của Hách Liên Mặc Nhiên, sắc mặt hần liền trầm xuống.

Muội muội bởi vì ấn ký này mà đã phải chịu nhiều đau khổ, trong khi đó hần ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Nhưng sau khi Mặc Nhiên lau đi vết ấn ký trên mặt, cả hai nam nhân trong phòng đều lập tức há hốc mồm.

"Nhiên Nhi....."

"Nhiên Nhi....."

Nữ tử trước mắt sở hữu một khuôn mặt hoàn mỹ không chút tí vết, cái gì Nam Vân Quốc đệ nhất mỹ nữ chắc chắn cũng phải về lò tái tạo lại, bởi những thứ yên chí tục phần ấy đều hoàn toàn thua kém người trước mắt.

Thần sắc Hách Liên Mặc Hiên luôn luôn lạnh nhạt, lúc này cũng gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt muội muội mình: "Nhiên Nhi....."

"Muội....."

Khuôn mặt này, hần thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng mẫu thân mình, khỏe mắt không khỏi có chút đỏ lên.

"Khụ khụ khụ ——"

"Nhiên Nhi, gương mặt này của con..." Hách Liên Bá Thiên rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, sau đó đột nhiên cười vang: "A ha ha! Cháu gái ta chính là một đại mỹ nhân!"

Người hầu bên ngoài bị thanh âm của ông hành hạ đến dục sinh dục tử[1]. Đại tiểu thư là một đại mỹ nhân, lão tướng quân của họ không bị động kinh đây chứ!

[1] Dục sinh dục tử 欲生欲死: muốn sống muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chưởng quản gia tộc

"Cơ mà..." Mặc Nhiên nói. "Hiện tại, con không muốn công khai gương mặt này ra ngoài."

Hách Liên Bá Thiên hỏi: "Vì sao? Nhiên Nhi nhà ta xinh đẹp như vậy, phải để đám người đó kiến thức thêm mới được chứ."

"Gia gia..." Hách Liên Mặc Hiên kéo gia gia mình, nói. "Nếu công khai hình dạng này của Nhiên Nhi, gia gia cứ chờ người tới cầu hôn đập vỡ cửa tướng quân phủ chúng ta đi!"

Hách Liên Bá Thiên lập tức bùng tỉnh đại ngộ. "Vẫn là Nhiên Nhiên thông minh, tuyệt đối không thể để người khác chiếm tiện nghi, nhìn thấy dung mạo Nhiên Nhiên được."

Mặc Nhiên gật đầu đáp: "Một khi đã như vậy thì con đi nghỉ trước đây." Từ lúc đến rừng rậm Nam Đoan, nàng không hề được nghỉ ngơi chút nào.

Nhìn Mặc Nhiên rời đi, Hách Liên lão tướng quân hơi ngẩn ra, sau đó nói: "Quá giống."

"Gia gia, ngài thật sự không định nói cho Nhiên Nhi sao?" Hách Liên Mặc Hiên đột nhiên hỏi.

"Việc này cứ để sau đi! Đến lúc Nhiên Nhi cần biết thì nó sẽ biết." Hách Liên Bá Thiên sâu kín thở dài một hơi.

Mặc Nhiên vừa vào phòng liền thấy một người đã ngồi sẵn trong đó, hần quay đầu nhìn về phía dung nhan tuyệt thế ấy, hô hấp thiếu chút nữa chậm nửa nhịp.

Da thịt như ngọc, nét mặt như tranh, ngũ quan tinh mỹ tuyệt luân, nốt ruồi son đỏ thắm nơi khóe mắt càng khiến nàng tăng thêm vài phần yêu dã.

Phong hoa như thế, thiên hạ vô song, đây chính là Tiểu Nhiên Nhiên của hần.

"Sư thúc, sao sư thúc còn chưa đi?" Mặc Nhiên bắt đầu đi đi đến đến hỏi.

"Tiểu Nhiên Nhiên, ngươi cũng quá nhẫn tâm rồi! Vừa dùng ta xong đã lập tức bỏ đi, ngươi thật sự khiến trái tim sư thúc tổn thương đó." Bên trong đôi

mất hẹp dài mang theo ý cười. "Dĩ nhiên sư thúc sẽ đi, nhưng trước khi sư thúc đi nếu Nhiên Nhiên không làm tốt một việc, ta sẽ không đi."

Mặc Nhiên hỏi: "Việc gì?"

Lúc này, ngón tay thon dài của Phượng Tôn khẽ vuốt ve gương mặt tuyệt mỹ của nàng, tựa như đang vẽ lại trên bảo hi thể.

Mặc Nhiên ngẩn ra, lông mi như cánh bướm khẽ chớp, quên cả quay mặt đi.

"Tiểu Nhiên Nhiên phải đồng ý với ta, phải khiến người ta không muốn nhìn gương mặt này nha!"

Mặc Nhiên tối sầm mặt, người ta không muốn nhìn nàng?

Cơ mà với khuôn mặt họa thủy như này, nàng cũng không thể đảm bảo mình sẽ an toàn, vì thế nàng tuyệt đối sẽ không bại lộ.

Mặc Nhiên gật đầu: "Sư thúc, ta biết rồi."

Sau đó liền bắt đầu lấy công cụ dịch dung của mình ra, bắt đầu vẽ lại dựa theo ký ức trước kia, lập tức quỷ nhan liền xuất hiện trước mặt Phượng Tôn.

Phượng Tôn cười cười, nữ tử bình thường làm sao nguyện ý biến mình thành như vậy, nhưng Nhiên Nhiên lại thập phần trấn định, cân nhắc tốt xấu, không hề nương tay biến một gương mặt tuyệt thế vô song thành bộ dạng này.

"Như vậy là ta yên tâm rồi." Phượng Tôn chậm rãi tới gần Mặc Nhiên, hơi ám phả lên mặt nàng, chỉ cần tới gần thêm một chút nữa thôi là hai gương mặt đã chạm vào nhau.

Mặc Nhiên đỏ mặt nói: "Bây giờ sư thúc có thể đi rồi chứ?"

"Ừ! Tiểu Nhiên Nhiên nghỉ ngơi cho khỏe." Hương hoa đậm bụi thoang thoang cả phòng, cùng Mặc Nhiên bước vào mộng đẹp.

Kim gia quả nhiên động thủ, toàn bộ cửa hàng của Hách Liên gia đều chịu ảnh hưởng, buộc phải đóng cửa.

Mà lúc này Hách Liên Phong lại nói muốn giao quyền, ném toàn bộ cục diện hỗn loạn này cho Hách Liên Mặc Hiên, nói nếu Hách Liên Mặc Hiên không tìm ra cách thì không có tư cách kế thừa mọi gia nghiệp của Hách Liên gia.

Rất nhiều lão gia hỏa đều đứng về phía ông ta, ngay cả Hách Liên Bá Thiên cũng không còn cách nào khác. Mặc Hiên dứt khoát tiếp nhận cục diện rối rắm này, chuẩn bị chính đồn.

Hách Liên Mặc Hiên vốn tập võ từ nhỏ, thật sự không được học cách kiểm soát những chuyện này, trong lúc nhất thời không biết phải bắt tay vào làm như thế nào.

Cuối cùng không kiếm được tới tìm muội muội mình, "Nhiên Nhi, muội nói xem tiếp theo phải làm gì bây giờ?"

Bọn họ cùng nhau vượt qua hoạn nạn trong rừng rậm Nam Đao, đương nhiên biết muội muội mình nhiều mưu mô, vì thế muốn muội muội đưa ra chủ ý.

Nghe vậy, Mặc Nhiên lạnh lùng đáp: "Kim gia muốn tìm chúng ta báo thù, Hách Liên Phong lại muốn bãi bỏ quyền thừa kế của huynh."

Thấy Mặc Nhiên nói vậy, Mặc Hiên khẽ sùng sốt, sau đó nói: "Nhiên Nhiên, dù sao đó cũng là phụ thân chúng ta."

Đối với vấn đề này, Hách Liên Mặc Nhiên lựa chọn né tránh, chỉ sợ gia gia và ca ca đều đã biết rồi, đương nhiên có lý do nên không nói với nàng, nàng biết.

Người thân của nàng chỉ có gia gia và ca ca, còn những người khác, cút xa chừng nào tốt chừng nấy!

"Kim gia muốn ép Hách Liên gia chúng ta vào đường cùng, bọn họ lại chẳng xem mình có bản lĩnh đó hay không. Dù sao quá trình tu luyện hiện tại của muội cũng không tiến triển nhiều, ca ca chúng ta cùng nhau liên thủ đi!"

Kim gia là đệ nhất phú hộ, muốn chơi thương chiến, không phải người Hách Liên tướng quân phủ có thể đấu lại được.

Nhưng hiện giờ đối thủ của bọn họ là nàng, thương chiến ở thời đại này không thể so với hiện đại, làm đệ nhất sát thủ, không chỉ tinh thông mỗi giết người mà còn phải xem thêm nhiều kiến thức khác.

Chẳng qua chỉ cần xem xét một chút, nàng đã nắm chắc cách vận hồi cục diện hiện tại của Hách Liên gia.

Hai người tọa trấn Hách Liên gia hiện tại là Hách Liên Mặc Hiên và Hách Liên Mặc Nhiên, thời điểm Hách Liên Phong nhận được tin tức này liền cười lạnh, hai huynh muội các ngươi thật sự cho rằng chỉ cần liên thủ với nhau là có thể đối phó nổi mẹ ta?

Nằm mơ, lần này cho dù có Hách Liên Bá Thiên che chở các ngươi, ta cũng muốn xem các ngươi sẽ giải quyết như thế nào.

Trong thư phòng, Mặc Nhiên thận trọng nói: "Lúc này, cái chúng ta phải đối phó không phải Kim gia, mà là nội bộ cần được xử lý ở Hách Liên gia."

Nàng nói tiếp: "Đầu tiên phải kiểm tra sổ sách trước, bói toàn bộ đám sâu mọt đó lên."

"Kiểm tra sổ sách?" Hách Liên Mặc Hiên kinh hãi, số lượng sổ sách cũng không phải là nhỏ!

"Đúng vậy, kiểm tra sổ sách, hơn nữa phải bắt đầu kiểm tra tất cả sổ sách từ khi Hách Liên Phong tiếp nhận Hách Liên gia."

Hách Liên Mặc Hiên quả thực muốn ngắt đi, "Nhiên Nhi, không phải muội đang nói giỡn đấy chứ!"

Như vậy biết tìm đến bao giờ, chỉ sợ còn chưa kiểm tra sổ sách xong, Hách Liên gia bọn họ đã đi tong rồi!

Hách Liên Mặc Nhiên nhướn mày hỏi: "Chẳng lẽ ca ca không tin muội sao?"

"Huynh tin."

"Cái gì, hai đứa nó muốn kiểm tra sổ sách, hơn nữa còn là sổ sách mười mấy năm trước?" Hách Liên Phong năm lần bảy lượt giám sát nhất cử nhất động của bọn họ, một khi có tin tức liền có người tới báo cáo.

Nhưng Hách Liên Phong nghe thấy tin này cũng chỉ cười. "Chúng nó muốn tra thì để chúng nó tra đi, cứ đưa toàn bộ qua."

Tất cả sổ sách về cửa hàng, chi phí gần như chồng chất hơn nửa thư phòng, Hách Liên Mặc Hiên nhìn mà đau đầu, thật sự không biết muội muội mình định tra như thế nào!

"Kiểm tra từ đâu." Mặc Nhiên nói.

Trong lúc hai người bắt đầu công việc, đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói thập phần kiêu ngạo, "Mau dẫn ta đến gặp Nhiên Nhiên!"

"Nhanh lên nhanh lên, còn chậm chạp như vậy nữa, bốn thế tử diệt cửu tộc các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Phượng Khuynh Ca đến

"Đại tiểu thư đang ở thư phòng, Phượng thế tử, tiểu nhân lập tức đi thông báo cho đại tiểu thư."

"Còn thông báo làm gì, ta cũng không phải người ngoài, trực tiếp dẫn đến là được."

Rất nhanh cửa thư phòng đã mở ra, một thân ảnh hóa hồng sắc hấp tấp xông vào, vừa thấy Mặc Nhiên liền nhào tới như sói.

"Nhiên Nhiên, ta nhớ nàng muốn chết, nàng có nhớ ta không?"

Thế nhưng còn chưa tới gần Mặc Nhiên, hắn đã bị một thân ảnh màu lam chặn lại, Hách Liên Mặc Hiên quan sát cái người xinh đẹp đến mức không giống nam nhân trước mặt, mỗi một nơi đều vô cùng hoàn mỹ.

Muội muội nhà hắn là tuyệt sắc giai nhân, nhưng người trước mặt rõ ràng là nam nhân, vậy mà dám dấn lại họa thủy như thế.

Nhìn tên nam nhân này nhiệt tình quá mức với muội muội nhà mình, Hách Liên Mặc Hiên mở miệng hỏi: "Ngươi là ai?"

Thấy nam nhân này như thần bảo hộ Hách Liên Mặc Nhiên, Phượng Khuynh Ca cả giận hỏi ngược lại: "Ngươi là ai?"

"Dám can ta gặp Nhiên Nhiên, xem ra hôm nay bốn thế tử không thể không đánh chết ngươi!" Nói xong liền bắt đầu động thủ với Hách Liên Mặc Hiên.

Vừa thấy thực lực Phượng Khuynh Ca, Mặc Hiên kinh ngạc đến mức suýt quên né tránh, hoảng hốt nhất phẩm.

Người nam nhân này ngoại hình xinh đẹp như vậy, có được yêu nhan kinh thế, nhưng không ngờ lại là một phế vật cực phẩm, không khác gì Nhiên Nhiên lúc trước.

"Ngươi còn dám cùng trốn bốn thế tử, ai cho phép ngươi trốn!" Phượng Khuynh Ca tức giận mắng.

Sau đó lại chuẩn bị động thủ, Hách Liên Mặc Hiên cũng có chút không vui, rốt cuộc phế vật quần là áo lụa này từ đâu tới, lại dám kiêu ngạo trên địa bàn hắn, thật sự cho rằng hắn dễ ức hiếp ư!

Ngay khi Mặc Hiên cũng chuẩn bị động thủ, Mặc Nhiên đi lên trước nói: "Phượng yêu nghiệt, ngươi âm ỉ như thế đủ chưa?"

"Nhiên Nhiên....." Phượng Khuynh Ca ngoan ngoãn đứng bên cạnh Mặc Nhiên.

Mới vừa rồi còn là một tiểu mãnh thú cáu giận, hiện giờ lại biến thành một tiểu sủng vật ngoan ngoãn, sự thay đổi chóng mặt như vậy khiến Hách Liên Mặc Hiên cũng không nhận được mà trừng lớn mắt.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với tên này?

Phượng Khuynh Ca kéo ống tay áo Mặc Nhiên, cực kỳ ai oán chỉ vào Hách Liên Mặc Hiên, nói: "Nhiên Nhiên, sao người nam nhân này lại ở bên nàng?"

"Hu hu! Có phải nàng thay lòng đổi dạ, có phải không muốn chịu trách nhiệm nữa rồi hay không? Nếu Nhiên Nhiên không cần ta thì ta cũng không muốn sống nữa." Vừa nói vừa nức nở.

Nghe vậy, Hách Liên Mặc Hiên thiếu chút nữa muốn đập đầu chết cho rồi, trên thế giới này lại có nam nhân như vậy, thật sự làm mất mặt nam nhân bọn hắn!

Phượng Khuynh Ca nói tiếp: "Nàng xem, lông mi hắn không dài như ta, mắt hắn không đẹp như ta, mũi hắn không hoàn mỹ như ta, môi cũng không dễ cắn như ta. Nhiên Nhiên, nàng đừng thích hắn có được không, ta đẹp hơn hắn nhiều!"

Trán Hách Liên Mặc Hiên chảy đầy vạch đen, ngươi cũng chỉ được mỗi khuôn mặt này thôi, có thể so với ta sao!

Nghe Phượng Khuynh Ca lâm nhâm, rốt cuộc Mặc Nhiên cũng không nhận được nữa: "Phượng yêu nghiệt, hắn là ca ca ta."

Vừa nghe Mặc Nhiên giải thích, khuôn mặt oán phụ của Phượng Khuynh Ca nháy mắt cười nở hoa, vô cùng ân cần cười nói: "Thì ra là ca ca! Chào ca ca!"

Hách Liên Mặc Hiên nổi da gà, một khắc trước còn xem hắn như kẻ địch, hận không thể xé xác hắn, thoát cái lại ân cần như thế.

"Ta không có đệ đệ như ngươi." Hách Liên Mặc Hiên lạnh lùng nói.

Phượng Khuynh Ca cười ha ha: "Đệ đã là người của Nhiên Nhiên rồi, ca ca của Nhiên Nhiên đương nhiên chính là ca ca đệ không phải sao?"

Con ngươi màu tím vô tội nhìn về phía Hách Liên Mặc Hiên.

"Ngươi nói vậy, Nhiên Nhiên nhà ta tuyệt đối sẽ không thích bình hoa như ngươi."

"Ai nói, Nhiên Nhiên với đệ... Ừm..." Ngay khi Phượng Khuynh Ca muốn nhong cái đuôi lên kể chuyện phong lưu của hai người họ, Mặc Nhiên đã vội vàng bịt miệng hắn lại.

"Phượng yêu nghiệt, nếu ngươi mà còn nói vậy nữa, ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn không nói được nữa."

Phượng Khuynh Ca chớp chớp mắt cười nói: "Nhiên Nhiên muốn hôn ta đến thiên hoang địa lão (lâu như trời đất), khiến ta vĩnh viễn cũng không nói được sao? Ta đồng ý hai tay hai chân."

Mặc Nhiên cảm thấy thật bất lực, nàng thật sự thua người nam nhân này, lại nói: "Hôm nay bọn ta muốn kiểm tra sổ sách, ngươi rút ra càng xa càng tốt."

"Nhiên Nhiên muốn kiểm tra sổ sách, ta có thể giúp Nhiên Nhiên xoa vai này, đắp chân này, mát xa này!"

"Dù sao ta cũng không đi!" Phượng Khuynh Ca nhất quyết ăn vạ không chịu đi, Hách Liên Mặc Hiên dưới sự giật dử kêu người tới đuổi hắn đi, nhưng gia đình nhà bọn họ lại không ai dám động đến bình hoa này.

Trải qua một phen dò hỏi, Hách Liên Mặc Hiên mới biết bình hoa yêu nghiệt này rốt cuộc có lai lịch gì, Thế tử Phượng vương phủ, nhi tử duy nhất của Thiên huyền cao thủ Phượng Vương.

Lão cha là kỳ tài luyện võ chưa đến năm mươi tuổi đã đạt đến Thiên huyền, nhi tử lại là một phế vật vĩnh viễn cũng chỉ Hoàng huyền nhất phẩm, chênh lệch như vậy thật sự quá lớn.

Hỏi thêm một chút chuyện, ví như chuyện luận võ ở võ đường, sở dĩ mọi người nhà mình quyết chiến với Vân Thiên Lạc, ngòi nổ chính là hắn.

Còn có một ít tin đồn phong lưu, vân vân và mây mây.....

Nghe đến mấy chuyện này, Hách Liên Mặc Hiên có một loại cảm giác muốn làm thịt Phượng Khuynh Ca, nhưng thấy Phượng Khuynh Ca ân cần chăm trà cho Hách Liên Mặc Nhiên, hầu hạ các thứ, mà Mặc Nhiên lại không cự tuyệt, hắn có chút ngán cả người.

Không phải mọi người mình đã thích nam nhân giống bình hoa này rồi đấy chứ!

Mặc Nhiên nhướn mày nói: "Ca ca, chuyện xử lý xong rồi, chúng ta bắt đầu kiểm tra thôi!"

Kế tiếp Mặc Nhiên lấy một quyển sổ ra, bảo: "Huynh dựa theo ghi chép bên trong, giản lược lại cho rõ ràng là được. "

Mặc Nhiên mới phát hiện, cách của Mặc Nhiên rõ ràng hơn cái kiểu ghi chép mơ hồ rất nhiều, hơn nữa vừa xem đã hiểu ngay, hóa ra còn có thể ghi chép như vậy.

Mặc Nhiên nhìn về phía Phụng Khuyết Ca, nói: "Người không muốn đi thì tôi giúp ta một tay. Nếu nhớ sai một cái, về sau người đừng hòng gặp lại ta nữa."

"Hả... Muốn ta ghi sổ?" Mấy chuyện như đánh nhau ẩu đả, giết người diệt khẩu linh tinh, hắn làm rất thuận tay, nhưng phải ghi chép sổ sách, thật sự là làm khó hắn!

"Không làm thì lập tức rời đi."

Phụng Khuyết Ca cắn răng: "Ta làm được chưa!"

Sau đó Hách Liên Mặc Hiên chợt phát hiện một chuyện sai vô cùng sai, tốc độ Mặc Nhiên nhanh như vậy là bình thường, nhưng cái bình hoa này, vừa mới bắt đầu cái gì cũng không, nhưng lúc sau tốc độ lại càng lúc càng nhanh, bỏ hắn lại rất xa.

Không lẽ ngoài những mặt hắn không làm được ra, những mặt khác lại vô cùng cực đoan, chẳng hạn như dung mạo, như tốc độ tính toán?

Vốn là một đại công trình, nhưng ngày tiếp theo đã hoàn thành rất thuận lợi.

Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy đề Phụng Khuyết Ca làm cu li cũng không tồi, vốn dĩ dự tính ba ngày mới hoàn thành công việc, hiện tại xem ra chỉ cần hai ngày là xong rồi.

Sau khi xử lý xong sổ sách, Hách Liên Mặc Hiên lại nghe thấy một tin sét đánh, "Cái gì?"

"Hôm nay người muốn ở lại?"

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ngủ lại

"Hơn nữa người còn muốn ở lại viện của Nhiên Nhi?" Hách Liên Mặc Hiên như muốn gào lên.

Phụng Khuyết Ca trả lời: "Ta không quen ở viện khác."

"Đại ca huynh yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm gì Nhiên Nhiên đâu." Phụng Khuyết Ca bảo đảm nói.

Nhưng sắc mặt Hách Liên Mặc Hiên càng ngày càng khó coi, sau đó lại nghe Phụng Khuyết Ca nói: "Đại ca, huynh nói xem nếu Nhiên Nhiên không kiếm được, rốt cuộc ta có nên thuận theo không?"

"Nhưng Nhiên Nhiên lợi hại hơn ta rất nhiều, nếu Nhiên Nhiên thật sự miễn cưỡng ta, ta..." Phụng Khuyết Ca do dự cúi đầu.

Hách Liên Mặc Hiên giận đến hộc máu, hắn trực tiếp kéo Phụng Khuyết Ca ra ngoài.

"Để nửa đêm không cho người lên lút làm chuyện gì, ta cảm thấy ta cần phải làm chút chuyện." Mặc Hiên hung hăng nói.

"Đại ca, huynh muốn làm gì?" Phụng Khuyết Ca thét to.

"Thực lực của người yếu như vậy, ta phải rèn luyện cho người, có lẽ có thể khiến người tăng lên nhị phẩm." Hách Liên Mặc Hiên chuẩn bị động thủ.

Hắn đã sớm muốn đánh tên yêu nghiệt này rồi, cứ mở miệng là "hắn là người của Nhiên Nhi", ngậm miệng là "hắn là người của Nhiên Nhi", chẳng lẽ hắn không biết như vậy sẽ phá hủy danh dự của Nhiên Nhi sao?

Bên trong viện vang lên tiếng kêu thảm thiết, "A ——"

"Đại ca, huynh đánh ở đâu cũng được! Ngàn vạn đừng đánh vào mặt ta. Ô ô ô! Nếu mặt ta mà khó coi thì Nhiên Nhiên sẽ không cần ta mất, đến lúc đó ta sẽ không thiết sống nữa."

"Hiện tại ngươi có thể đi chết rồi đấy."

Trong viện vô cùng náo nhiệt, chẳng qua khuôn mặt yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành của Phượng thể tử hoàn toàn đã bị đánh thành đầu heo.

Mặc Nhiên sắp xếp lại tư liệu xong, đi ra ngoài thì vừa lúc thấy một cái đầu heo hồng y chạy tới, nước mắt lưng tròng bảo: "Nhiên Nhiên, ta đau quá!"

Hách Liên Mặc Hiên bất đắc dĩ nhìn Phượng Khuynh Ca, tiểu tử này ngoại trừ khuôn mặt đẹp ra, thực lực thật sự quá kém.

Mặc Nhiên nhìn về phía khuôn mặt đó, nói: "Nếu ngươi ít nói thêm mấy câu là sẽ không sao nữa."

Rồi sau đó hỏi: "Ngươi thật sự muốn ở lại?"

"Nhiên Nhiên, hiện tại dạ hắc phong cao[1], ta sợ. Nàng nhẫn tâm đuổi ta đi sao?" Phượng Khuynh Ca càng ngày càng đáng thương.

[1] Dạ hắc phong cao 夜黑风高: đêm khuya gió lớn

Mặc Nhiên bất đắc dĩ, "Ồ lại thì ở lại, ngươi ở trong viện ca ca không được sao?"

"Nhiên Nhiên, nếu đại ca mong muốn sắc đẹp của ta thì phải làm sao bây giờ! Ta thật sự rất sợ!" Phượng Khuynh Ca kéo Hách Liên Mặc Nhiên, run rẩy nói.

Lúc này sắc mặt Hách Liên Mặc Hiên đã đen hơn cả nhọ nồi, quả thực muốn học máu. "Ngươi....."

"Ta muốn giết chết ngươi!" Hắn chính là một nam nhân bình thường, không hề đoạn tụ[2], tên yêu nghiệt chết tiệt này lại dám bôi nhọ hắn!

[2] Đoạn tụ nghĩa là cắt tay áo hay đứt tay áo, xuất phát từ câu chuyện một nhà vua đang nằm nghỉ dưới gốc cây, một chàng trai gối đầu lên ống tay áo hắn. Sau hắn muốn rời đi, nhưng do không muốn chàng trai tỉnh giấc nên đã tự cắt ống tay áo của mình. Từ đó "đoạn tụ" dùng để chỉ những mối tình đồng tính, thường là với nam nhân.

"Nhiên Nhiên, nàng xem huynh ấy....."

Phượng Khuynh Ca run rẩy tránh phía sau Mặc Nhiên, "Nếu ta ở chỗ huynh ấy, nhất định sẽ bị dọa cho không ngủ được, Nhiên Nhiên nàng hãy thu lưu ta đi!"

Mặc Nhiên bất đắc dĩ nói: "Thôi được! Hôm nay ngươi ở chỗ ta."

"Nhiên Nhi....." Sắc mặt Hách Liên Mặc Hiên rất không ổn, muốn ngăn cản.

Hách Liên Mặc Nhiên cười nói: "Ca ca, huynh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, nhiệm vụ ngày mai không nhẹ đâu."

"Yêu nghiệt, đi nào!" Mặc Nhiên xoay người rời đi, Phượng Khuynh Ca hớn hờ đi theo.

Lúc trước là Phượng Tôn, bây giờ lại đến Phượng bình hoa, mình vừa mới trở về mấy ngày mà đã có nhiều nam nhân tranh giành muội muội như vậy, trong lòng Hách Liên Mặc Hiên vô cùng hụt hẫng.

Nhưng nếu muội muội thích, hắn cũng không nói gì.

Lúc này, trong phòng Hách Liên Mặc Nhiên vang lên những âm thanh khiến người ta không khỏi suy nghĩ bậy bạ.

"Ừm..... Nhiên Nhiên, ta đau quá....."

"Nhiên Nhiên, nhẹ chút..... Nhẹ chút....."

"Nhiên Nhiên....."

Tuy giọng nói mềm như bông, nhưng lực xuyên thấu thì lại không như vậy, ít nhất cũng vang tới mấy viện bên cạnh, làm người ta nghe xong mà mặt đỏ tai hồng.

Phượng thể tử tới tướng quân phủ họ ngủ lại là chuyện bọn họ đã biết, nhưng đây rốt cuộc là thế nào?

Mọi người đều tò mò muốn chết, nhưng lại không ai dám đến xem.

Âm thanh như vậy cũng vô cùng hành hạ Hách Liên Mặc Hiên trong phủ, hiện tại mặt hắn đã đầy vạch đen, có chút hối hận vì đã đánh cái bình hoa kia một trận, bằng không đã không thành ra như vậy.

Mà trong phòng Mặc Nhiên, Mặc Nhiên chỉ đang bôi thuốc cho Phượng Khuynh Ca mà thôi.

Bởi vì Hách Liên Mặc Hiên đánh không lại Phượng Tôn cho nên ghen một bụng lửa giận tìm Phượng Khuynh Ca để bắt nạt tính sổ, cho nên Phượng

Khuyneh Ca liền chịu bị kịch, bị đánh không hề nhẹ.

Chẳng qua hiệu quả của thuốc mỡ Mặc Nhiên chế ra rất tốt, vừa thoa lên Phụng Khuyneh Ca đã không còn đau nữa, chỉ là quá trình kêu rất thê thảm mà thôi.

"Nhiên Nhiên, nàng sẽ không tức giận chứ? Nhưng ta thật sự rất đau, không thể nhịn được." Phụng Khuyneh Ca yếu ớt lên tiếng.

Thằng nhãi này được nuông chiều từ bé, sợ đau như vậy cũng không có gì lạ, đến mức nổi tiếng rồi.

Cây ngay không sợ chết đứng, nàng hoàn toàn không cần phải để ý.

Hách Liên Mặc Nhiên mở miệng hỏi: "Phụng yêu nghiệt, tu vi của ngươi thật sự không thể tăng lên sao?"

Tuy hấn có hậu phương cường đại nên không gặp nguy hiểm gì, nhưng vẫn nên tự có thực lực mới tốt, phụ vương hấn cũng không thể bảo vệ hấn cả đời.

Hấn trả lời: "Đúng thế! Ta cũng không biết tại sao, tu vi của ta từ khi sinh ra đã như vậy. Ta cũng không có cách nào."

"Aaa! Có phải Nhiên Nhiên chê ta yếu không, ta sẽ nỗ lực tu luyện. Nhiên Nhiên ngàn vạn lần đừng bỏ ta!" Phụng Khuyneh Ca quẩn lấy cánh tay nàng, có chút thương tâm nói.

Lúc này Mặc Nhiên kéo cánh tay hấn, vừa bắt mạch xong liền ngầy cả người.

Rốt cuộc thân thể hấn đã xảy ra chuyện gì, trời sinh bài xích huyền lực, không thể hấp thụ.

Nàng vốn dĩ cho rằng nếu kinh mạch hấn bị tắc nghẽn, nàng có thể bào chế đan dược điều trị để hấn có thể tu luyện, nhưng không ngờ hấn trời sinh bài xích huyền lực, cho dù biến đổi thể chất cũng vô dụng.

Mà điều khiến nàng càng thêm chột dạ chính là tư chất thằng nhãi này rất tốt, nếu không phải bị như vậy, chỉ sợ hấn đã là thiên tài tu luyện rồi, Vân Thiên Lạc có thể trực tiếp biến đi.

Suy cho cùng nguyên nhân là do đâu, Mặc Nhiên nghĩ trăm lần cũng không ra.

Phụng Khuyneh Ca nhẹ nhàng vuốt phẳng hàng lông mày đang nhíu chặt của Mặc Nhiên, nói: "Nhiên Nhiên không cần lo lắng cho ta."

"Phụ vương đã từng mời không ít được sư tới xem, nhưng tình huống này quá đặc biệt, bọn họ đều không có bất kỳ biện pháp gì. Cả đời này ta chỉ có thể là nhất phẩm, chỉ cần Nhiên Nhiên không chê, ta sẽ không để ý. Hơn nữa Nhiên Nhiên sẽ bảo vệ ta đúng không, Nhiên Nhiên rất lợi hại." Đôi con ngươi màu tím mong đợi nhìn về phía Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên than thở cả giận: "Ta sẽ nghĩ cách." Nếu nàng tiếp tục tu luyện Vô thượng được điển, có lẽ sẽ tìm được biện pháp.

"Ừm! Nếu ta mạnh lên, ta nhất định sẽ dốc hết tất cả bảo vệ Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên có chịu không?" Phụng Khuyneh Ca cười xán lạn.

"Chờ đến lúc đó rồi nói sau." Chờ đến lúc hấn mạnh lên thật không biết đến bao giờ, hơn nữa sao nàng có thể yếu hơn yêu nghiệt này được.

"Đêm đã khuya, ngươi mau về phòng cho khách nghỉ ngơi đi!"

Mặc Nhiên vừa dứt lời, Phụng Khuyneh Ca chẳng những không đi mà còn cõng áo thào thất lưng trước mặt Mặc Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chi Tôn Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.